

Lai Giả Khả Truy

Contents

Lai Giả Khả Truy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	25
15. Chương 15	28
16. Chương 16	31
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	47
26. Chương 26	49
27. Chương 27	51
28. Chương 28	53
29. Chương 29	54
30. Chương 30	56
31. Chương 31	58
32. Chương 32	60
33. Chương 33	62
34. Chương 34	64
35. Chương 35	67
36. Chương 36	70
37. Chương 37	73
38. Chương 38	76
39. Chương 39	78
40. Chương 40	81
41. Chương 41	82

42. Chương 42	84
43. Chương 43	86
44. Chương 44	89
45. Chương 45	92
46. Chương 46	96
47. Chương 47	100
48. Chương 48: Phiên Ngoại: Em Trai Hay Em Gái?	103
49. Chương 49: Phiên Ngoại: Vọng Nguyệt Đình	106

Lai Giả Khả Truy

Giới thiệu

Thể loại: Thử Miêu hiện đại, tiền kiếp hậu kiếp, trước ngược sau ngọt, HE. Tình trạng bản gốc: Hoàn 47 chương chính truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-gia-kha-truy>

1. Chương 1

* Cảnh báo: Nguy hiểm, hổ sâu mới đào~! ()

~Đứng trong phòng bệnh cá nhân VIP nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện Chiêu Hoa, anh một tay cầm bệnh án, một tay đút vào trong túi áo khoác dài màu trắng, khẽ nhún đôi mày nhọn nhìn người nằm trên giường.

Đã có kết quả kiểm tra, cơ thể không có bất kỳ khác thường gì, vậy mà vì sao lại hôn mê bất tỉnh đây?

Người trên giường yên lặng mê man, dường như muốn trốn tránh tất cả hỗn loạn. Đầu hơi nghiêng gối lên chiếc gối trắng như tuyết, vài sợi tóc mái lòa xòa che đi vầng trán trắng ngần đầy đặn. Lông mày rậm anh tuấn, sống mũi cao cao, môi hồng căng mọng, nếu như tỉnh lại, đôi mắt của cậu chỉ sợ là sẽ vô cùng xinh đẹp rực rỡ đi? Ánh mặt trời ngoài cửa sổ phủ lên gương mặt cậu, càng tăng thêm vẻ trong suốt nhợt nhạt. Vì thời gian cấp bách, còn chưa kịp đổi quần áo bệnh nhân, cậu nằm trên giường mà vẫn mang lễ phục. Áo khoác đã được cởi vắt lên đầu giường, sơ mi trắng cởi ra ba cúc, mấy chiếc cúc áo nhỏ lấp lánh ánh kim cương phản chiếu lên chiếc cổ cũng trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, khiến người ta cảm thấy cậu thật bất lực.

Một cô gái mặc váy cưới lộng lẫy ngồi bên kéo chăn cho người trên giường, che kín tầm mắt của anh, mà lúc này, anh vẫn đang suy nghĩ: Eo của một chàng trai có thể nhỏ đến vậy sao? Thất lưng màu trắng phác họa ra đường nét quyến rũ, mảnh khảnh thật khiến người đau lòng.

“Bác sĩ, bác sĩ...”

Từng tiếng gọi gấp gáp đã kéo giật tâm trí anh trở về, quay đầu nhìn về phía cô gái mặc váy cưới.

“Chồng tôi sao rồi? Tại sao vẫn hôn mê? Chừng nào mới có thể tỉnh lại?”

“Khụ, khụ” Anh có chút lúng túng hoàn hồn, khẽ hắng giọng nói “Các chỉ số kiểm tra đều bình thường, loại hôn mê không rõ nguyên nhân này còn cần ở lại viện theo dõi thêm, cô thay quần áo cho cậu ta trước đi, một lát nữa tôi sẽ quay lại...” Nói đoạn anh xoay người bước ra khỏi phòng bệnh, không là chạy ra khỏi phòng bệnh, quay người lại, dựa vào tường âm thầm tự mắng mình “Chuyện gì xảy ra thế này? Vừa rồi nhìn một cậu trai đến gần cả người, sau đó lại cảm thấy một tiếng ‘chồng’ mà cô gái kia gọi nghe thật chướng tai, đúng là điên mất rồi...” Liền, đột nhiên lắc lắc đầu, sải bước ra khỏi khu VIP.

————— ta là tiểu phân viết Ngũ gia có hơi ngớ ngẩn —————

Nhận lấy quần áo bệnh nhân từ tay hộ lý, Đinh Nguyệt Hoa hơi nghi hoặc một chút, người vừa nãy chính là bác sĩ ngoại khoa nào uy tín nhất trong bệnh viện này sao? Trước tiên ngoại trừ tuổi tác quá trẻ không nói, chính là dáng vẻ thất thần ban nãy cũng khiến cho người ta không tin tưởng nổi a~ Để anh ta làm bác sĩ trưởng cho tiểu ca có ổn không vậy? Lát nữa phải nói với ba mẹ cùng các anh một chút, nhất định phải thay người này. Anh ta tên gì nhỉ? A~ nhớ rồi, trước ngực anh ta có đeo bảng tên — Bác sĩ trưởng: Bạch Ngọc Đường...

(Bạch Ngũ gia: Nữ nhân chết bầm~ Tại sao lại viết Ngũ gia thành ra ngớ ngẩn như thế hả?)

Mỗ Tô: Ha ha nội dung truyện cần thế

~~Bạch Ngũ gia: Nữ nhân chết bầm~ Tại sao vừa mở đầu đã để Miêu bị khổ?

Mỗ Tô: Ha ha nội dung truyện cần thế

~~Bạch Ngũ gia: Nữ nhân chết bầm, lá gan người rất lớn mà

~~Mỗ Tô: Ha ha Tiểu Bạch người đừng quên a~ Đây là hiện đại văn, Họa Ảnh của người không nằm trong tay~ đừng hòng uy hiếp ngầu~ ta là tác giả rất tự tin đó nha

~~Bạch Ngũ gia: Hừ hừ hừ, tuy không có Họa Ảnh~ thế nhưng ta có dao phẫu thuật!!!!

Mỗ Tô: A

Miêu Miêu cứu ta~~ Ngũ gia người giết chết ta thì Miêu Miêu không có tỉnh lại đâu nha

~)

2. Chương 2

Ngồi trong phòng làm việc của mình, thu dọn cẩn thận các ca bệnh ngày hôm nay. Bạch Ngọc Đường mới có thời gian chìm đắm trong suy tư. Hôm nay bệnh nhân mới được tiếp nhận kia thật sự rất kỳ lạ. Ngoại trừ không rõ nguyên nhân hôn mê, tâm tình mình không hiểu sao cũng bị cậu ta kiềm chế. Nhìn cậu nằm trên giường bất lực, trái tim mình giống như bị thứ gì đó bóp nghẹt; nghe thấy cô gái kia gọi cậu là “chồng”, mình lại buồn bực không cách nào trút ra được; mà nhìn thấy tên cậu, trong đầu mình lại như có một thứ ánh sáng thần kỳ lóe lên, có chút mong chờ, còn có chút cô đơn

~Cái người không quen biết ấy, vì sao lại đem đến cho mình thật nhiều nghi hoặc? Người tên “Triển Chiêu” ấy, vì sao lại khiến cho mình lo lắng thế này?

Mấy lần gõ cửa “Cốc cốc” vang lên kéo tâm tư Bạch Ngọc Đường trở về. Ngoài cửa là thư ký của mình.

“Bác sĩ Bạch, viện trưởng mời anh đến phòng làm việc của ông ấy.”

“Được, tôi lập tức đi ngay.” Bạch Ngọc Đường đứng lên, nhìn quanh phòng làm việc của mình một lúc, tựa như không thừa một góc ngách nào. Sau đó, xoay người lại cầm lấy chiếc áo phục màu trắng nhàn nhả khoác lên trên ghế dựa, vừa mặc vừa đi ra khỏi phòng.

Phòng làm việc rộng lớn của viện trưởng hôm nay xem ra có hơi chật chội, ngoài viện trưởng ra, còn có vị Triển thái thái kia, cô đã thay bộ váy cưới lộng lẫy kia ra, mặc một chiếc đầm xanh nhạt tựa vào một vị phu nhân đoan trang ngồi trên ghế salon ở một góc phòng, mà trên ghế đối diện với bàn làm việc của viện trưởng có một vị lão nhân tóc hoa râm nhưng linh lợi quắc thước, phía sau ông ta là hai thanh niên đang đứng, dáng vẻ ngoài ba mươi, khuôn mặt trông giống nhau nhưng lại lộ ra tính cách không hề giống — một trầm ổn một linh động.

“Tiểu Bạch a! Mau vào, tôi giới thiệu với cậu một hồi” Viện trưởng nhìn thấy Bạch Ngọc Đường xuất hiện ở cửa phòng làm việc, vô cùng cao hứng đứng dậy, bắt chuyện với anh “Vị này chính là chủ tịch tập đoàn

Đinh thị, Đinh Như Hùng tiên sinh, còn có phu nhân của ông, hai vị công tử cùng con gái. Đinh tiên sinh, đây chính là bác sĩ ngoại khoa não ưu tú nhất bệnh viện chúng ta Bạch Ngọc Đường.”

“Bạch Ngọc Đường?” Đinh lão tiên sinh trầm giọng hỏi “Bạch Hân Thăng là gì của cậu?”

“Gia phụ.” Bạch Ngọc Đường không hề có một chút kinh ngạc. Tựa như lão nhân khôn khéo trước mắt này nếu không hỏi như vừa rồi mới thật sự là chuyện không bình thường.

“Ồ? Cái lão gia hỏa kia cam lòng để con trai mình đến bệnh viện ta làm bác sĩ?”

“Gia phụ rất ủng hộ lý tưởng của tôi. Mà tôi coi trọng chính là triết lý làm việc của bệnh viện Chiêu Hoa.”

Chỉ một câu mềm dẻo như vậy lại khiến cho Đinh Như Hùng có chút lúng túng, đang định làm khó dễ, đã thấy một người mặc tây trang màu đen đi vào văn phòng, đến trước mặt anh em sinh đôi kia cung kính gọi một tiếng “Đại thiếu gia”, sau đó ghé vào lỗ tai anh ta nói gì đó, chỉ thấy anh mặt biến sắc, cúi đầu nhẹ giọng nói với Đinh Như Hùng “Ba, Lý Nguyên Hạo đến phòng bệnh của Tiểu Chiêu...”

Đinh Như Hùng đột nhiên đứng dậy, khí thế hùng hổ gào lên “Hắn còn có mặt mũi đến?” Lập tức lại quay mặt về phía người mặc áo đen kia rống to “Bọn bây ăn cái thứ gì vậy? Làm sao bảo vệ thiếu gia? Tại sao không chặn hắn lại?” Đinh Triệu Lan lập tức đỡ lấy phụ thân, thấp giọng nói: “Ba, bây giờ không phải lúc chỉ trích bọn họ, nếu hắn muốn xông vào, e cũng không phải việc khó, hiện tại việc cấp bách là đến xem Tiểu Chiêu có nguy hiểm hay không.”

Mấy câu nói của Đinh Triệu Lan tựa hồ đã nhắc nhở lão nhân, dùng ánh mắt ra hiệu phu nhân đã đứng lên và con gái cùng đi đến phòng bệnh, nhưng lúc này, Đinh Nguyệt Hoa hai mắt nhắm nghiền chạy tới ôm lấy cánh tay phụ thân, khẩn cầu “Ba, ba đừng trách anh ấy...” Đinh Như Hùng sắc mặt trong nháy mắt càng thêm khó coi, tựa hồ lại muốn làm khó dễ, Đinh Triệu Lan quát lên “Nguyệt Hoa, đã đến lúc nào rồi, em còn che chở cho hắn? Còn không mau đến xem Tiểu Chiêu có sao không?” Rồi tự mình đỡ phụ thân, em trai đỡ mẫu thân, bỏ lại Đinh Nguyệt Hoa thấp giọng gào khóc, viện trưởng một mặt kinh ngạc cùng Bạch Ngọc Đường đầy mặt nghi hoặc mà nghiêng ngàng rời đi.

3. Chương 3

Hai tháng trước.

Đinh Trạch.

Triển Chiêu đột nhiên tỉnh dậy từ trong mộng, khắp người đều là mồ hôi lạnh.

Đã từ lâu rồi đến tận bây giờ, cậu vẫn mơ một giấc mơ. Giấc mơ này vô cùng kì lạ, tựa như những chuyện trong mộng ấy đã thực sự xảy ra, nhưng đến khi tỉnh dậy lại không hề đọng lại chút gì. Cậu không nói được rốt cuộc mình đã mơ thấy gì, nhưng khi tỉnh lại luôn ướt đầm mồ hôi. Cậu muốn bắt lấy thứ gì đó, mà những cảnh tượng khiến cậu đau thương vô hạn ấy cứ lóe lên trong một quảng sáng hư ảo rồi biến mất không còn hình bóng gì.

Triển Chiêu thở dài một hơi, vén chăn lên, ngồi dậy bước xuống giường. Đi vào phòng tắm xa hoa, muốn gột sạch một thân mồ hôi lạnh. Ít nhất, lấy bộ dáng lúc này mà đối diện với người nhà, thế nào cũng khiến mọi người không yên lòng.

Sau hai mươi phút, Triển Chiêu với mái tóc ngắn hơi ướt mà nhẹ nhàng khoan khoái, áo sơ mi màu đen quần xám ôm lấy cơ thể, xuất hiện trước mặt người nhà.

Vừa hay đúng giờ, người nhà đều đã ngồi trước bàn ăn, chuẩn bị dùng bữa sáng.

“Ba mẹ chào buổi sáng! Anh hai chào buổi sáng! Nguyệt Hoa chào buổi sáng!” Triển Chiêu sau khi ngồi xuống ngoan ngoãn chào mọi người. Làm con út trong nhà, đương nhiên là được mọi người hết mực cưng chiều, hơn nữa trước năm tám tuổi, thân thể mình thực sự rất tệ, ngay cả em gái nhỏ hơn mình sáu tháng,

cũng phải nhường nhịn mình. Chuyện này khiến cho Triển Chiêu vẫn luôn có chút áy náy với Đinh Nguyệt Hoa. Mặc dù từ khi còn nằm trong tã lót đã được Đinh gia nhận nuôi, nhưng ba mẹ và các anh chưa từng nhìn mình bằng ánh mắt khác, trái lại còn hết sức yêu thương che chở, cũng bởi vậy mà đã chia cắt phần nào tình cảm của mọi người dành cho em gái, bản thân vẫn còn chút áy náy. Cho nên đối với đứa em gái có hơi tùy hứng này, Triển Chiêu vẫn luôn đáp ứng mọi yêu cầu của nó.

“Cô Trần, bưng cháo thuốc ra cho thiếu gia~” Mẫu thân dặn dò người hầu, lại nhẹ nhàng vuốt gò má Triển Chiêu, đau lòng nói: “Hình như lại gầy đi rồi, công việc ở phòng nghiên cứu kia không cần làm có được không? Lúc nào cũng thức đêm viết mấy thứ luận văn đó, rất mệt mỗi tinh thần,”

Triển Chiêu bắt đầu dĩ hơi nhú mày lại, “Mẹ, con đã 24 tuổi rồi...”

“Người 24 tuổi, đáng ra không nên để tóc ướt xuống ăn sáng, mà người kia lại còn đặc biệt thích sinh bệnh~” Đinh Triệu Lan nhân cơ hội ném đá xuống giếng nói.

“Được rồi” Triển Chiêu bắt đầu dĩ nghĩ “Để mọi người tập trung sự chú ý lên người mình được rồi.” Thói quen xấu từ nhiều năm trước tới giờ của mình nhưng lại khiến bữa sáng thoải mái hơn một chút, ít nhất ba và anh sẽ không làm khó Nguyệt Hoa.

Triển Chiêu lén nhìn Nguyệt Hoa ngồi một bên cô đơn uống sữa, có chút đau lòng.

Thật ra chuyện rất đơn giản, Nguyệt Hoa có bạn trai. Không biết người đàn ông kia rốt cuộc có bối cảnh gia đình ra sao, khiến cha mẹ phản đối như vậy, mấy tháng gần đây, trong nhà thường xuyên xảy ra mấy trận cãi vã to to nhỏ nhỏ. Mình cũng từng hỏi chuyện Nguyệt Hoa, nhưng Nguyệt Hoa lại không chịu nói. Triển Chiêu cũng biết, chuyện tình cảm như vậy, ai cũng không giúp đỡ được, không nhúng tay vào được.

Triển Chiêu thu dọn cẩn thận đồng tài liệu xếp lên giá sách, hơi uể oải xoay xoay cổ. Đúng lúc đó điện thoại của thư ký kết nối tới “Triển tiên sinh, em gái ngài đến rồi.” Triển Chiêu lập tức trả lời: “Mau mời cô ấy vào!”

Nói xong, hai ba bước nhanh chân chạy như bay đến cửa, nhẹ nhàng mở ra, nhìn thấy Nguyệt Hoa có chút tiều tụy.

Kéo tay em gái vào ngồi xuống ghế salon. Đột nhiên Triển Chiêu cảm thấy tay Nguyệt Hoa có hơi lạnh, bây giờ đang là tháng năm, khí hậu phương Nam khiến thành phố này rất ẩm áp, tay Nguyệt Hoa không thể lạnh đến thế này. Huống hồ Triển Chiêu tay chân lạnh lẽo quanh năm cũng cảm thấy tay cô lạnh. Triển Chiêu khẽ nhú mày: “Nguyệt Hoa, em làm sao? Nói cho tiểu ca!” Triển Chiêu vừa hỏi vừa sờ sờ rớt một chén trà nóng cho Đinh Nguyệt Hoa, đặt vào tay cô.

“Tiểu ca! Anh giúp em với! Bây giờ chỉ có anh mới có thể giúp em!” Đinh Nguyệt Hoa nói, nước mắt không ngừng chảy ra. Triển Chiêu nhìn thấy Đinh Nguyệt Hoa rơi lệ, lập tức luống cuống tay chân, vội vàng hỏi: “Làm sao Nguyệt Hoa? Đã xảy ra chuyện gì? Đừng khóc đừng khóc! Anh giúp em thế nào?”

Tay Đinh Nguyệt Hoa hơi run rẩy, hít sâu mấy lần, tựa như đang thu lấy dũng khí, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào mắt Triển Chiêu, chậm chậm nói: “Tiểu ca!”

“Ừ”

“Em mang thai rồi~ “

“...”

“Đứa bé~ là

~ của Nguyên Hạo

“

“Nguyên Hạo?... Lý Nguyên Hạo?... Lý học trưởng?”

4. Chương 4

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, chiếu vào Đình gia đại trạch. Nằm kế bên nhà trồng hoa là phòng nghỉ, là chốn nghỉ ngơi mà người nhà họ Đình yêu thích nhất. Ngoài phòng là một hồ sen, bên hồ trồng một khóm trúc xanh. Xuyên qua bụi trúc chính là một con đường lát đá u hẹp, nối liền với lối vào phòng hoa. Trong phòng hoa bốn mùa là xuân, soi sáng phòng nghỉ cũng yên tĩnh hợp lòng người. Vợ chồng Đình thị ngồi ở chủ vị, Đình Như Hùng trước sau như một thưởng thức trà đạo, Đình phu nhân thì lại một mặt tự hào nhìn bốn đứa trẻ ngồi vây xung quanh.

Con cả Đình Triệu Lan trầm ổn nội liêm, là đứa làm người khác yên lòng.

Con thứ Đình Triệu Huệ lanh lợi hài hước, là đứa khiến người khác dễ chịu.

Con thứ ba Triển Chiêu, tuy là con nuôi của mình, nhưng lại là đứa gần gũi nhất mà cũng khiến mình tự hào nhất. Tao nhã như ngọc, khiêm nhường quân tử.

Con út Đình Nguyệt Hoa xinh đẹp hoạt bát, là đứa khiến người khác hài lòng. Nếu như không phải vì... Ai~~ không có nhiều thập toàn thập mỹ như vậy a!

Thế nhưng, có thể hưởng thụ thời khắc yên tĩnh lúc này, hưởng thụ gia đình ấm áp như vậy, cũng là một niềm hạnh phúc đi.

Triển Chiêu có chút hối hận rồi.

Thật không nên nhất thời mềm lòng đáp ứng yêu cầu có chút hoang đường của em gái. Nhưng mà bây giờ..., Triển Chiêu len lén liếc nhìn Nguyệt Hoa ngồi bên cạnh, cô vẫn giữ bình tĩnh, dường như nhận ra vẻ do dự của Triển Chiêu, cúi chân nhẹ nhàng đá cậu một cái. Triển Chiêu khẽ than thở trong lòng một tiếng, có chút nhận mệnh đặt chén trà xuống, mở miệng nói: “Ba mẹ, anh hai anh ba, em có lời muốn nói...”

Triển Chiêu gây nên toàn bộ chú ý của cả nhà, người nhà đều lần lượt đặt chén trà trong tay xuống, nhìn về phía cậu. Chỉ có Nguyệt Hoa vẫn cúi đầu lặng lẽ thưởng thức trà.

Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: “Con muốn cùng Nguyệt Hoa... kết hôn.”

Có lẽ là bất ngờ, cả nhà đều ngẩn người tại đó, không một ai lên tiếng, không một ai hỏi han, thậm chí là không một ai hít thở.

Kỳ thực làm cha mẹ, vợ chồng Đình thị không phải không nghĩ tới việc để Triển Chiêu cùng với Đình Nguyệt Hoa. Đứa trẻ tốt như vậy, không chỉ có thể làm con trai còn có thể làm con rể của mình, chuyện này quả thật là chuyện vui đời người a! Nhưng mà, vợ chồng họ cũng không phải những kẻ già già bướng, đương nhiên không làm được mấy chuyện ép duyên, chỉ nhìn bọn nhỏ phát triển thuận theo tự nhiên mà thôi. Không ngờ rằng hôm nay, Triển Chiêu lại đột nhiên tuyên bố kết hôn, hơn nữa còn vào lúc này, sau khi Nguyệt Hoa vừa tuyên bố với trưởng bối trong nhà rằng mình có bạn trai, chuyện này làm sao lại không khiến mọi người kinh ngạc đây?

“Tiểu Chiêu, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên nói muốn kết hôn cùng Nguyệt Hoa? Hai đứa đang yêu nhau sao?” Làm chủ gia đình, Đình Như Hùng là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, dò hỏi.

“Ba, thật ra là thế này...” Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy có chút quẫn bách, tuy rằng nửa tháng trước ở phòng làm việc đã đáp ứng Nguyệt Hoa, tuy rằng đã cùng Nguyệt Hoa diễn tập vô số lần cảnh tượng này, tuy rằng lời thoại này chính mình tối qua đã học thuộc suốt đêm, thế nhưng bây giờ, đầu óc lại trống không. Đối với người 17 tuổi đã lên đại học, 20 tuổi học xong chương trình đại học, 23 tuổi trở thành tiến sĩ mà nói loại trải nghiệm này trước nay chưa từng có. Rõ ràng chỉ cần nhìn qua là không quên được, nhưng sau khi chuẩn bị lâu như vậy, vẫn là một câu cũng không nói nên lời.

Nguyệt Hoa biết rõ tính cách anh trai mình, biết lúc này nếu như mình không xuất mã, nhất định sẽ lộ ra sơ sót. Mặc dù lúc này cả nhà đã hoài nghi. Phí lời! Nhìn khuôn mặt đỏ rực như cà chua kia, ai cũng biết cậu đang nói dối.

“Con và tiểu ca thật ra vẫn đang bí mật yêu nhau, người lúc trước con nói chỉ là bia đỡ đạn cho bọn con thôi. Vốn là bọn con không muốn nói với mọi người sớm như này, nhưng mà, bây giờ không xong rồi, bọn con đã có em bé, đã hơn hai tháng, bọn con muốn mau chóng kết hôn, tốt nhất là tháng sau!”

Nghe Nguyệt Hoa nói mấy câu đã sớm chuẩn bị tốt từ trước, Triển Chiêu lén lút thở phào nhẹ nhõm trong lòng, thân thể cứng ngắc cũng chậm chậm thanh tĩnh lại, thế nhưng khi Nguyệt Hoa kéo cánh tay mình, đầu ngã vào bờ vai mình, Triển Chiêu cảm thấy thân thể lại một lần nữa trở nên cứng ngắc không biết làm sao...

Những tháng ngày sau đó, Triển Chiêu cảm giác như mình là một con kiến sống trên chảo lửa. Đối mặt với oanh tạc luân phiên của ba mẹ và anh hai, mình chỉ có thể cắn chặt răng, kiên quyết thừa nhận tình yêu với Nguyệt Hoa — ai bảo mình đã đáp ứng Nguyệt Hoa rồi chứ? Đối với lời hứa của mình nhất định phải tuân thủ là nguyên tắc làm người của Triển Chiêu, mặc cho bản thân cũng không đồng ý với cách xử sự của Nguyệt Hoa. Nhưng mà, biết làm sao được? Đây là em gái của mình a! Lẽ nào lại để em gái mình làm một bà mẹ đơn thân?

Vốn là, Triển Chiêu sau khi nghe chân tướng câu chuyện xong, lập tức kéo Nguyệt Hoa đi tìm Lý Nguyên Hạo, thế nhưng, nghe đầu thư ký ở công ty Lý Nguyên Hạo nói, hắn đã sang nước M, trong vòng nửa năm sẽ không trở về. Mình tự liên hệ với hắn, điện thoại di động trực tiếp chuyển tới hộp thư thoại, mà để nhân viên công ty liên lạc với mình, bọn họ cũng vụn vụn không chịu. Triển Chiêu bấy giờ đột nhiên ý thức được, người yêu của em gái mà ba mẹ cực lực phản đối, kỳ thực chính là Lý Nguyên Hạo. Mà thấy hành động Lý Nguyên Hạo đi ra nước ngoài vào lúc này, không thể nghi ngờ rằng — em gái mình có lẽ đã bị vứt bỏ. Bất luận Lý Nguyên Hạo có đầy đủ bao nhiêu lý do xuất ngoại, bất luận Lý Nguyên Hạo có biết Nguyệt Hoa đã mang thai con trai hắn hay không, vào lúc gia đình phản đối tạo áp lực, vai nam chính trong câu chuyện không hề có mặt bên cạnh vai nữ chính, như vậy chỉ có thể nói rõ, vai nữ chính là một người không hề nhận được tình yêu.

Thế là, Triển Chiêu chỉ có thể ôm em gái vào lòng, nhẹ giọng an ủi, chỉ mong cô đừng khóc thầm nữa. Cho dù bắt cậu kết hôn cùng em gái, cho dù bắt cậu thừa nhận mình là cha của đứa bé, chỉ mong rằng em gái mình không bị tổn thương, những gì mình có thể làm được chính là cho cô hi vọng, cùng cô tin tưởng, người kia cuối cùng sẽ trở về...

5. Chương 5

Bệnh viện Chiêu Hoa tầng cao nhất bệnh khu VIP.

Lý Nguyên Hạo ngồi bên giường bệnh ngắm nhìn người đang nằm trên giường, lẽ nào cậu lại yêu em gái của chính mình vậy sao? Vì mình xuất hiện ở hôn lễ, lại ngắt đi. Hơn nữa có người nói, các chỉ số cơ thể đều ở tình trạng bình thường, vẫn chưa hề tĩnh lại. Vốn dĩ muốn buông xuôi tình cảm này, dù sao người nhà bên kia cũng phản đối mãnh liệt, còn hận mình thấu xương. Vậy mà vừa nghe được tin kết hôn, bản thân mình vẫn không thể không chế được xung động trở về.

Thế là, hắn leo lên máy bay riêng lao vào giáo đường khi đôi tân nhân đang tuyên thệ, nhìn bóng người đứng trước mục sư, người mình nhớ thương biết nhường nào, vậy mà bây giờ lại phải thuộc về một người khác, Lý Nguyên Hạo không khỏi đỏ rực hai mắt, hét to: “Em — dĩ nhiên phụ tôi?”

Vào khoảnh khắc ấy khi cánh cửa giáo đường bị mở toang, Triển Chiêu xoay người lại, nhìn thấy một bóng người bao phủ bởi ánh mặt trời, ánh sáng chói lòa bao trùm lấy người kia, chỉ thấy được một bóng hình cao lớn kiên cường. Trong nháy mắt đó chợt thấy, cảnh tượng này dường như đã từng gặp ở đâu đó, vừa không chân thực mà vừa như khắc sâu vào tận đáy lòng. Bóng người kia chậm rãi đi về phía mình, hét lớn một tiếng: “Em — dĩ nhiên phụ tôi?”

Câu nói này lại như một lời ma chú vọt tới khiến Triển Chiêu ù tai hoa mắt, còn chưa thấy rõ người tới là ai, Triển Chiêu đã trực tiếp ngã về đằng sau, mặc cho tiếng mẹ hô hoán, tiếng ba gào thét vang lên bên tai, mặc cho anh hai xốc ngang mình lên phóng ra ngoài, mặc cho anh ba vung nắm đấm lên đánh người vừa đến gây nhiễu loạn hôn lễ, mặc cho em gái kêu gào thỉnh cầu... tất cả đều không có can hệ gì với mình. Muốn trốn tránh muốn tách rời, muốn nhu nhược không tỉnh lại nữa...

Đinh Nguyệt Hoa đứng ngoài phòng bệnh nhìn người kia, người mình yêu sâu đậm, trái tim tựa như đang rỉ máu: Vì sao anh lại nhẫn tâm tổn thương em như vậy? Em tình nguyện để ba mẹ chỉ trích cũng muốn ở bên anh; em tình nguyện lừa dối tiểu ca cũng phải sinh ra con của chúng ta; nhưng vì sao anh có thể tổn thương em như vậy?

Vào khoảnh khắc ấy khi cánh cửa giáo đường bị mở toang, Đinh Nguyệt Hoa xoay người lại, nhìn thấy một bóng người bao phủ bởi ánh mặt trời, ánh sáng chói lòa bao trùm lấy người kia, chỉ thấy được một bóng hình cao lớn kiên cường. Dẫu rằng bóng người kia tối tăm mờ hồ, lại khiến cho lòng Nguyệt Hoa bừng sáng, anh ấy đến rồi! Anh ấy thật sự đến vì mình rồi! Không, không, không! Em không hề phụ anh, là bởi vì em quá dối yêu anh! Em tình nguyện lừa dối hết thấy mọi người trên thế gian, nhưng chỉ là vì em yêu anh! Thật may mắn làm sao, em dụng tâm lương khổ không hề uổng phí, anh không phải đã ngàn dặm xa xôi đến rồi sao? Mau lên! Hãy làm chàng kỳ sĩ của em đưa em rời khỏi nơi này! Không quan tâm nơi này hỗn loạn ra sao, là ai đang té xỉu sao? Là ai đang khóc sao? Là ai muốn lôi em nói muốn đưa tiểu ca đến bệnh viện? Không, em không muốn đi, chỉ muốn ở bên anh, van cầu anh, mẹ không cho em đi! Van cầu anh, anh ba đừng đánh anh ấy! Em yêu anh ấy mà! (xin lỗi nhưng edit đoạn này thấy sến vkl = =)

Nhưng tại sao anh lại muốn tổn thương em như vậy?

Đứng trên sân thượng của bệnh viện, Đinh Nguyệt Hoa đã thay bộ áo cưới mỹ lệ, mặc một chiếc đầm màu xanh nhạt, cô chạy đến bên người đàn ông mà mình yêu tha thiết, “Hạo, cuối cùng anh cũng đến rồi!”

Lý Nguyên Hạo lạnh lùng xoay người, lạnh nhạt nhìn cô, điều này khiến cho nhiệt tình của Nguyệt Hoa nháy mắt bị làm lạnh, có chút không thể tin nổi nhìn hắn, run rẩy hỏi: “Hạo, anh làm sao?”

“Đinh Nguyệt Hoa, cô đừng tưởng bỏ nữa. Tôi đã sớm nói, tôi không hề yêu cô!”

“Hạo, anh đừng nóng giận! Mặc dù ba mẹ em phản đối, nhưng trái tim em không hề thay đổi. Mặc dù em muốn kết hôn với tiểu ca, thế nhưng đây đều là vạn bất đắc dĩ.” Nguyệt Hoa dè dặt nói, trái lại còn ngây thơ cười “Hạo, anh đừng dọa em. Anh không yêu em, sao lại đến hôn lễ tìm em?”

Lý Nguyên Hạo lại cười lạnh: “Được rồi, nếu cô đã nói vậy, tôi sẽ nói cho cô biết sự thật. Tôi không yêu cô. Mà hôn lễ hôm nay~ nhân vật chính cũng không phải chỉ có một mình cô sao?”

Đinh Nguyệt Hoa nghe đến đó, có chút sững sờ chưa kịp phản ứng, nhưng theo bản năng lui về phía sau hai bước, sự thực không được yêu này đã mạnh mẽ đã kích cô, nhưng cũng khiến cô chưa kịp tiêu hóa hết ẩn ý trong lời nói của Lý Nguyên Hạo.

Đợi đến khi Đinh Nguyệt Hoa tỉnh lại một chút, Đinh Triệu Huệ đã vọt tới bên người Lý Nguyên Hạo, túm lấy cổ áo hắn, hung hãn nói: “Hai anh em bọn tao đã sớm cảnh cáo mày, đừng hòng có ý đồ không an phận với nó!”

6. Chương 6

Bạch Ngọc Đường thấp giọng quát mắng một nhà Đinh thị rồi đuổi bọn họ cùng tên gia hỏa gọi Lý Nguyên Hạo kia ra khỏi phòng bệnh đã là chuyện ba ngày trước.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy mình làm thế không có gì là sai cả, đây là một loại trách nhiệm đối với người bệnh của mình. Bọn họ ồn ào như vậy, người sống cũng bị tức chết, huống chi là bệnh nhân nằm đây còn

chưa biết sống chết ra sao? Thật sự, Bạch Ngọc Đường âm thầm thề ở trong lòng, xác thực không phải trông thấy cô gái tên Đinh Nguyệt Hoa cùng cái gã tên Lý Nguyên Hạo kia không vừa mắt mới đuổi bọn họ đi. (Mỗ Tô: Chính là nhìn không vừa mắt mà~~ Tiểu Bạch người thừa nhận đi! Tiểu Bạch cúi: Nữ nhân chết bầm! Viết bao nhiêu chương như vậy, vì sao Mèo con vẫn còn bất tỉnh? Mỗ Tô vừa run rẩy vừa chân chó (nịnh bợ): Đây chẳng phải là muốn y tỉnh lại trước mặt Ngũ gia hay sao~~ Người Miêu Miêu nhìn thấy đầu tiên là Ngũ gia ngài a

Tiểu Bạch đặc ý: Ờ thế còn tạm được~~)

Nhưng điều khiến Bạch Ngọc Đường đau đầu chính là, ba ngày nay Triển Chiêu vẫn không hề có dấu hiệu tỉnh lại, cũng không có bất kỳ bệnh lý nào đặc thù, chính là cứ mê man như vậy. Tìm không ra nguyên nhân, cũng không có biện pháp nào giải quyết.

Vì hôm qua trời vừa đổ mưa, hôm nay gió nhẹ hiu hiu lại mang theo từng luồng không khí mát lạnh, hoàng hôn dịu dàng đẹp đến lạ, gió thổi khẽ lay động tấm rèm cửa màu lam nhạt, nhẹ nhàng vuốt ve người vẫn đang nằm trên giường.

Bạch Ngọc Đường vừa đuổi hết cả nhà Đinh gia kích động quá độ cùng một đám người hầu đi, chỉ chừa lại hai vệ sĩ áo đen canh giữ ở ngoài cửa — đề phòng Lý Nguyên Hạo đến quấy rầy lần nữa, những ngày qua toàn bộ bệnh khu tầng cao nhất đều đã bị phong tỏa. Ai bảo Đinh gia là cổ đông lớn nhất của bệnh viện này chứ? Bạch Ngọc Đường cũng tới hôm đó mới biết, sở dĩ bệnh viện này tên “Chiêu Hoa”, chữ “Chiêu” chính là đến từ Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường theo thường lệ kiểm tra thân thể cho Triển Chiêu, kết quả vẫn giống như hai ngày trước, không hề có tiến triển. Anh quay lưng về phía Triển Chiêu cầm lấy thẻ bệnh treo ở đuôi giường, tỉ mỉ điền vào, lúc này chợt nghe thấy người phía sau tựa như đang nhẹ giọng nỉ non. Bạch Ngọc Đường đột nhiên xoay người lại, cúi người nhìn người trên giường.

Cậu không ngủ mê mệt không hề nhúc nhích như mấy ngày trước, sắc mặt lúc này vẫn tái nhợt, nhưng mày nhọn khẽ nhú, có một chút hoảng loạn, cậu bắt lực nằm trên giường, khẽ cựa quậy. Vì ba ngày nay cậu vẫn bị cấm nước, đôi môi hồng vừa được dùng bông thấm ướt, đang nhẹ nhàng mấp máy, tựa như đang kêu gì đó.

Bạch Ngọc Đường không nghe rõ, khẽ sát tai vào bên môi Triển Chiêu, cẩn thận lắng nghe, đột nhiên, Bạch Ngọc Đường bật thẳng người dậy, kinh ngạc nhìn người trên giường. Không thể tin được, không thể tin được. Rốt cuộc là mình nghe nhầm, hay là cậu ta thật sự đang gọi? Bởi vì, Bạch Ngọc Đường dường như nghe thấy Triển Chiêu khe khẽ gọi: “Ngọc Đường... Ngọc Đường...”

Đúng lúc này, Bạch Ngọc Đường thấy hình như con người của Triển Chiêu hơi động, có dấu hiệu tỉnh lại. Liền, Bạch Ngọc Đường lại cúi người, nhẹ nhàng gọi Triển Chiêu: “Triển tiên sinh, Triển tiên sinh... Triển Chiêu, Triển Chiêu...”

Cặp mắt mông lung của Triển Chiêu hơi hé mở, tựa hồ còn chưa kịp làm quen với ánh sáng chói mắt, cậu nhìn khắp chung quanh, trong đầu trống rỗng.

Theo tầm mắt dần dần trở nên rõ ràng, Triển Chiêu nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú.

“Triển Chiêu, Triển tiên sinh? Cậu có nghe thấy tôi nói không?”

“Vâng

“

Người đàn ông tuấn tú kia nghe thấy mình trả lời, phần chân nở một nụ cười, anh ta cười rất đẹp, rất khiến cho người ta an tâm.

“Xin chào, Triển tiên sinh, tôi là bác sĩ trưởng của cậu, Bạch Ngọc Đường.”

“Chào anh, Bạch tiên sinh.” Triển Chiêu lễ phép trả lời, hôn mê liền mấy ngày khiến giọng cậu có chút khàn khàn.

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu đã tỉnh lại, chợt nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp cậu. Quả thực, đôi mắt này rất xinh đẹp rực rỡ. Sâu thẳm như đại dương, lấp lánh như những vì tinh tú.

Bạch Ngọc Đường vừa tử mĩ ngắm nhìn Triển Chiêu, lại càng tin chắc rằng mình không quen biết cậu. Mà nhìn ánh mắt Triển Chiêu hướng về mình, cũng không giống như nhận biết mình. Vậy những tiếng gọi vừa rồi, nghĩa là gì? Là ảo giác của mình? Hay là Triển Chiêu có một người bạn nào đó cũng tên là “Ngọc Đường”? Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Ngọc Đường chợt có chút mất mát.

Bạch Ngọc Đường hỏi Triển Chiêu một vài vấn đề, Triển Chiêu đều trả lời bình thường. Bạch Ngọc Đường xác định Triển Chiêu đã khôi phục lại như cũ, nhưng kiểu hôn mê rồi chợt tỉnh không có lý do này càng khiến anh nghi hoặc, Bạch Ngọc Đường cảm thấy Triển Chiêu vẫn cần ở lại viện theo dõi.

Triển Chiêu khó nhọc chống hai tay đẩy mình lên, muốn ngồi dậy, nhưng hôn mê ba ngày khiến cậu cực kỳ suy yếu, một động tác đơn giản vậy thôi cũng khiến cậu thấy rất vất vả. Sợ ý một chút, liền ngã sang một bên, Bạch Ngọc Đường theo bản năng chạy đến đỡ, để Triển Chiêu dựa vào ngực mình.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng ôm lấy vai Triển Chiêu, cau mày nói: “Cậu muốn làm gì?” Song trong lòng lại nghĩ người này thật đúng là phiền phức, nhìn, nhìn. Vai cậu ta gầy yếu quá, tưởng như chỉ cần mình hơi dùng sức một chút, sẽ bóp nát được vậy. Đình gia bọn họ lẽ nào sắp phá sản hay sao? Không nuôi nổi một thiếu gia khỏe mạnh cho mập mạp béo tốt. Hôn mê ba ngày không có thể lực, còn vọng tưởng ngồi dậy, sao lại không có hiểu biết như thế chứ? Trong lòng bất mãn, khẩu khí đương nhiên cũng không dễ nghe, thế nhưng động tác lại vô cùng ôn nhu. Bạch Ngọc Đường đứng bên giường, thân thể cao lớn tùy ý để Triển Chiêu dựa vào, một tay diu vai, một tay nâng đầu. Bạch Ngọc Đường vốn định để Triển Chiêu nằm ngang, đặt cậu nằm xuống giường, thế nhưng ngay lúc thân hình Triển Chiêu bất ổn, tựa vào ngực anh, Bạch Ngọc Đường lại có chút không nỡ buông tay!

“Xin lỗi, tôi~ muốn uống nước.” Triển Chiêu vốn được giáo dục tốt, vào thời điểm quần bách như vậy vẫn không quên xin lỗi, nhưng cổ họng mình thực sự là đang khô khốc khó chịu, mới không biết tự lượng sức mình muốn ngồi dậy lấy nước.

“Để tôi giúp cậu, cậu đừng động dậy.” Bạch Ngọc Đường ngồi chéo ở bên giường, một tay ôm lấy Triển Chiêu, một tay với lấy ly nước đặt trên chiếc bàn cạnh đầu giường. Triển Chiêu liền cứ thế dựa vào ngực Bạch Ngọc Đường, chậm rãi uống từng ngụm từng ngụm nước. Đợi đến khi bổ sung đủ lượng nước, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đỡ cậu nằm xuống, kéo kín chăn rồi nói: “Tôi đi thông báo cho người nhà của cậu, cậu đã tỉnh.” Sau đó liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, đi ra khỏi phòng.

Triển Chiêu lẳng lặng nằm trong phòng bệnh, nhớ lại cảnh tượng trước khi ngất xỉu. Cậu ngơ ngác ngác, luôn cảm giác mình vẫn đang chìm đắm trong một giấc mộng, chưa hề tỉnh lại. Trong lòng dường như còn có xót xa, quyến luyến, bi thương, không cam lòng.

Lại nhớ đến hôn lễ hoang đường kia, bây giờ nghĩ lại, mình không nên đáp ứng Nguyệt Hoa. Mình ngất xỉu, khiến cho ba mẹ, Nguyệt Hoa đều rất khó xử.

Bác sĩ trưởng của mình nói, mình đã nằm như này ba ngày. Vừa rồi lúc người kia đi ra ngoài, hình như mình còn trông thấy mấy vệ sĩ của mình ở công ty đứng canh ngoài cửa, khẳng định là anh hai làm, sao lại huy động nhiều người như vậy làm gì? Lại có chút khát nước, nghĩ đến tình cảnh vừa nãy dựa vào người kia mà uống nước, mình lại có chút lúng túng. Người kia tên gì nhỉ? Bạch~ Bạch~ Bạch cái gì? Hình như là rất quen, nhưng mà lại không sao gọi nổi.

Trong lúc chờ đợi Triển Chiêu suy nghĩ miên man, chỉ chốc lát, thần trí lại có chút mơ hồ, dần dần ngủ thiếp đi.

Lần này, cậu không mơ thấy giấc mơ đã quấn quanh cậu bao lâu nay, mà ký ức tựa như mộng mà không phải mộng kia như một dòng nước cứ thế chậm rãi ứa về...

7. Chương 7

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Nguyệt Hoa công chúa, đoan lệ hiền lương, thông tuệ phi thường. Nay gả cho Ngự tiền tứ phẩm đối đạo thị vệ Triển Chiêu. Toàn bộ lễ nghi, giao do Lễ bộ xử lý, chọn ngày tốt thành hôn. Bồi cáo trung ngoại, hàm sử văn chi. Khâm thủ~” Thái giám tuyên chỉ đọc xong thánh chỉ, nói với Triển Chiêu đang quỳ trên mặt đất: “Triển đại nhân, tiếp chỉ đi~~” (xin tự mình nhớ lại giọng điệu của thái giám, kéo dài âm, ngân eo éo, có chút đặc ý, có chút khiêu khích... khả khả khả)

)

Triển Chiêu cầm quyển hoàng lẵng trong tay, ngơ ngác quỳ ở nơi đó. Y không biết mình đã tiếp thánh chỉ như thế nào, không biết thái giám đã rời đi lúc nào, không biết đại nhân, tiên sinh đã khuyên nhủ mình bao lâu để mình đứng lên. Trong đầu y chỉ có một thanh âm đang kêu gào: “Đi tìm hoàng thượng, thu hồi thánh mệnh.” Làm sao mình có thể cưới Nguyệt Hoa? Sau khi trong lòng đã có một người, sau khi đã nhận lời ở bên người kia đến già, làm sao có thể thành hôn cùng người khác chứ?

Triển Chiêu nghĩ đến đây, bỗng đứng lên, ôm quyền nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, thứ thuộc hạ vô lễ, thuộc hạ muốn tức khắc tiến cung.” Nói, liền bay ra khỏi đại đình, chạy đến hướng hoàng cung, chỉ bỏ lại mọi người trong phủ Khai Phong sững sờ đứng tại chỗ. Một hồi lâu sau, Bao đại nhân mới nói: “Triển hộ vệ lần này đi, chỉ sợ lành ít dữ nhiều...” “Đại nhân, giờ có nên phái người thông báo cho Bạch thiếu hiệp hay không?” Công Tôn tiên sinh hỏi. Bao đại nhân nghiêm nghị nhìn Công Tôn tiên sinh một chút, lại than thở: “Bạch thiếu hiệp lúc này đang ở Tương Dương xa xôi, cũng chỉ sợ là ngoài tầm tay với a!”

Triệu Trinh buồn bực vứt tấu chương xuống long án, ngẩng đầu lên, xuyên qua đại môn của Ngự thư phòng, nhìn người đã quỳ ở đó hai canh giờ.

Hừ! Không thể lấy công chúa thật sao? Khi quân kháng chỉ cũng không sợ? Cho rằng trẫm không biết suy nghĩ trong lòng người? Nếu như trẫm không thể có người, vậy thì ai cũng đừng hòng thay thế trẫm có được vị trí kia!

Nghĩ đến đây, Triệu Trinh phân phó nói với một tên nội thị hầu hạ bên cạnh: “Cho y vào!”

Thái giám nơm nớp lo sợ hầu hạ mấy canh giờ, biết chủ nhân của mình phiền lòng vì cái gì, vừa nghe thấy hoàng thượng hạ lệnh, không thể đợi được nữa vội đi mời người mạo phạm long nhan kia vào.

Triển Chiêu đi theo nội thị vào Ngự thư phòng, kéo vạt áo quỳ xuống, hướng về Triệu Trinh hành lễ. Triệu Trinh chỉ lạnh lùng nhìn y, cũng không bảo y đứng dậy. Triển Chiêu cũng không hoảng hốt, chỉ nâng thánh chỉ lên cao qua đỉnh đầu, cúi đầu, cung thuận nói: “Thứ thần vô trượng, thỉnh hoàng thượng thu hồi thánh chỉ.”

“Triển Chiêu, ngươi cũng biết kháng chỉ bất tuân, phải chịu tội gì?”

“Kháng chỉ bất quân, tội tru cửu tộc.”

“Hừ! Ngươi không sợ trẫm chém đầu ngươi?”

“Sợ...”

Triệu Trinh vừa nghe, mặt lộ vẻ vui mừng, mới vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Triển Chiêu chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên nghị, từng chữ từng câu nói: “Xin hoàng thượng thu hồi thánh chỉ.”

Triệu Trinh giận dữ, đập bàn đứng dậy, quát lên: “Triển Chiêu to gan, ngươi cho rằng trẫm không thể giết ngươi?”

Thế nhưng Triển Chiêu mặt trầm như nước, ánh mắt lăm lăm, không có một tia e sợ. “Thần biết rõ bệ hạ long uy, hôm nay kháng chỉ, tội không thể tha. Thế nhưng thần từ lâu tâm có tương ứng, tuyệt không thể chấp nhận thêm người khác. Huống chi là công chúa cao quý. Xin hoàng thượng thu hồi thánh chỉ, thần nguyện lĩnh tội.”

Triệu Trinh sau khi nghe xong, trong lòng lại là một trận khó chịu, thế gian này vậy mà lại có người may mắn như thế, để người giữ hân trong lòng, thà chết không quên? Triệu Trinh chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng tâm tư vạn ngàn, nhưng đến cùng cũng là để vương hung hữu câu hác (trong lòng đã có định liệu trước), nhanh chóng người con thình nộ (Mổ Tô: Chỉ sợ còn có vị chua~~) nghĩ đến Triễn Chiêu kia là người thích mềm không thích cứng, liền hoãn sắc mặt ngữ khí.

“Triễn Chiêu, trăm biết tâm ý của người, cũng muốn thành toàn cho người. Có nhưng địa thế còn mạnh hơn người, gia quốc thiên hạ này trăm không bỏ được.” Quả nhiên, mấy câu nói này khiến Triễn Chiêu đổi sắc mặt, nghi hoặc nhìn Triệu Trinh. Triệu Trinh tiếp tục nói: “Nghĩ Tương Dương vương kia, cầm binh tự trọng, mục vô quốc pháp. Trăm đã từng nể hân là hoàng thúc bậc trên mà mắt nhắm mắt mở. Vậy mà bây giờ hân lại cầm binh tự trọng, cấu kết phiên bang; xây Trùng Tiều, kết minh thư, ý đồ mưu phản. Giang sơn này tổ tông truyền lại, trăm làm sao có thể để loạn thần tặc tử đoạt đi? Triễn Chiêu, người cũng biết quan hệ lợi hại trong này?”

“Thần biết, Ngọc Đường đã đi tới Tương Dương tùy thời trộm minh thư...” Triễn Chiêu nghi hoặc, việc Tương Dương vương mưu phản thì có quan hệ gì với ban hôn?

Triệu Trinh giơ tay lên, ra hiệu Triễn Chiêu không cần nói tiếp, “Triễn Chiêu, lẽ nào người cảm thấy, trộm được minh thư thì có thể ngăn Tương Dương vương mưu phản? Mật thám của trăm đã thăm dò được Tương Dương vương đã chiêu binh mãi mã từ mấy năm trước, tùy thời mưu phản, hiện tại Tương Dương vương tay cầm mười vạn trọng binh, trận này không thể không đánh.” Dứt lời, Triệu Trinh cúi người nhìn Triễn Chiêu quỳ trên mặt đất hỏi: “Ái khanh cũng biết, lưỡng quân tiền trận, quan trọng nhất chính là cái gì?”

Triệu Trinh cũng không cần Triễn Chiêu trả lời, tự mình nói tiếp “Là chủ soái! Triều đình chính là dụng binh thời khắc, nhưng duy chỉ thiếu một vị tướng quân năng chinh thiên chiến. Nếu là lúc trước, Dương gia đúng là có thể đánh một trận với Tương Dương vương, nhưng Tương Dương vương cấu kết với Tây Hạ, biên phòng ngàn cân treo sợi tóc, tuyệt đối không thể triệu hồi binh mã Dương gia. Bây giờ có thể chống lại Tương Dương cũng chỉ có huynh đệ Đình thị!”

Thì ra, Đình thị song hùng gia học uyên thâm, từ nhỏ đã tinh thông bày binh bố trận, ẩn cư? Thời Hoa thôn, là hiệp khách có tiếng trong chốn giang hồ; bởi vì Triễn Chiêu, bị Triệu Trinh biến thành của mình, để huynh đệ nhà họ Đình chuồng quẩn mười vạn? binh? mã?, vốn vẹn có mấy năm, quân Đình gia giờ đã là binh? cường? mã? tráng. Lúc này chính là thời khắc dùng người, Triệu Trinh vì lung lạc lòng người, không kiêng dè ban thưởng cho Đình gia, thái hậu còn nhận muối muối của huynh đệ Đình thị là Đình Nguyệt Hoa làm nghĩa nữ, phong làm Nguyệt Hoa công chúa. Lần trước sinh nhật Đình Nguyệt Hoa mười tám tuổi, thái hậu cao hứng sau tranh luận muốn tìm một chàng rể tốt cho con gái nuôi, mà sao biết một nhà Đình thị đã sớm vừa ý Khai Phong phủ Triễn Chiêu, làm sao chịu bỏ lỡ thời cơ tốt? Lần ở Hoa thôn bị Triễn Chiêu khéo léo từ chối, lần này thái hậu đề cập đến việc kết hôn, huynh đệ Đình thị liền nhắc đến Triễn Chiêu. Thái hậu vừa nghe, cũng vạn phần vui mừng, hóa ra người bà nghĩ đến trong lòng cũng là Triễn Chiêu, liền vời Triệu Trinh đến bàn bạc. Nếu là trước đây, Triệu Trinh sẽ vạn vạn không đồng ý, thế nhưng bây giờ một mặt là mình sắp phải nhờ vả Đình gia, mặt khác là mẫu hậu rất vui mừng nói chuyện chỉ hôn. Lại nghĩ đến mình vĩnh viễn cũng không chiếm được lòng của người nọ, bèn quyết định hạ thánh chỉ, ban hôn.

Triễn Chiêu tuyệt đối không ngờ rằng, kết quả năm xưa mình vứt bỏ giang hồ vào triều đình dĩ nhiên lại là thế này. Vốn một lòng muốn dựa vào chút sức mọn của mình để bảo vệ đại nhân, nhưng không ngờ lại bị cuốn vào vòng xoáy chính trị. Vì để cho huynh đệ Đình thị thể sống thể chết cống hiến sức lực, lẽ nào chỉ có thể thuận theo ý chỉ của hoàng thượng cưới Nguyệt Hoa sao?

Không!

Triễn Chiêu không muốn phản bội chính mình phản bội Ngọc Đường, cũng không muốn tin tưởng huynh đệ Đình thị kia có thể vì hôn sự này mà làm ra chuyện bất lợi cho xã tắc.

Triễn Chiêu ngẩng đầu nhìn Triệu Trinh, ánh mắt kiên nghị: “Thần nguyện vì bệ hạ, vì giang sơn hi sinh tính mạng, nhưng không thể hi sinh hạnh phúc!”

Triệu Trinh hơi nheo cặp mắt lại, không nhìn ra trong lòng hân đang suy nghĩ gì, chỉ là cứ vậy nhìn Triễn Chiêu. Qua nửa ngày, mới nói:

“Triển Chiêu, không nên ép trầm.” Dứt lời, phất ống tay áo một cái, xoay người đi về hướng long ỷ, cao giọng truyền nội thị: “Tức khắc tuyên chỉ, Khai Phong phủ phủ doãn Bao Chứng, trì hạ bất nghiêm, khi quân võng thượng, lập tức giải vào thiên lao, giao cho Đại Lý Tự hậu thẩm!” Nội thị theo tiếng định rời đi.

Triển Chiêu sau khi nghe xong, chỉ thấy trong đầu xoẹt qua một tiếng sấm nổ, nhất thời đầu vầng mắt hoa, không lo được cái khác, lập tức quỳ bò nửa bước, cúi người dập đầu: “Bệ hạ bớt giận, thần...” Đôi môi Triển Chiêu run rẩy dần mất đi huyết sắc, hai chữ “Linh chỉ” thế nào cũng không nói ra được. Không ngờ hoàng thượng lại đem tính mạng an nguy của đại nhân ra để bức ép mình, bảo mình làm sao chịu nổi? Lúc này, bên tai cứ nhiên vang lên âm thanh của người kia: “Mèo con, người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến đại nhân nhà người, khi nào mới có thể đem ta để ở trong lòng?”

... Thực ra, Bạch gia gia cũng không muốn người đem ta để ở trong lòng, chỉ hy vọng người trước khi làm việc phải nghĩ đến bản thân trước tiên là tốt rồi, ngấm lại sau khi người làm chuyện đó, Bạch gia gia lòng không đau...”

Đó là một lần trong phủ có thích khách, Triển Chiêu liều mạng bảo vệ, đúng vào thời khắc chiến đấu hăng hái, lại không ngờ rằng một tên thích khách khác thừa cơ rối loạn xông thẳng đến chỗ Bao Chứng, kỳ thực nếu lấy võ công của Triển Chiêu, vốn có thể làm cho thích khách kia bị mất mạng ngay tại chỗ, song Triển Chiêu lo lắng cho an nguy của Bao Chứng, không dám mạo hiểm, lại kiên cường đỡ lấy một đao của tên kia, chém ngay vào bên hông. Tuy rằng thích khách không thực hiện được ý đồ, nhưng Triển Chiêu cũng phải nằm mất một tháng mới có thể xuống giường đi lại.

Khi Bạch Ngọc Đường chạy về đến nơi, nhìn thấy chính là Mèo con vẫn luôn nằm đầu trong tim mình sắc mặt trắng bệch nằm đó, nhưng còn mạnh miệng nói không có chuyện gì. Bạch Ngọc Đường tức giận hung hăng hôn lên đôi môi tái nhợt, hôn đến tận khi y khó thở luôn miệng xin tha mới bỏ qua. Đến lúc Triển Chiêu ngược mắt lên nhìn hắn, đã thấy con người ngông cuồng tùy hứng, phóng khoáng ngông nghênh ấy mắt đầy lệ quang, nói lời nói kia.

Nghĩ lại những chuyện này, Triển Chiêu mới cảm thấy, thì ra mình cũng không phải người có thể vì gia quốc thiên hạ mà hi sinh tất cả.

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu, cho rằng này kẻ sách đã thực hiện được, liền hỏi: “Ái khanh có lời?”

“Bệ hạ nếu vì chuyện này trị tội Bao đại nhân, chỉ e khó lòng che miệng dân chúng.”

“Như thế thần dân thiên hạ sẽ biết, Bao Chứng bởi vì Triển Chiêu người mà phải chịu tội, người cũng khó tránh khỏi tội lỗi chứ?”

“Thần nguyện lấy cái chết tạ tội thiên hạ. Nhưng bệ hạ còn phải đối mặt với thiên hạ thần dân.”

Triển Chiêu vốn ôm quyết tâm chết, mới nói ra những câu này, vốn nghĩ Triệu Trinh giận dữ, sẽ ban cho mình cái chết, tuy nói đại trượng phu phải chết sao cho có ý nghĩa, song Triển Chiêu lúc này chỉ muốn vì mình và Ngọc Đường liều một lần.

Thế nhưng Triển Chiêu không nghĩ tới chính là, lúc này bên tai truyền đến lại là tiếng cười to của Triệu Trinh: “Triển Chiêu a Triển Chiêu! Thế nhân đều nói Ngự Miêu người ôn văn nhã, khiêm khiêm quân tử. Không ngờ vì một chữ ‘Tình’ lại có thể trở nên vô cùng dẻo miệng như vậy. Được! Ngày hôm nay trầm cho người một cơ hội” Dứt lời đột nhiên vút về phía Triển Chiêu một vật. Triển Chiêu theo bản năng dùng tay bắt lấy, trong tay thình lình lại là một thánh chỉ khác.

8. Chương 8

“Hai thánh chỉ này, ái khanh chọn một đi!”

Triển Chiêu nghi hoặc mà mở thánh chỉ thứ hai ra, nhất thời sắc mặt trắng bệch, tay run rẩy không ngừng. Trong đầu trống rỗng, mắt tựa hồ cũng không trông thấy gì, chữ trên thánh chỉ nhòe nhoẹt, mờ ảo~ đường

như chỉ nhìn thấy duy nhất tên của người đó “Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường...” Hoàng thượng rốt cuộc muốn làm gì Ngọc Đường? Không biết, không thấy rõ, càng ngày càng mơ hồ, tay cũng run dữ dội hơn, đôi tay vẫn vững vàng cầm kiếm, lúc này lại cảm không nổi một thánh chỉ mỏng như cánh ve.

Vậy mà Triệu Trinh vẫn không muốn buông tha cho y, lạnh lùng nói: “Ái khanh đã chọn xong chưa?” Triễn Chiêu chỉ ngơ ngác nhìn Triệu Trinh, đầu tựa như bị mười ngàn chiếc xe ngựa đạp qua, không nhìn thấy gì, không nghe được gì, không nói ra được gì...

“Lựa chọn của ái khanh có vẻ như trầm đã biết rồi” Triệu Trinh nói rồi đứng dậy, nhìn Triễn Chiêu, lại nói: “Để trầm thay ái khanh nói ra đi~ “

“Người đâu! Truyền chỉ Khai Phong phủ, nói Khâm Thiên Giám đã tính ra sau bảy ngày nữa chính là lương thần cát nhật, Nguyệt Hoa công chúa cùng Triễn phò mã thành hôn. Hôm nay phò mã ở lại trong cung nghỉ ngơi, trong vòng bảy ngày này học tập lễ nghi cung đình, chờ ngày thành hôn.”

Nội thị vừa rồi đi vào nghe chỉ lúc này mới lĩnh chỉ đi ra ngoài. Thì ra tất cả những thứ này đã được Triệu Trinh trù tính thỏa đáng.

Triễn Chiêu chỉ sững sờ mặc cho những kẻ khác đến nâng dậy, dàn xếp ở trong cung, gọi là nghỉ ngơi, kì thực là giam lỏng.

Những ngày này, Triễn Chiêu cũng không dễ dàng vượt qua, trái lại khi tỉnh táo thì ít, mê man thì nhiều. Triệu Trinh biết, với bản lĩnh của Triễn Chiêu, trong cung này chỉ sợ là giữ không nổi y. Tuy nói Triệu Trinh tìm phương pháp khống chế Triễn Chiêu, nhưng sợ đêm dài lắm mộng, chỉ lo Triễn Chiêu nhất thời kích động, lao ra khỏi cung, chỉ sợ đến lúc đó hết thấy đều là trúc lam đã thủy đã tràn không (dùng làn trúc để lấy nước, ko được gì cả). Cho nên, Triệu Trinh đã sớm sai người bỏ thuốc khiến người mê man vô lực vào trong cơm nước cho Triễn Chiêu ăn.

Triễn Chiêu ngày ngày ngủ mê man, ác mộng liên tục. Có khi tựa hồ thấy mình thân mặc hồng bào cưới công chúa, khi lại tựa hồ thấy Bạch Ngọc Đường máu me khắp người đứng trước mặt mình; có khi tựa hồ thấy Bao đại nhân bị giam trong lao ngục, khi lại tựa hồ thấy trên Hãm Không đảo ánh lửa hùng hục, tiếng chém giết ngập trời. Đường như hết thấy mọi lo lắng của mình đều chân thật như thế, phả vào mặt.

Sớm ngày hôm nay Triệu Trinh nhìn thấy, chính là Triễn Chiêu như vậy.

Người kia vô lực nằm trên giường, một tay đặt trước ngực, một tay khác thả nghiêng bên gối. Người kia hình như ngủ cũng không yên ổn, tay vô lực siết vào rồi lại buông ra, cứ như vậy. Trung y màu trắng càng khiến người kia thêm phiêu dật tuần tú, chỉ là sắc mặt trắng bệch, mày kiếm nhú chặt, vầng trán phủ đầy mồ hôi. Thế nhân chỉ nói Bạch Ngọc Đường kia một thân bạch y trường dương hào hiệp, lại chẳng có mấy người thấy qua Triễn Chiêu thân mang bạch y đi.

Triệu Trinh gần như ngất đến ngây dại, bước nhanh tới bên giường, ngồi xuống. Xưa nay nhìn thấy đều là một y kiên nghị ẩn nhẫn, xưa nay nhìn thấy đều là một dáng người kiên cường cao lớn dưới quan phục hồng sắc. Xưa nay chưa từng thấy y suy yếu vô lực như vậy, chỉ lẳng lẽ nằm ở nơi đó, như là tinh linh vô tình lạc vào chốn nhân gian, không đành lòng để y chịu khổ, chỉ muốn ôm vào lòng che chở thật cẩn thận. Triệu Trinh lấy khăn gấm từ trong lồng ngực ra tỉ mỉ lau đi những giọt mồ hôi trên trán người kia, lại nghe trong miệng người kia khe khẽ nói gì đó, Triệu Trinh ghé sát tai lại lắng nghe thật kỹ, nhưng lại là những tiếng gọi nhỏ bé yếu ớt: “Ngọc Đường, Ngọc Đường...”

Triệu Trinh giận đến mức ném mạnh khăn gấm trong tay xuống tháp, đưa tay nắm lấy chiếc cầm vốn thon gầy của Triễn Chiêu, hung tợn từng chữ từng câu, “Người không quên được hấn đến thế sao?” Vậy nhưng người nằm trên tháp cũng không hề tỉnh lại, tựa hồ là bị cảnh tượng trong mộng làm cho hoảng sợ mà nhú mày càng chặt, nổi lòng càng thêm bất an.

Bảy ngày sau, đường núi về kinh.

Tâm trạng Bạch Ngọc Đường mấy ngày nay vẫn vô cùng bất an. Mười ngày trước viết cho Mèo con kia một phong thư, kể tường tận tình hình mình thám thính được ở Tương Dương, hơn nữa cũng đã nghiên cứu cơ quan Trùng Tiêu lâu một lần, đã có chín phần mười chắc chắn có thể phá được lầu kia. Gửi tin tức vô cùng tốt này đi, Ngũ gia tính toán không quá năm ngày, là có thể gặp được Mèo con đã xa cách hơn một tháng. Thế nhưng mười ngày qua, Mèo con của mình chẳng meo lấy một tiếng, lông mèo cũng chẳng thấy nửa cọng, thư cũng như đá chìm biển lớn, đây thực sự không phải tính cách của con mèo nhà Ngũ gia. Lẽ nào trên đường xảy ra chuyện? Hay là lại bị trọng thương? Bạch Ngọc Đường thực sự không khống chế được mình suy nghĩ lung tung, lúc này mới cáo biệt Nhan Tra Tán, cố gắng trở về Biện Lương càng nhanh càng tốt.

Lúc Bạch Ngọc Đường vào thành đã là sâm sẩm tối, lại phát hiện ra Biện Lương hôm nay không giống với lúc trước.

Người trên đường rộn rộn ràng ràng, hoàng thổ phô địa tịnh thủy bát nhai (*), cửa hàng bên đường đứng giăng đèn kết hoa, như là cả thành đều ở đây làm việc vui. Bạch Ngọc Đường đi vào thành trái lại không có sốt ruột như vậy, trông thấy tình cảnh ấy ngược lại có mấy phần hiếu kỳ. Hắn dắt ngựa đi về hướng phủ Khai Phong, lại phát hiện ra càng đi người càng đông, giống như tất cả mọi người đều tập trung lại đây vậy.

Bạch Ngọc Đường càng đi càng nghi hoặc, trông từ xa, Khai Phong phủ kia thường ngày nghiêm túc tựa hồ cũng treo hồng treo xanh thật là náo nhiệt. Trong đám người cũng truyền đến những tiếng xì xào bàn tán, tầm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Triển hộ vệ này thực sự là anh tuần tiêu sái a!”

“Còn không phải sao! Vừa nãy nhìn y cười ngựa rước dâu, thần thái đó người bình thường không thể sánh được a!”

“Nực cười! Người bình thường có thể lấy được công chúa sao?”

“Triển đại nhân này không biết đã tu luyện phúc khí ở nơi nào, dĩ nhiên lên làm phò mã gia!”

“Nói vậy! Ta thấy là công chúa kia đời trước thấp hương bái Phật mới có cơ hội gả cho Triển đại nhân...”

Bạch Ngọc Đường càng nghe càng hồ đồ, càng nghe càng bức bối trong lòng, lúc này không nghĩ ngợi nhiều được, mũi chân điểm một cái nhảy vào không trung, phi đến thẳng cửa Khai Phong phủ.

Chỉ thấy trước nha môn Khai Phong phủ, giăng đèn kết hoa, ngựa xe như nước, hai chữ hỷ rất to dán trên cửa. Quan viên to nhỏ trong triều lần lượt hạ kiệu, lần lượt xuống ngựa, dẫn một tốp tôi tớ hầu cận, tay nâng lễ vật nối đuôi nhau mà vào. Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán dẫn đầu một tốp nha dịch chia làm hai nhóm trái phải đứng trước phủ. Công Tôn tiên sinh đứng trên bậc thềm cao, hàn huyền cùng quan viên vắng lai, phía sau ngài là hai vị sư gia ngồi ở đằng kia có vẻ như đang ghi chép lễ trưởng.

Bạch Ngọc Đường nhìn tình cảnh ấy, có chút buồn bức lại có chút hoảng sợ, như thể có dự cảm nào đó không rõ. Hắn liền một phát bắt được Triệu Hồ đứng ở cửa, lớn tiếng hỏi: “Hồ Tử, chuyện gì thế này?” “Bạch~ Bạch~ Bạch~ Bạch~ Bạch thiếu hiệp? Sao người lại trở về?” Triệu Hồ nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, đột nhiên lấp ba lấp bắp, tuy nói là thăm hỏi Bạch Ngọc Đường, mặt lại xoay qua nhìn về phía Công Tôn Sách đang hàn huyền. Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt của hắn, càng thêm nghi hoặc, hai bước nhảy lên bậc tam cấp, đến trước mặt Công Tôn Sách, nắm lấy cổ áo Công Tôn Sách tra hỏi: “Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Là ai muốn kết hôn vào hôm nay?”

Công Tôn Sách không kịp đề phòng, quả thực là hoảng loạn một trận. Mà khi ông thấy rõ người trước mắt là Bạch Ngọc Đường, ánh mắt lại vì thế mà rung một cái, tựa hồ rất là kinh hãi, thế nhưng kinh hãi đó chỉ thoáng cái là qua, sắc mặt cũng lạnh xuống, “Bạch thiếu hiệp về rồi.” Nói hướng vào trong phủ nhìn quanh một chút, lại một lần nữa nói với Bạch Ngọc Đường “Vẫn là mời Bạch thiếu hiệp tự mình vào phủ xem một chút đi!”

Bạch Ngọc Đường thấy biểu hiện của Công Tôn Sách, tâm đã nguội một nửa, nhưng bước chân cũng không dừng lại, đi thẳng vào trong phủ. Bạch Ngọc Đường suy nghĩ trong lòng, trong phủ này Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh đã quá bốn mươi, đã sớm đón dâu, nạp thiếp cũng không phải phô trương thế này. Trong phủ thanh niên chưa thành hôn đúng là rất nhiều, nhưng người có thể để đám hoàng thân quốc thích hiển quý trong triều đó đến kính hạ tân hi e là cũng chỉ có một người.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường không muốn tin vào suy đoán của chính mình, chỉ muốn ngay lập tức gặp người kia để mà đối chất. Người mới một tháng trước còn uống rượu so kiếm ấy, người mới một tháng trước còn thề non hẹn biển ấy, người mới một tháng trước còn triền miên không ngớt ấy... người lúc này đang đứng trước mắt, một thân hồng y, áo choàng cẩm đoạn...

~(*) Hoàng thổ phò địa, tịnh thủy bát nhai: Trước đây đường đi rất khó khăn, vì vậy mỗi khi hoàng đế hoặc đại quan xuất hành, hay là vào những ngày lễ trọng đại, quan phủ địa phương đều phải lệnh cho dân chúng dùng nước sạch gội phổ, lấy đất vàng rải đường, cải thiện tình trạng tất cả các con đường chính để tỏ lòng tôn kính

9. Chương 9

“Nhất bách thiên địa~ “

Triển Chiêu kéo áo quỳ xuống, bách thật sâu.

Những ngày qua vẫn bị ép ăn thứ thuốc khiến người mê man vô lực, hôm nay tinh thần đã tốt hơn nhiều, nhưng cả người vẫn còn vô lực, vừa nãy thử vận khí đan điền, nhưng cảm giác đan điền trống rỗng không có khí lực, xem ra là tác dụng của thuốc. Kỳ thực hoàng đế bệ hạ hoàn toàn không cần làm vậy với mình. Triển Chiêu nghĩ thầm. Lúc trước mình một lòng ôm quyết tâm dù chết cũng kháng chỉ, thế nhưng nước đã đến chân, lại không nở để hấn đi chịu chết. Hấn vốn nên là hùng ưng bay lượn giữa trời xanh, chỉ vì mình ràng buộc mà phải ở lại nơi thế tục này. Tư tâm của bản thân vẫn hy vọng hấn có thể vĩnh viễn như vậy, mà khi đối mặt với sinh tử, lại không đành lòng. Không thể tưởng tượng được khuôn mặt con người lộ liễu yêu cười kia mất đi huyết sắc, không thể tưởng tượng được thân thể con người ngồng cuồng thất thường kia mất đi nhiệt độ. Nếu như hấn sống sót, mình cũng có thể sống sót; nếu như hấn không còn, vậy thì mình cũng chẳng thể sống trên thế gian này nữa.

“Nhị bách cao đường~ “

Triển Chiêu kéo áo quỳ xuống, bách thật sâu.

“Mèo con~” Thì ra mấy ngày qua chịu đủ giày vò đã làm cho bản thân nghe nhầm mất rồi! Triển Chiêu tự giễu nghĩ. Vậy thì có làm sao đây? Có lẽ suốt quãng đời còn lại của mình cũng phải nương vào những thanh âm nửa hư nửa thực này mới có thể kiên trì đi! Không sao, cứ để hấn hiểu lầm mình đi, cứ để hấn hận mình đi! Chỉ cần hấn còn sống là tốt rồi. Sống mặc sức tiêu sái hơn mình, sống khoái ý ân cừ hơn mình. Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi... Nếu như hấn sống sót, mình cũng có thể sống sót; nếu như hấn không còn, vậy thì cũng chẳng thể sống trên thế gian này nữa.

“Phu thê giao bách~ “

Triển Chiêu đứng dậy, nhìn về phía người sắp trở thành thê tử kết tóc với mình.

Kết tóc kết tóc...

Kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất nghi (*)...

Đây là lời hên thê của người nào vang lên bên tai?

Trong đêm khuya mờ lung ấy, hấn dịu dàng hôn lên mi tâm mình, đem tóc của hai người nhẹ nhàng kết vào nhau. Dây tơ hồng quấn quanh hai lọn tóc đen nhánh, được hấn đặt vào trong túi thơm bạch sắc cẩm đoạn. Mười ngón đan vào nhau, siết thật chặt, đặt lên lồng ngực hấn. Kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất nghi...

Đây là lời hên thê của người nào đã bị phá vỡ?

“Mèo con

~~ “

Tiếng thét gào vang lên bên tai, Triển Chiêu chậm rãi xoay người, nhìn về phía người đứng trước cửa, một người thân trắng như tuyết.

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, nở một nụ cười khuyh thành.

“Bạch huynh đến thật là khéo! Hôm nay là đại hôn của Triển mỗ, chuẩn bị chút rượu nhạt, mong Bạch huynh nể mặt...”

“Mèo con, người nói cái gì? Lặp lại lần nữa?” Bạch Ngọc Đường mắt phượng tròn tròn, sắc mặt đã có chút dữ tợn.

Triển Chiêu hơi nghiêng đầu, cười loan lông mày.

“Bạch huynh chớ vội, hôm nay có thể tới, chính là món quà tốt nhất đối với Triển mỗ...”

“Người đi theo ta!” Bạch Ngọc Đường không thể nhịn được nữa, vươn tay nắm lấy Triển Chiêu, đi thẳng ra ngoài.

Thân thể Triển Chiêu đang hư nhược, không còn chút sức nào chống lại, bị Bạch Ngọc Đường kéo xềnh xệch ra ngoài thính, vắn vớ bá quan dự lễ đều sững sốt, ngay cả công chúa cũng xóc khăn voan lên ngơ ngác nhìn bọn họ.

Triển Chiêu vừa đi vừa nói: “Bạch huynh chớ vội, Triển mỗ còn chưa làm lễ xong, chờ Triển mỗ hành xong đại lễ, nhất định bồi Bạch huynh uống thật thoải mái!”

Bạch Ngọc Đường nghe nói thế, giống như phát điên quăng Triển Chiêu ra, khiến Triển Chiêu lão đảo, suýt nữa té ngã.

Bạch Ngọc Đường lúc này mắt đã đỏ ngầu, hung tợn nhìn chằm chằm Triển Chiêu: “Triển Chiêu, người đã quên lời người thề rồi sao? Người đã quên lời người nói rồi sao?”

“Những gì Bạch huynh nói dĩ nhiên Triển mỗ đã quên, xin Bạch huynh đừng để trong lòng, hãy quên đi!” Triển Chiêu đứng thẳng người, bình tĩnh nhìn Bạch Ngọc Đường, trên mặt vẫn cứ mang theo nụ cười nhạt nhòa kia, nụ cười Bạch Ngọc Đường yêu nhất...

Nụ cười ấy, lúc này lại trở nên thật hoang đường nực cười.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường trắng bệch, ánh mắt gần như điên cuồng, “Được! Được! Được!” Hắn kêu to ba tiếng, lùi về sau hai bước, rồi lại ngửa mặt lên trời thét dài “Triển Chiêu a Triển Chiêu~ người dĩ nhiên phụ ta như vậy?”

Bạch Ngọc Đường hung hãn nhìn chằm chằm Triển Chiêu, quyết tuyệt nói: “Kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất nghi... Ha ha ha! Nực cười nực cười! Triển Chiêu! Nếu như người đã vô tình vậy thì ta cũng thôi. Người và ta từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh viễn không gặp lại.”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn, lúc này, y thật muốn kéo tay Ngọc Đường, bay ra khỏi chốn lao tù vô hình này, thật muốn tới gần lồng ngực hắn, để hắn ôm mình thật chặt. Thế nhưng tất cả những thứ này đều chỉ là uống phí...

Chẳng biết từ lúc nào, trong tay Bạch Ngọc Đường đã cầm một túi gấm màu trắng, Triển Chiêu theo bản năng muốn đưa tay bắt lấy, thế nhưng chỉ thoáng trong giây lát đó, Bạch Ngọc Đường đã ngưng khí vào lòng bàn tay, vải trắng nát vụn, tóc đen tung bay, từng sợi từng sợi bông bành trong không trung, đợi đến khi Triển Chiêu lấy lại tinh thần, đã chẳng còn thấy thân ảnh màu trắng kia đâu, chỉ còn một sợi dây tơ hồng bay xuống rơi trên chiếc giày đen...

10. Chương 10

Kỳ thực ngày ấy, Bạch Ngọc Đường cũng không bỏ đi ngay. Hắn chỉ cảm thấy trong ngực phiên giang đào hải, đau đớn không nói nên lời. Vậy mà, hắn cũng không biết vì sao mình vẫn không rời đi, phi thẳng lên một mái hiên con con cách Khai Phong phủ không xa, mặc cho gió thổi áo bào. Hắn còn có thể nhìn thấy con Mèo con kia hành lễ phu thê giao bá, còn có thể nhìn thấy y uống cạn một chén rượu mừng, chỉ là quá xa, quá mơ hồ, hắn chẳng thể thấy được bi thương ẩn sâu trong mắt người nọ.

Đêm đó, Triển Chiêu đứng trước cửa sổ tân phòng. Bầu bạn với y một đêm, là một bóng sương hoa, một vầng trăng tàn...

————— ta là đoạn tiểu phân đầu tiên về hồi ức kiếp trước —————

Bạch Ngọc Đường chỉ là muốn tranh thủ lúc rảnh rỗi, ngồi ở góc mình thích nhất uống một cốc cà phê. Nhưng không nghĩ rằng cái góc trong vườn hoa bệnh viện mà mình yêu thích nhất đã có người đang ngồi.

Chỗ này là một rừng vải nhỏ nằm ở cuối vườn hoa, tán cây sum suê, xanh rợp một màu; đầu cành nặng trĩu những quả, thật sự là một cảnh khác lạ.

Người kia ngồi trên băng ghế dưới gốc cây, bóng cây rung rinh, ánh mặt trời chói chang chiếu lên mặt cậu. Cậu cúi đầu, lông mi thật dài buông xuống, không nhìn rõ thần thái trong mắt, thế nhưng khóe miệng mang theo một nụ cười mờ nhạt.

Cậu đang làm chong chóng cho một đứa bé. Ngón tay thon dài cố định cánh quạt gió vào thân que gỗ, cậu cúi người thổi nhẹ một hơi vào chiếc chong chóng, chong chóng rực rỡ sắc màu xoay tròn, đứa bé vui cười chạy đi, còn cậu đứng lên, nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn đứa trẻ đã chạy xa, mỉm cười~~ Nụ cười ấy chậm rãi khơi lên những gợn sóng trong lòng mỗi người.

Mấy ngày nay Triển Chiêu cảm thấy rất buồn bực. Bởi lẽ cậu tự cho là, mình đã khiến cả nhà rơi vào phiền phức. Những ngày qua báo chí đưa tin bí sử Đình gia đến ngập cả trời, thân phận con nuôi của mình đã sớm chẳng phải tin gì mới, nhưng khứu giác của đám chó săn không phải là nhạy bén bình thường, sớm đã đem mũi dùi hướng về phía mối tình tay ba ly kỳ này — hai anh em yêu nhau, vào đúng ngày hôn lễ thì xuất hiện một người bí ẩn, chú rể vô cớ ngắt xỉu, nhập viện chữa trị, lại còn có người suy đoán, người đàn ông thần bí kia thật ra chính là người yêu của Triển Chiêu. Nhất thời, Triển Chiêu bị xô vào nơi đầu sóng ngọn gió.

Triển Chiêu vốn không giỏi ứng đối với những chuyện như này, liền được người nhà bảo vệ. mấy ngày rồi ở trong bệnh viện, một mặt là quan sát bệnh tình, một nguyên nhân trọng yếu khác, cũng là vì để tránh đám truyền thông quấy rầy cậu.

Triển Chiêu cũng không muốn lúc nào cũng như vậy, làm một nhân vật được tất cả mọi người bảo vệ. Thật ra, mọi người cũng chẳng dễ chịu — bản thân mình là vậy, mà Nguyệt Hoa cũng vậy, còn có học trưởng nữa. Cậu lo lắng Nguyệt Hoa bị người nhà trách cứ, cũng hy vọng có thể nhân cơ hội này, để người nhà thừa nhận tình yêu của Nguyệt Hoa và học trưởng, thế nhưng ba mẹ và các anh vẫn im lặng không nói với mình một lời, chỉ là để cho cậu yên tâm ở lại bệnh viện. Vì thế nên mình cũng chỉ đành chịu nhốt trong bệnh viện này, để cho anh ba mạnh vì gạo, bạo vì tiền đi xử lý mối nguy.

Hôm nay khí trời tốt đến kì lạ, Triển Chiêu liền bỏ lại vệ sĩ của mình, lén lút trốn đến khu rừng vải mình yêu thích. Khi còn nhỏ thân thể không tốt, năm nào cũng có mấy tháng phải trải qua ở bệnh viện, những ký ức vui tươi đều đến từ mảnh rừng vải rậm rạp này.

Nhiều năm rồi không tới, nơi này từng thân cây ngọn cỏ đều không thay đổi gì nhiều, dường như tiếng cười vang khi còn bé vẫn còn đọng lại đâu đây. Nhìn đứa bé chạy đi xa, không khỏi thầm nở nụ cười: Giống như nhìn thấy chính mình nhiều năm về trước — tuy gây yếu nhưng cứng cỏi, vào những lúc ốm đau cũng vui vẻ lạc quan.

Đột nhiên cảm thấy hình như có người nào đó đang nhìn mình, xoay người, lại cười càng rạng rỡ hơn — hóa ra là anh ta.

Anh ta cau mày đi về phía mình, như thể mình là một phạm nhân tội ác tày trời vậy, lúc nói chuyện, ngữ khí không tốt: “Mặc dù thân thể đã không có vấn đề gì lớn, nhưng ăn mặc phong phanh đứng hứng gió như thế ở trong rừng, người khỏe mạnh cũng không chịu nổi đâu!”

“Mặc dù là một vị bác sĩ có ý thức trách nhiệm rất cao, nhưng lúc nào cũng nghiêm mặt không nói chuyện, thật là làm cho người khác cảm thấy lai giả bất thiện!” Triển Chiêu bắt chước ngữ khí của Bạch Ngọc Đường, cười khúc khích nói. Nhìn Bạch Ngọc Đường giận dữ đến mức sắp nhe răng nhếch miệng, Triển Chiêu vốn là có hơi thương cảm bỗng chốc thấy tâm tình tốt hẳn lên.

Nhìn Triển Chiêu cười một mặt xán lạn, Bạch Ngọc Đường có chút oán hận, nhưng sau đó híp mắt lại, khoe miệng tựa hồ còn có một vệt cười, nói: “Xem ra, cậu đã hoàn toàn bình phục. Ngày mai có thể xuất viện, buổi chiều tôi sẽ viết sổ dặn dò.”

“Thật sao?” Triển Chiêu nghe thấy câu này, mở to đôi mắt tròn xoe, con ngươi sáng lấp lánh, hưng phấn không nói nên lời.

“Đương nhiên, làm một bác sĩ có ý thức trách nhiệm, tôi chưa bao giờ lừa dối bệnh nhân của tôi cả.” Bạch Ngọc Đường một mặt nghiêm túc nói, sau đó lại hơi hơi hất cằm lên, ra hiệu với Triển Chiêu nói: “Có điều trước tiên là, bệnh nhân của tôi có thể thuận lợi giải quyết phiền toái trước mắt hay không!”

Triển Chiêu theo chỉ thị của Bạch Ngọc Đường, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đinh Triệu Lan trầm mặt, cầm trong tay một cái áo khoác, theo sau là hai vệ sĩ xui xẻo kia. Nhất thời, gương mặt hưng phấn kia xụ xuống, hình như hàng mi tươi tắn cũng rũ xuống theo, có chút chột dạ gọi một tiếng: “Anh hai!”

“Giỏi thật! Dám nhốt cả vệ sĩ vào trong phòng vệ sinh, lén trốn ra đây. Đã có tâm kế như thế sao còn không biết mặc thêm cái áo vào hả? IQ 170 của em đều dùng hết vào việc làm sao để lừa hai tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển này à? @#%^&***&~%\$#@...” Đinh Triệu Lan miệng quở trách, tay cũng không nhàn rỗi, đem áo khoác khoác lên vai Triển Chiêu, nắm lấy cậu kéo đi.

Triển Chiêu có chút nhụt chí đi theo Đinh Triệu Lan. Thật ra, Triển Chiêu có hơi sợ ông anh cả này, rõ ràng không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi, nhưng lúc nào cũng cần nể nhể dài dòng, chỉ cần bắt được một chút sơ sẩy của mình là nói hoài không dứt. Nhẹ nhàng thở dài, xem ra phải nghĩ biện pháp xoa dịu anh mình mới được. Triển Chiêu không cam lòng cắn cắn môi, nghiêng người nhìn tên gia hỏa đang đắc ý đào dật kia một chút, đột nhiên dừng bước, nói với Bạch Ngọc Đường: “Bác sĩ Bạch, uống nhiều cà phê dễ gây nên nhiều bệnh, có tác hại rất lớn đối với cơ thể. Làm một bác sĩ có ý thức trách nhiệm, trước hết nên có trách nhiệm với chính mình đi!” Nói xong, theo Đinh gia lão đại, vui vẻ bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường cầm cốc cà phê đang ngào ngạt tỏa hương, sững sờ đứng ngáy ra đó. Mãi một lúc sau, mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng là một con — mèo — miệng lưỡi bén nhọn!”

11. Chương 11

Gió đêm hiu hiu thổi, ngọn cây nhẹ nhàng va vào cánh cửa sổ. Tiếng động khê khàng ấy, chỉ càng khiến cho màn đêm thêm âm áp tĩnh mịch.

Bạch Ngọc Đường save dữ liệu, tắt máy vi tính, ngả người dựa vào lưng ghế ngồi. Anh nhắm mắt lại muốn thư giãn thần kinh một chút sau ngày làm việc mệt nhọc. Tựa vào đó, Bạch Ngọc Đường tự nhắc mình không được quên ngày mai phải về nhà một chuyến, vừa rồi anh hai gọi điện, nhắc nhở mình đã gần một tháng chưa về, còn tiếp tục như thế, có lẽ ông già sẽ càng tức giận hơn. Đang tính toán xem ngày mai nên xoa dịu lão gia hỏa dễ nổi khùng kia như nào, trong đầu Bạch Ngọc Đường chợt xẹt qua một ý nghĩ, khiến anh không thể chờ đợi được nữa, đứng lên bước ra khỏi văn phòng.

Giày da nhẹ nhàng gõ xuống sàn, phát ra tiếng vang lộp cộp, Bạch Ngọc Đường đi trên đường dẫn đến phòng bệnh VIP. Anh mặc chiếc áo blouse dài màu trắng, tay đút vào túi áo, bước đi vững vàng, không khác gì đi kiểm tra phòng như mọi khi, nhưng tâm tình anh lại không hề bình tĩnh được như vẻ bề ngoài.

Xa xa, Bạch Ngọc Đường đã trông thấy hai vệ sĩ áo đen đứng ngoài cửa, đã không phải hai tên bị chọc là “đầu óc ngu si tứ chi phát triển” sáng nay, nghĩ đến đây, khoe miệng Bạch Ngọc Đường liền nhếch lên. Gật đầu ra hiệu với hai người kia, Bạch Ngọc Đường đẩy cửa đi vào phòng bệnh.

Ánh trăng như nước, tràn ngập khắp phòng. Cậu yên lặng nằm trên giường say sưa ngủ, giống như ngày đầu tiên được đưa vào đây. Qua mấy ngày tiếp xúc, chuyện của Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường cũng biết đại khái. “Đúng là một cậu nhóc vừa láu cá lại vừa ngốc nghếch!” Bạch Ngọc Đường nghĩ. Có thể dùng cách thức ngu xuẩn như vậy để đi giúp em gái mình, lại có thể dẻo miệng đấu võ mồm với mình, chẳng hề nhượng bộ chút nào. Con người này, rốt cuộc là người như thế nào đây? Nhớ lại chuyện ban ngày, Bạch Ngọc Đường lại cong khóe môi. Đột nhiên, anh nhớ ra, người này ngày mai là có thể xuất viện, thân thể đã không còn vấn đề gì, chuyện bên ngoài cũng đã giải quyết xong cả, ngày mai là cậu có thể rời khỏi nơi này. Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Bạch Ngọc Đường lần đầu tiên trong đời không muốn bệnh nhân của mình xuất viện.

Trong phòng tiệc rộng lớn hoa lệ, khách khứa tấp nập, ăn uống linh đình. Đám đàn ông bày ra vẻ kiêu ngạo ba hoa khoe mẽ, các cô gái thì dùng trăm phương ngàn kế trang điểm trưng diện những mong mình có thể trở thành trung tâm của cả bữa tiệc. Hừ~ đây chính là loại tiệc rượu của xã hội thượng lưu, Bạch gia nhị thiếu khịt mũi coi thường đối với cảnh tượng này. Đúng, vị Bạch nhị thiếu gia — Bạch Ngọc Đường — tâm tình lúc này đang vô cùng khó chịu. Bạch Ngọc Đường cầm trong tay một ly rượu vang, nghiêng người dựa vào sofa ở một góc đại sảnh sang trọng, lạnh lùng nhìn cảnh tượng phồn hoa, tướng mạo anh tuấn, khí chất lãnh ngạo kia lúc này đang hấp dẫn rất nhiều danh môn thực nữ, nhưng bởi vì tâm tình Bạch thiếu gia không tốt, cho nên xung quanh anh tỏa ra một luồng khí người sống chó gần, khiến cho các mỹ nhân e sợ mà chùn bước. Này! Nói lý một chút có được không! Cho dù là ai đi nữa bị ép đến tham gia một bữa tiệc nhảm chán như này đều sẽ tức giận chứ?

Nhớ lại mấy ngày trước, vốn dĩ định xoa dịu lão gia hỏa nhà mình, không ngờ người ta thân cường thể kiện, quá tốt rồi. Không chỉ không cần xoa dịu, tinh thần còn sung sức đến mức rít gào với anh những nửa giờ, nói anh không làm việc đàng hoàng, chuyện làm ăn nhà mình thì không thêm để ý, lại một mực đi làm cái gì bác sĩ, làm bác sĩ thì thôi đi, lại còn một mực muốn làm việc trong bệnh viện của đối thủ một mất một còn. Nói chung là cố tình gây sự tới cực điểm. Cuối cùng vẫn là anh hai Bạch Cẩm Đường đứng ra mới làm lắng lại cuộc cãi vã giữa hai cha con. Mà trả ơn cho anh hai, chính là muốn anh tới tham gia bữa tiệc khai trương quán rượu này của Triệu thị.

Thật ra Bạch Ngọc Đường không bài xích việc trở thành thương nhân, mà ba cũng không phản đối mình làm một bác sĩ như vậy, lần nào về nhà cãi vã chẳng qua cũng chỉ là một loại giao lưu khác thường giữa hai cha con mà thôi. (A~~ Hai cha con quái dị quá đi~~ Ngũ gia: Còn không phải tại nữ nhân chết bầm nhà người nghĩ ra! Mỗ Tô: ...) Làm bác sĩ đối với anh mà nói, là mơ ước từ khi còn bé, mà làm một thành viên của Bạch gia, Bạch Ngọc Đường cũng thường xuyên thay ba và anh hai tham gia một ít tiệc tùng xã giao, chỉ là chủ nhân tiệc rượu lần này dĩ nhiên lại là cái gã Triệu Trình khó ưa chuyên đối đầu với mình, Bạch Ngọc Đường nghĩ lại liền giận không có chỗ phát tiết.

Dần dần, trong đại sảnh trở nên yên tĩnh lại, là tổng giám đốc tập đoàn Triệu thị lên đài chúc rượu đọc diễn văn. Bạch Ngọc Đường mắt lạnh nhìn người đứng trên khán đài, không nhìn được oán thâm, hừ! Tên này vẫn làm bộ ra vẻ đạo mạo đây! Từ nhỏ học đến cao trung, bọn họ vẫn luôn tranh đua với nhau, thành tích học tập phải tranh, huy chương vàng chạy đua đường trường phải tranh, số lượng fans phải tranh, vị trí chủ tịch Hội học sinh cũng phải tranh, mãi đến tận khi lên đại học, Triệu Trình ra nước ngoài, Bạch Ngọc Đường học y, cuộc tranh đấu này mới xem như tạm ngừng. Thế nhưng Bạch Ngọc Đường vĩnh viễn cũng không quên được kẻ chỉ vì đạt được mục đích mà không từ mọi thủ đoạn kia, hừ, nếu không phải không học chung đại học, chỉ sợ ngay cả bạn gái Bạch gia, Triệu Trình hẳn cũng phải tranh đoạt đi? (không tranh bạn gái nhưng mà tranh bạn trai đó, biết nghĩ vậy thì lo mà giữ con mèo cho chặt đi chú =.)

Bạch Ngọc Đường không hề hứng thú với màn phát biểu của tên kia, anh ngửa đầu lên, uống cạn ly rượu trong tay, tỉnh tã thưởng thức. Bữa nay có thể nghỉ ngơi, có thể thoải mái uống rượu — rời khỏi hoàn cảnh đặc định ở bệnh viện kia, khí chất của bác sĩ Bạch có chút khác hẳn.

Cùng lúc Triệu Trình kết thúc màn đọc diễn văn, trong đại sảnh vang lên những tiếng trầm trồ cùng tiếng

vỗ tay của các cô gái. Hừ! Toàn là một đám con gái nông cạn, nhất định là thấy trai đẹp nên mới phát ra cái loại âm thanh đại trai như vậy. Bạch Ngọc Đường vẫn oán thầm như cũ. (Tiểu Bạch~~ Người đừng kết luận sớm như vậy a! Tẹo nữa người cũng sẽ nông cạn!!) Đột nhiên, chung quanh yên tĩnh lại, sau đó tiếng đàn du dương vang lên bên tai. Ở nơi đại sảnh rực rỡ tráng lệ này, tiếng đàn ấy tựa như dòng nước nhẹ nhàng chảy róc rách, như gột sạch mọi phồn hoa, chỉ giữ lại thuần khiết tĩnh mịch. Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên muốn nhìn một chút, là người nào có thể diễn tấu được khúc nhạc rung động đến vậy, không tự chủ được, anh đứng lên, chậm rãi đi đến chỗ đám người, và rồi anh nhìn thấy người khiến cho tim mình đập rộn ràng ấy.

Cậu ngồi sau một chiếc dương cầm trắng phau, hơi cúi đầu, thân thể nhẹ nhàng dong đưa theo tiết tấu. Ngón tay thon dài trắng muốt linh động lướt trên những phím đàn đen trắng, không biết là cậu hòa vào âm nhạc, hay là âm nhạc bao trùm lấy cậu. Cậu tuần mỹ đến thế, trong mắt ánh lên thứ ánh sáng mà người ngoài không thể có, khoe miệng hơi cong lên, tựa như cười mà không phải cười. Cậu nắm giữ một loại khí chất vô cùng đặc biệt, không lãnh ngạo phô trương như Bạch Ngọc Đường, không ngang ngược tự kiêu như Triệu Trinh, đó là một loại ấm áp thư thái chậm rãi lan tỏa, khiến người ta không kìm được muốn đến gần, đến gần, lại đến gần.

Bạch Ngọc Đường không kìm được suy nghĩ: Triển Chiêu, rốt cuộc là người nào đây? Là người suy nhược nằm trong phòng bệnh kia? Là người mỉm cười dịu dàng làm chong chóng gió cho đứa trẻ kia? Là người tinh quái đầu võ mồm kia? Hay là người duyên dáng ấm áp lúc này đây?

Kết thúc bản nhạc, Triển Chiêu đứng dậy cảm ơn mọi người, rồi nhận lấy ly rượu đỏ trong tay Triệu Trinh, đưa lên môi khẽ nhấp. Bộ âu phục màu lam ôm lấy cơ thể, phác họa ra vóc người cao ráo kiên cường, tuy đôi vai có chút gầy yếu, nhưng cũng không làm giảm đi sự kiên nghị của cậu một chút nào. Một người xuất sắc như vậy, cũng khó trách mấy cô gái kia đều xì xào bàn tán, nghị luận thân phận của cậu. Rốt cuộc là người nào có mặt mũi lớn đến vậy, có thể khiến cho Triệu Trinh coi trọng như thế. Nghe ngữ khí khi này của Triệu Trinh, có thể mời được cậu lên đàn một khúc tặng bữa tiệc, có vẻ như là vinh hạnh của tất cả mọi người.

Triển Chiêu vừa đứng dậy thì nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, dạng người như vậy hẳn là sẽ không cho phép người khác quên anh ta chứ? Cho nên sau khi chờ Triệu Trinh đi khỏi, bèn bước đến trước mặt Bạch Ngọc Đường, thân mật chào hỏi: “Bác sĩ Bạch, không ngờ lại gặp anh ở đây.” Bạch Ngọc Đường trước tiên ngăn đầu lên uống cạn rượu trong ly, rồi nhìn về phía Triển Chiêu, một lát sau mới nói: “Sắc mặt cậu cũng không tốt, không thoải mái sao?” Triển Chiêu bất đắc dĩ nhún nhún mày: “Lẽ nào là bệnh nghề nghiệp của bác sĩ sao?” Thế nhưng nhìn thấy khuôn mặt sắp sửa nổi nóng của Bạch Ngọc Đường, lập tức lại nói: “Được rồi, anh nói đúng. Tôi cảm thấy có chút buồn bực trong lòng.” Bạch Ngọc Đường nghe xong, đoạt lấy ly rượu trong tay Triển Chiêu, giao hai chiếc ly cho waiter đi ngang qua, sau đó kéo Triển Chiêu đi lên sân thượng, vừa đi vừa nói: “Lòng buồn bực còn uống rượu, thật không hề có một chút tự giác nào của bệnh nhân!”

Triển Chiêu bất đắc dĩ nhìn ly rượu đỏ bị mang đi, không tự chủ được duỗi lưỡi liếm môi một cái. Mặc dù mình cũng không thích uống rượu lắm, nhưng loại rượu mang hương thơm mát và vị ngọt dịu này, lại là thứ yêu thích trong lòng mình. Ở nhà tất nhiên là uống không được, xem ra hôm nay cũng không thể mất rồi!

Đợi đến khi Triển Chiêu phục hồi tinh thần lại, mình đã đi tới sân thượng. Sân thượng này nằm ở phòng tiệc lầu hai, kéo dài vươn ra ngoài kiến trúc chính, từ nơi này nhìn ra, có thể thấp thoáng thấy đủ loại tường vi trong vườn hoa của quán rượu. Triển Chiêu hít một hơi thật sâu, cảm thấy tinh thần thoải mái. Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn cậu, hỏi: “Khá hơn chút nào không?” Triển Chiêu mỉm cười đáp: “Ừm, tốt lắm rồi!”

“Sao cậu lại quen Triệu Trinh?” Bạch Ngọc Đường hỏi. Không biết vì sao, đối với chuyện này, Bạch Ngọc Đường rất quan tâm.

“Hừm? Anh Triệu sao? Anh ấy là anh trai của một đàn em tôi quen khi còn học bên Mỹ, tôi đi Mỹ nghỉ phép, gặp mấy lần, nên quen biết.” Triển Chiêu vịn vào lan can sân thượng, người nhẹ nhàng vươn ra ngoài ngửa đầu nhìn lên trên, như thể muốn nhìn rõ vì sao trên trời. Trả lời xong vấn đề của Bạch Ngọc Đường, lại thuận miệng hỏi anh: “Anh thì sao?”

Bạch Ngọc Đường ngậy người, tuy rằng ngữ khí không tốt, nhưng vẫn đáp: “Tại sao biết Triệu Trinh? Hừ, xem như là bạn học đi! Tối cái tiệc rượu này, là bị hãm hại!”

Sau đó, hai người hình như cũng không tiếp tục hứng thú với đề tài này, trở nên trầm mặc. Một lúc sau, Triển Chiêu thông thả nói: “Hôm nay khí trời rất tốt, bầu trời đêm hẳn là đẹp lắm. Chỉ tiếc là ở giữa thành phố, thật khó ngắm rõ được trời đêm!”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường sáng ngời, có vẻ như rất hào hứng, hỏi: “Muốn ngắm không? Đi theo tôi!” Nói xong, cũng không chờ Triển Chiêu đồng ý, lôi Triển Chiêu đi khỏi quán rượu, nhảy lên chiếc xe yêu quý của mình, nghênh ngang rời đi. (cô nam quả nam đêm hôm khuya khoắt dắt nhau đi đâu =))))))

12. Chương 12

Xe của Bạch Ngọc Đường chạy dọc theo con đường dẫn tới bờ biển, đèn điện sáng choang dần dần trở nên mờ nhạt lui lại phía sau, thay vào đó chính là một dải biển đen mênh mang, gió biển nhẹ nhàng.

Xe đỗ lại ở một vị trí rộng rãi trên con đê. Địa thế nơi này cao hơn những chỗ khác rất nhiều, cũng hơi cách xa bờ biển, đứng ở đây, có thể nhìn thấy những tảng đá nằm trên bờ cát bị sóng biển bào mòn, cũng có thể ngắm nhìn bầu trời, vì rời xa đô thị, trời đặc biệt trong trẻo, ánh sao lấp lánh, dường như vươn tay ra là có thể chạm tới. Nơi này có lẽ là chỗ gần với Hải Thiên nhất...

Triển Chiêu đánh giá địa điểm trong lành tuyệt đẹp này, có chút say mê.

“Này~ Qua đây giúp coi! Đừng có đứng đực ra đó như con mèo ngốc thế!” Bạch Ngọc Đường lúc này đã vòng ra đuôi xe, mở cốp sau lên.

Triển Chiêu nhú nhú mày, vừa đi vừa nói: “Bạch Ngọc Đường! Miệng anh xấu thật đó! Tôi có tên tuổi đài hoàng, đừng có mà này này nọ nọ! Với cả, không được gọi tôi là mèo ngốc!”

“Triển Chiêu? Sủa miêu (Mèo ngốc)? Ừm, rất vắn mà!” Tâm tình tốt của Bạch Ngọc Đường không hề bị phản bác của Triển Chiêu quấy nhiễu, trái lại còn hăng hái hơn.

“Anh

” Triển Chiêu vừa muốn cãi, nhưng lại thấy món đồ bên trong xe Bạch Ngọc Đường, liền tròn xoe hai mắt, ngẩn người đứng đó. Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng vậy của Triển Chiêu, trộm cười đến xém bị chuột rút. Anh như thấy trước mặt mình là một con mèo nhỏ đang định xù lông, mà lại vì hiếu kỳ và kinh hãi, quên cả tức giận, tròn tròn hai mắt, miệng hơi mở ra, đần độn ở đó. Ha ha ha, còn nói không phải là mèo ngốc? Vốn chỉ là một con mèo ngốc mèo dần mèo siêu ngốc! Ha ha ha!

Trong xe Bạch Ngọc Đường, dĩ nhiên nằm một chiếc kính thiên văn. Mặc dù là loại đơn giản có thể tháo ra để ở trong xe sử dụng bất cứ lúc nào, nhưng Triển Chiêu biết, làm một người yêu thích thiên văn, có thể có được một chiếc kính viễn vọng như thế này, cũng đã đủ chuyên nghiệp. (Nha! Đừng hỏi mỗ Tô vấn đề gì liên quan đến kính viễn vọng, mỗ Tô không biết... Cái gì? Vị này nói nhất định phải trả lời? Được rồi, đây chỉ là tình tiết truyện cần... Cái gì? Vị kia nói mỗ Tô đang chơi xấu á? Hừ hừ! Tác giả chính là có cái quyền này đó!) Bởi vì quà sinh nhật năm ngoái anh ba tặng mình, chính là một chiếc kính viễn vọng như vậy.

“Đừng có ngẩn ra đó nữa, mau lại đây!” Bạch Ngọc Đường gọi Triển Chiêu, Triển Chiêu phục hồi tinh thần lại, quên phắt luôn vụ tranh luận vừa rồi, cùng Bạch Ngọc Đường, cẩn thận lắp ráp kính viễn vọng, đặt ở một điểm địa thế hơi cao lại bằng phẳng.

Bạch Ngọc Đường tùy ý dựa vào đầu xe, hai chân thon dài vắt chéo lên nhau, trong tay cầm một ly rượu đỏ, nhâm nhi thưởng thức. Triển Chiêu đang nhào người nhòm vào kính viễn vọng ngắm sao trên trời, vừa ngắm, vừa trộm nhìn cái người đang nhàn nhã tự đắc ở một bên. Thật đúng là một kẻ vừa lãng mạn lại vừa biết hưởng thụ! Trong xe không chỉ cất kính viễn vọng, còn có cả rượu vang nữa. Hừ, nhất định là để tán gái bất cứ lúc nào nên mới chuẩn bị kĩ càng thế. (Mỗ Tô: Chiêu Chiêu! Người ghen a? Triển Chiêu Miêu đó

mặt: Ai nói? Chỉ là ta không ưa nổi cái dáng vẻ tự cho là phong lưu tiêu sái của hần thôi! Mỗ Tô: Ghen thì ghen! Ta là mẹ ruột sẽ không chế nhạo người!)

“Chỗ Bạch gia tìm ra, Mèo con có hài lòng không?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu hỏi.

“Thật sự rất tuyệt! Hôm nay sao Chúc Nữ rất sáng, đối vọng với sao Ngưu Lang trong chòm Thiên Ưng, hôm nay đến đây thực sự là không uống!” Triển Chiêu đã sớm không còn giận hờn với biệt danh mới của mình, cậu đứng lên, tay dứt vào túi quần, nghiêng người nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường không nhịn được cười nói: “Thật là không nhìn ra, cậu là người như vậy.”

Triển Chiêu cau mày: “Vậy ở trong mắt Bạch thiếu gia, tôi là loại người gì đây?”

“Nhà lịch sử học~ cứ nhắc bảo thủ, trăm năm bất biến chỉ mặc áo sơ mi với quần tây...” Bạch Ngọc Đường càng nói càng hưng phấn “Đúng rồi, còn nữa còn nữa, đeo cặp kính dày như đít chai, còn hơi hói đầu...” Dứt lời, không có hình tượng chút nào ngửa mặt ra xe, một tay chỉ vào Triển Chiêu cười ha hả.

“Bạch Ngọc Đường! Anh... Anh... Anh...” Triển Chiêu trợn to hai mắt, giận dữ mà nhìn Bạch Ngọc Đường, nhưng một câu cũng không thốt ra được.

Bạch Ngọc Đường cười nửa ngày trời, chỉ nghe thấy Triển Chiêu “Anh anh anh” một hồi rồi lại thôi, liền đứng lên nói với Triển Chiêu: “Này! Không phải miệng lưỡi sắc nhọn lắm sao! Sao giờ không nói? Giận thật rồi à?” Dứt lời, cầm lấy chai rượu để bên cạnh, rót lấy non nửa vào một chiếc ly khác, đi về phía Triển Chiêu.

“Được rồi Mèo con, đừng tức giận!” Bạch Ngọc Đường chìa ly rượu ra trước mặt Triển Chiêu, mỉm cười nói.

Triển Chiêu nhìn ly rượu đỏ kia, nhú mày nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: “Vừa nãy là ai nói bệnh nhân không thể uống rượu?”

“Đừng nói là cậu không muốn uống!” Ánh mắt Bạch Ngọc Đường tràn đầy vẻ khiêu khích. Quả nhiên, anh không hề buông tha ánh mắt ảo não thất vọng của Triển Chiêu ở tiệc rượu lúc đó, cũng không buông tha động tác khẽ liếm môi hết sức đáng yêu kia.

Triển Chiêu thở phì phì cầm lấy ly rượu, cái miệng nhỏ xinh khẽ nhấp. Bạch Ngọc Đường nhìn chất lỏng màu đỏ kia chậm chậm chảy vào đôi môi như cánh hồng, trong lòng cứng lại. Vì che giấu lúng túng, Bạch Ngọc Đường vội vàng nói: “Lượng rượu vang vừa phải có thể thúc đẩy giấc ngủ, điều tiết chức năng của tim. Cậu không cần hoàn toàn kiêng rượu.”

Triển Chiêu ngơ ngác nhìn Bạch Ngọc Đường, không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Bạch Ngọc Đường.

“Tôi đã nghiên cứu qua bệnh án của cậu. Cơ thể cậu vốn không tốt, là vì sinh non nên thể chất ốm yếu. Thật ra điều dưỡng những năm qua, cậu đã không còn yếu ớt như vậy rồi, hoàn toàn có thể giống như người bình thường, uống rượu và vận động vừa phải đối với cậu đều không có vấn đề gì.” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường một mặt nghiêm túc, “Còn về việc lần trước cậu đột nhiên ngất xỉu, tôi rất xin lỗi, không tìm ra được nguyên nhân. Cậu biết đó, đại não con người vô cùng phức tạp, có rất nhiều trường hợp, bác sĩ cũng không thể tìm ra đáp án. Tôi đang nghĩ, chuyện lần này, không ngoại trừ áp lực tinh thần của cậu quá lớn.”

Triển Chiêu nghe xong, trầm tư một chút, lại có chút lúng túng cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh cảm thấy tôi làm chuyện đó là rất ngốc không?” Bạch Ngọc Đường không hề nói gì, chỉ lẳng lặng mà nhìn cậu, mắt chứa ý cười, một mặt yên lặng.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường như vậy, đột nhiên nhớ lại, hai người từ khi quen biết tới giờ, vẫn luôn là cái vờ đầu vờ mồm, chưa từng yên lặng như thế này.

Thu dọn đồ cẩn thận bỏ vào cốp sau xong, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ngồi vào trong xe. Hai người đều không có ý về nhà, bèn cứ lẳng lặng ngồi đó, lắng nghe tiếng nhạc êm ái trong xe. Nương theo ánh đèn xe, nhìn sóng biển vỗ nhẹ vào bãi cát.

Triển Chiêu vì uống rượu, sắc mặt ửng hồng, mắt cũng không tự chủ được chậm rãi nhắm lại. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu như thế, đột nhiên cảm thấy nơi nào đấy trong lòng mềm nhũn ra. Bạch Ngọc

Đường ngồi thẳng người, lấy cùi chỏ thúc Triển Chiêu, hỏi: “Cậu có người bạn nào khác, cũng tên là ‘Ngọc Đường’ không?”

Triển Chiêu hé cặp mắt đang díp lại vì buồn ngủ, cười nói: “Ngọc Đường à? Không có. Yên tâm đi, tên Bạch thiếu gia không có nhiều người cướp để dùng như thế đâu, nếu như sợ bị mạo danh, sau này tôi gọi anh là chuột bạch được rồi.” Nói xong, cựa cựa mình, tìm một tư thế thoải mái, thiêm thiếp ngủ.

Bạch Ngọc Đường phá lệ không phản bác lại Triển Chiêu, hạ thấp ghế dựa của Triển Chiêu xuống, để cậu ngủ thoải mái hơn một chút. Lại suy nghĩ, cởi áo khoác của mình ra, đắp lên người cậu. Sắp xếp tất cả ổn thỏa xong, Bạch Ngọc Đường mới dựa vào ghế, cau mày nghĩ: “Không có người bạn khác tên ‘Ngọc Đường’? Vậy tại sao hôm đó mình lại nghe thấy...” Nghĩ tới nghĩ lui, cơn buồn ngủ cùng từ từ kéo đến...

13. Chương 13

Ba ngày sau, Triển Chiêu theo Nguyệt Hoa công chúa tiến cung tạ ân thì nghe được tin Bạch Ngọc Đường độc xông Trùng Tiều lâu.

Triển Chiêu bỏ ngoài tai lời khuyên can của tất cả mọi người, bỏ mặc công chúa gào khóc, hoàng đế nổi giận, đại nhân lo lắng, chạy vội về Khai Phong phủ. Mang theo Cự Khuyết, cười bảo mã Mặc Vân của mình, phi thẳng đến Tương Dương.

Triển Chiêu phi như bay suốt dọc đường, quất mạnh vào con ngựa dưới thân, nghĩ đến Trùng Tiều lâu kia vô vàn hung hiểm, trái tim Triển Chiêu càng thêm đau đớn. Trùng Tiều lâu kia tiêu hao vô số tài lực của Tương Dương vương, mời không biết bao nhiêu thợ giỏi tay nghề, tiêu tốn mười mấy năm thiết kế xây dựng. Rất nhiều năm trước, nghe giang hồ đồn thổi, bên trong Trùng Tiều lâu cất giấu vô số kỳ trân dị bảo, bí tịch võ công, nhân sĩ võ lâm đồn dập xông lâu. Thế nhưng đều rơi vào kết cục đầu một nơi thân một nẻo. Lần này Ngọc Đường, liệu có thể qua khỏi cửa ải này hay không?

Bất kể thế nào, Triển Chiêu chỉ hy vọng y có thể nhanh hơn nhanh hơn nữa. Hy vọng còn có thể tới kịp, tới kịp cùng hãn kê vai chiến đấu, tới kịp giúp hãn một tay, tới kịp... gặp hãn... một lần cuối...

Nói biết bao lời tuyệt tình như thế, bái đường thành thân ngay trước mặt hãn, Ngọc Đường, kiếp này người nhất định sẽ không tha thứ cho ta. Nhưng Ngọc Đường, xin người đợi thêm một chút, đợi thêm một chút nữa thôi... Triển Chiêu cười trên lưng ngựa, đôi mắt không khỏi nhòe đi.

Khi Triển Chiêu tới Tương Dương vương phủ, Tương Dương vương phủ đã ánh lửa ngút trời, bên trong tiếng chém giết một mảnh, cầm kiếm nhảy vào trong phủ, nhằm hướng Trùng Tiều lâu vừa đi vừa giết.

Binh sĩ trong phủ đã sớm sức cùng lực kiệt, một Bạch Ngọc Đường xông lâu đã khiến cho bọn chúng sứt đầu mẻ trán, huống hồ lại có thêm một nam hiệp giết người đổ máu. Triển Chiêu chém giết một đường, đến mức thân hơi như ngã rạp. Đến khi xông được tới trước Trùng Tiều lâu, trên người Triển Chiêu cũng đã bị thương vô số, máu trên người ứa đầy y sam.

Trước Trùng Tiều lâu, Triển Chiêu tay cầm Cự Khuyết, mũi kiếm chỉ xéo mặt đất, máu nhỏ thành dòng rơi xuống. Trên người y không biết đã có bao nhiêu vết thương, dây buộc tóc cũng bị cắt đứt khi đánh nhau, tóc dài xổ ra, lúc này Triển Chiêu, chẳng khác nào Tu La tới từ địa ngục, tỏa ra từng trận sát khí.

“Mèo con

” Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai.

Triển Chiêu theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người phi thân xuống từ trên nóc Trùng Tiều lâu. Một thân bạch y của người kia đã sớm nhuộm đỏ, giữa lưng bị một cây điều linh tiễn cắm sâu vào. Triển Chiêu chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, nước mắt không tự chủ được lăn xuống, “Ngọc Đường

” tung người lên trước, đỡ lấy người rơi xuống.

Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu, vội vàng nói: “Minh thư đã đến tay, đi mau!” Dứt lời, liền kéo Triển Chiêu, không tiếp tục chiến đấu với thân binh hộ vệ trong phủ nữa, triển khai kinh công, chạy khỏi Tương Dương vương phủ.

Bờ sông nhỏ ngoai thành.

Ánh trăng vãi đầy mặt nước, sóng sánh trong treo, tiếng nước róc rách, phong cảnh hữu tình.

“Mèo con! Nghỉ một chút!” Bạch Ngọc Đường lão đảo một cái, ngã nhào xuống đất. Triển Chiêu vội vã đỡ hắn, nhưng lại thấy một tay đầy máu. “Ngọc Đường~~”

“Mèo con! Đây là minh thư của lão tặc Tương Dương vương kia, Bạch gia gia đã lấy ra, giao cho Bao đại nhân đi.” Bạch Ngọc Đường lấy một cái hộp gỗ trong lòng ra, nhét vào tay Triển Chiêu. Chỉ một động tác câu nói này thôi đã khiến cho Bạch Ngọc Đường kiệt sức ngã xuống đất không đứng lên nổi.

Triển Chiêu đau lòng nhào về phía Bạch Ngọc Đường, đỡ lấy hai gò má tái nhợt của hắn, lòng đau xót không thôi.

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường thế này, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, cũng không biết nói gì, quá nửa ngày mới nhỏ giọng nói: “Ngọc Đường, Ngọc Đường... Là Triển Chiêu phụ Ngọc Đường...”

Bạch Ngọc Đường cười nắm lấy tay Triển Chiêu, “Mèo ngốc, mèo ngốc!” Còn chưa nói hết, đã phun ra một ngụm máu lớn, Triển Chiêu vội vàng dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của hắn, lại bị Bạch Ngọc Đường ngăn cản, “Mèo con đừng uống phí công sức, thân thể Bạch gia gia ta tự biết! Thời gian của ta không còn nhiều...”

“Không đâu, Ngọc Đường! Chúng ta lập tức trở về Biện Lương, tìm Công Tôn tiên sinh, tìm Lư đại tẩu, người nhất định sẽ không có chuyện gì!”

“Mèo con! Nghe ta nói!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nắm chặt lấy đôi tay lạnh lẽo kia “Bạch gia gia ta hối hận rồi! Hối hận rằng không trói con mèo ngốc nhà người ở bên người, hối hận ngày đó không mang người đi. Mèo con, ta không hận người, mấy ngày nay ta hận bản thân mình nhất. Hận tại sao mình không đem người đi, giấu thật kỹ, ai cũng không cho gặp. Mặc kệ trong lòng người có còn ta hay không, mặc kệ trong lòng người có còn ta hay không...” Nói, đôi mắt Bạch Ngọc Đường lấp lóe ánh lệ quang.

“Mèo con, xin lỗi! Đáp ứng người ‘Kết phát vi phu thê, ân ái lưỡng bất nghi’ ta không làm được...” Bạch Ngọc Đường duỗi bàn tay dính đầy máu tươi ra, muốn sờ lên gương mặt đầy lưu luyến kia, nhưng sao tay lại nặng đến vậy, khoảng cách gần là thế, rồi lại xa xôi làm sao, tựa như gần trong gang tấc, mà xa cuối chân trời...

Không sờ tới sao? Càng lúc càng xa, càng lúc càng mơ hồ, thật không nỡ rời xa người, Mèo con...

Triển Chiêu nhẹ nhàng nâng bàn tay kia lên, áp sát vào má mình, chỉ cảm thấy bàn tay ấy càng lúc càng lạnh, càng lúc càng lạnh. Đây không phải nhiệt độ mà Bạch Ngọc Đường nên có, con người trường cửu ấy, con người chói lòa như vầng thái dương ấy, làm sao có thể lạnh lẽo nằm ở đây như thế này? Triển Chiêu quỳ trên mặt đất, ngửa mặt lên trời thét dài: “Ngọc Đường...”

Tiếng kêu thê lương ấy, vang vọng trong màn đêm tĩnh lặng, thật lâu không tiêu tan.

Ngày thứ hai, người Khai Phong phủ cùng Hãm Không đảo tìm được ở bờ sông, là thi thể đã lạnh giá của Bạch Ngọc Đường, và Triển Chiêu bất tỉnh nằm ở bên, mái đầu trắng xóa.

14. Chương 14

Từ sau lần ngắm sao đó, Bạch Ngọc Đường vẫn chưa gặp lại Triển Chiêu. Không phải là không muốn gặp, mà hình như cũng không có lý do nhất định phải gặp. Chỉ là, những lúc thanh thoi, Bạch Ngọc Đường đều

nhớ đến người kia, người giống hệt như một con mèo nhỏ. Khi thì tao nhả, khi thì giảo hoạt, ha ha, thật sự rất giống mèo mà!

Cứ như thế, tháng bảy nhẹ nhàng trôi đi, tháng tám đã tới.

Bạch Ngọc Đường vừa kết thúc một ca phẫu thuật, có chút mệt mỏi. Nhìn đồng hồ, hơn hai giờ, đã qua giờ ăn trưa, song Bạch Ngọc Đường vẫn ra khỏi văn phòng, đi tới nhà ăn.

Ở cuối hành lang, Bạch Ngọc Đường trông thấy một người. Cậu đứng trước cửa sổ, âu phục màu xám bạc, giày nâu. Thân hình cậu rất cao, nhưng vóc người lại hơi gầy. Mặc dù quay lưng lại với anh, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn nhận ra cậu.

“Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường đi đến sau lưng người kia, cất tiếng gọi.

Người kia theo tiếng xoay người, nhìn người tới, hòa nhã nở nụ cười: “Là anh à?”

“Sao cậu lại đến đây? Lại không thoải mái?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu nghi hoặc mà hỏi.

“Không phải không thoải mái, là vì chuyện khác.”

Bạch Ngọc Đường nhìn sắc mặt Triển Chiêu cũng không tốt, kéo tay cậu lại, hừ, đúng như mình nghĩ, tay thật lạnh. Liên hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Triển Chiêu nghe hỏi vậy, gãi đầu, nhớ đến hộp cơm giữ ấm bị mình bỏ quên ở trong phòng, có chút chột dạ.

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ ấp úng của Triển Chiêu, càng thêm khẳng định sự thật là cậu đã bỏ qua bữa trưa. Không nói lời gì lôi Triển Chiêu đi.

“Bạch Ngọc Đường, anh muốn làm gì?” Triển Chiêu bị anh kéo đi như vậy, hơi kinh ngạc.

“Ăn cơm trưa với Bạch gia gia cậu!” Thấy Triển Chiêu muốn phản bác, lại quăng thêm một câu “Ngoan ngoan đi theo tôi, anh hai cậu sẽ không biết chuyện cậu bỏ bữa.”

Thế là, một con mèo nhỏ cúi đầu ỉu rù đi theo một con chuột bị vênh vào tự đắc tới nhà ăn của bệnh viện.

Bạch Ngọc Đường vừa uống cà phê vừa vô cùng bất đắc dĩ đỡ trán, nhìn người đối diện từ tốn ăn bữa trưa muộn. Xoi mới như Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy cơm ở nhà ăn bệnh viện rất ngon miệng, thế mà nhìn cái người trước mắt này xem, cậu ta không phải là xoi mới, cậu ta rõ ràng là kén ăn!

Ở một góc bàn ăn, xếp ngay ngắn một đồng ốt xanh và một đồng cà rốt, trông cứ như là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ vậy. Đây là vì có gì, Bạch đại thiếu gia anh đã uống hết cà phê sau bữa ăn rồi, mà Triển thiếu gia còn chưa dùng hết cơm trưa chứ.

“Mèo con! Sao không ăn ốt xanh?”

“Không thích!”

“Vì sao? Cả cà rốt cũng không ăn?”

“Vị kỳ lắm!”

“Cậu kén ăn quá ha?”

“Đúng đó!”

“Mấy món này giàu dinh dưỡng lắm, cậu nên ăn nhiều vào!”

“Có nhiều dinh dưỡng đến mấy cũng ăn không vô!”

“Không được, phải ăn hết!”

“Không thích, ăn không vô!”

Thế là hai anh chàng to xác cứ như vậy tranh cãi một cách thiếu dinh dưỡng hết cả một bữa cơm, cuối cùng Bạch Ngọc Đường đành phải chào thua.

Bạch Ngọc Đường hung hăng nghĩ: “Hừ! Mèo thôi! Tôi nhất định sẽ sửa cho bằng được cái tật xấu này của cậu!” (Mồ Tô: Đúng đó~ Tiểu Bạch! Người có thời gian cả đời để đấu với Triển Chiêu đó!)

Đúng như mong muốn của Bạch Ngọc Đường, anh quả thực có thêm rất nhiều cơ hội để sửa cái thói xấu thích kén ăn của Triển Chiêu, thế nhưng chiến công cũng không lý tưởng cho lắm.

Bạch Ngọc Đường cũng hỏi qua Triển Chiêu vì sao lại thường xuyên đến bệnh viện, hóa ra gia trưởng Đinh gia đã ra tối hậu thư, nếu Triển Chiêu không đến công ty nhà mình làm, thì muốn hay không cũng phải đến quản lý bệnh viện Chiêu Hoa, bằng không nhà lịch sử học gì đó cũng khỏi cần làm nữa, triệt để ở nhà làm mề trùng luôn cho rồi.

Triển Chiêu cân nhắc mãi, cảm thấy vẫn là điều kiện tương đối đơn giản của bệnh viện này thích hợp với bản thân hơn. Huống hồ vấn đề ở bệnh viện cũng không nhiều, chế độ quản lý cũng coi như đã hoàn thiện, mình chỉ cần bớt chút thì giờ đi họp hành ký tên là tốt rồi. Phần lớn thời gian, vẫn có thể rúc trong phòng nghiên cứu của mình làm việc mình thích.

Chỉ là Triển Chiêu không hề nghĩ rằng, Bạch Ngọc Đường mà cậu tình cờ kết thân lại chính là một bảo vật. Chuyện là sau một lần ăn cơm trưa, Triển Chiêu có nhắc đến một dự án mới khiến cậu vô cùng đau đầu, cậu không có kinh nghiệm liên quan đến vấn đề này, nên rất khó đưa ra quyết định. (Các cưng đừng hỏi ta rốt cuộc là vấn đề gì, mồ Tô cũng không biết, nói chung là một việc khiến Miêu Miêu rất đau đầu!) Tuy nói mình không thích công việc này lắm, nhưng nếu đã nhận lời ba tới quản lý bệnh viện, thì nhất định phải làm sao cho tốt. Vốn chỉ định than thở với Bạch Ngọc Đường chút, không ngờ Bạch Ngọc Đường sau khi cười nhạo cậu một trận, lại ôm luôn cái nhiệm vụ bất khả thi đó đi. Sáng sớm ngày hôm sau, một bản kế hoạch đề xuất kèm theo một phần ăn sáng nóng hổi được đặt trên bàn làm việc của Triển Chiêu.

Từ đó trở đi, Bạch gia nhị thiếu đáng thương không những phải làm một bác sĩ ngoại khoa não, còn trở thành culi miễn phí cho Triển thiếu gia. Triển Chiêu mừng rỡ chỉ thiếu nước đi thắp hương bái Phật, mà Bạch Ngọc Đường ngoài việc nghiêng răng nghiêng lợi ra, chẳng còn biện pháp nào khác. (thôi đi chả sướng bm ra =))))))

Chiều mùa thu. Trời cao xanh ngắt, từng đám mây rải rác trên bầu trời, dưới ánh mặt trời nóng rực truyền đến từng cơn gió nhẹ, mát dịu.

Triển Chiêu xoa xoa cái cổ tê cứng, thỏa mãn nhìn thành quả lao động của mình —— nhận lời hiệu trưởng Công Tôn tuần sau về trường cũ diễn thuyết, vốn định xé chiều mang diễn văn ra viết, nhưng vì người đó bỗng dưng lại nổi hứng, hẹn cậu ra ngoài, Triển Chiêu đành phải bỏ bữa trưa chuyên tâm viết cho xong diễn văn, mặc dù thời gian gấp gáp, nhưng cũng may bản thảo vẫn coi như là hoàn hảo.

Cửa đột nhiên bị mở ra, Triển Chiêu không cần nhìn cũng biết là ai. Ngoài Bạch Ngọc Đường ra thì làm gì có ai lại bất lịch sự như thế chứ, ngay cả cửa cũng không thêm gõ mà cứ thế xông vào.

Triển Chiêu cũng không giận, mấy tháng nay ở gần nhau, vốn đã quen với tính cách của anh —— Bạch Ngọc Đường thực chất là một người rất tùy tính. Ở bệnh viện người ta thấy Bạch Ngọc Đường có chút nghiêm túc lãnh đạm, nhưng trong đời thường Bạch Ngọc Đường lại có chút táo bạo và còn rất nhiệt tình nữa. Điều duy nhất không thay đổi chính là sự kiêu ngạo và tài hoa của anh.

“Không phải đã hẹn đợi ở dưới lầu sao?” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi. Hôm nay Bạch Ngọc Đường hiếm khi nghỉ phép, vì vậy đã hẹn buổi chiều đi ra ngoài.

“Bạch gia gia tôi thần cơ diệu toán, tính chính xác một con mèo không ăn cơm trưa.” Bạch Ngọc Đường một mặt đắc ý lắc lắc hộp đồ ăn trong tay, ngồi xuống một góc sofa trong văn phòng.

Triển Chiêu nhìn thấy hộp cơm, cũng chẳng quan tâm mình có phải là mèo hay không, lập tức đi đến hưởng thụ cơm trưa của mình. Oa~~ cá tuyết nắm hương, mình thích nhất a! Không chút khách khí gấp một miếng cá tuyết bỏ vào trong miệng, say sưa nhắm nháp, lấy cùi chỏ huých một cái vào Bạch Ngọc Đường kể bên: “Ngọc Đường, không ngờ tài nấu nướng của anh tốt thật đó!”

Bạch Ngọc Đường cười nói: “Còn nói mình không phải mèo? Chỉ cần ăn được cá là cười hi hi!”

Triển Chiêu còn chưa kịp nuốt xong miếng cá, suýt nữa thì nghẹn, khụ hai tiếng cho xuôi xuôi, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường mặt đầy vẻ đắc ý: “Bạch Ngọc Đường! Tôi đã từng nói miệng anh rất xấu rất đáng ghét chưa?”

Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt, đưa ngón trỏ lên sờ sờ lông mày: “Hôm nay vẫn chưa nói.”

“Bạch Ngọc Đường! Anh!” Triển Chiêu đối mặt với con chuột bạch da mặt dày mo này thực sự là không có chút biện pháp nào.

“Được rồi, mèo ngốc! Đừng trừng mắt nữa, mau ăn đi, ăn xong Bạch gia dẫn cậu đến một nơi rất tuyệt!”

15. Chương 15

Nơi mà Bạch Ngọc Đường nói rất tuyệt chính là phòng tập võ riêng của anh. Lúc trước vì nâng cấp thiết bị mới nên vẫn chưa mang Triển Chiêu tới đây, hôm nay là lần sử dụng đầu tiên sau khi tu sửa, Bạch Ngọc Đường không thể chờ được muốn đưa Triển Chiêu đến xem nơi này.

Quen biết Triển Chiêu càng lâu, càng không nhịn được muốn gần gũi hơn. Hai người có rất nhiều sở thích chung. Mấy tháng nay, ngắm sao đã đi mấy lần, viện bảo tàng đã dạo mấy lượt, golf tennis cũng đã chơi hết thấy, cuối cùng, Bạch Ngọc Đường lại phát hiện ra Triển Chiêu là một cao thủ taekwondo. Đối mặt với nghi vấn này, Triển Chiêu thần nhiên nhún vai một cái, đưa ra giải thích là: Khi còn bé thân thể không tốt, vận động chút chút coi như là cường thân kiện thể, lâu dần sinh ra thích thú. Nghe giải thích vậy, Bạch Ngọc Đường tròn tròn mắt. Hừ! Con mèo kỳ quái lại còn hung hăng!

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào đạo trường rộng rãi. Bạch Ngọc Đường nhìn chàng trai trước mặt, đồ trang phục taekwondo cậu lại mang một phong thái khác hẳn. Cậu đi chân trần, mặc đạo phục màu trắng, đai lưng màu đen quấn quanh chiếc eo mảnh dẻ. Cậu đứng ở đó, ánh mặt trời nghiêng nghiêng vương vãi trên mái tóc cậu, rơi vào khuôn mặt thuần dài tuấn tú, xung quanh cậu tản mát những tia sáng chói lọi. Không, dường như chính cậu mới là vật phát sáng, không cần phải mượn ánh mặt trời kia, cũng làm cho người ta ấm áp, khiến người ta muốn đến gần.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cúi người chào nhau, rồi bắt đầu đấu võ. Hai chàng trai ưu tú như nhau cùng giằng co, nhất thời khó phân thắng bại. (Mỗ Tô áp ủ nửa giờ, vẫn là không có cách nào viết nổi cảnh đấu võ kịch liệt này, tha thứ cho mỗ Tô đi! Đoạn này xin mọi người tự tưởng tượng trong đầu mình nha

~)

Sau khi kết thúc một trận vật lộn đầy sắc khoải, hai người sổng vai nhau nằm trên tatami. Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu cầm một bình nước đổ lên mặt mình, theo những giọt nước lăn xuống, cậu lắc lắc đầu. Do vừa vận động nên trên gương mặt đỏ hồng của cậu mang theo một tầng hơi nước mỏng manh, tóc cậu cũng ẩm mồ hôi, từng lọn tóc đen nhánh, bám vào trán, có một chút rối rác trên sàn nhà. Đôi môi hồng căng mọng hơi cong lên, mắt tràn đầy ý cười nhìn về phía Bạch Ngọc Đường.

Khi Triển Chiêu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, tim bỗng dưng đập mạnh. Trong mắt Bạch Ngọc Đường dường như đang muốn nói điều gì đó. Là điều gì? Quá nhanh, cậu không kịp bắt được. Ngay lúc Triển Chiêu đang thất thần, Bạch Ngọc Đường dùng cánh tay đẩy người lên, nhìn xuống cậu. Tay nhẹ nhàng đặt lên gò má cậu, cúi đầu, hôn lên đôi môi mình đã khao khát bấy lâu nay, in xuống đó một dấu ấn thật sâu.

Triển Chiêu chỉ cảm thấy trong đầu “Oành” một tiếng, rồi mất đi hết thấy tri giác. Đợi đến khi Triển Chiêu cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, Bạch Ngọc Đường đã kết thúc nụ hôn dịu dàng triền miên ấy, đôi mắt thâm tình nhìn Triển Chiêu hầy còn sững sờ nằm trên mặt đất thở hổn hển.

“Mèo con~” Bạch Ngọc Đường cất tiếng khẽ gọi.

Triển Chiêu nhất thời cảm thấy cả người đều đỏ bừng. Không biết là vì tức giận hay vì xấu hổ, cậu giờ nắm đấm lên, vung tới: “Bạch Ngọc Đường! Anh tên khốn này!”

Bạch Ngọc Đường không hề phòng bị, trúng ngay một cú trời giáng, ngã ngửa ra đất. Triển Chiêu mượn cơ hội này bò dậy, chạy trốn chết...

Đúng vậy, Bạch Ngọc Đường thích Triển Chiêu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã bị Triển Chiêu cuốn hút mạnh mẽ. Ánh mắt anh luôn không tự chủ được dõi theo cậu, không nhịn được đến tìm hiểu, đến tiếp cận.

Mỗi khi nhìn thấy con mèo kia, anh lại ao ước được vùi vào mái tóc cậu thưởng thức hương thơm ngào ngạt; nhìn đôi vai gầy guộc của cậu, lại khao khát được ôm vào lòng khắc sâu vào tận xương tủy; nhìn đôi môi hồng hào, lại mong được đặt lên đó dấu ấn của chính mình; mỗi lần chia tay nhau, nhìn bóng lưng cậu rời đi, lại muốn giữ cậu lại thật chặt... Thông minh của cậu, tinh nghịch của cậu, tao nhã của cậu, mềm yếu của cậu, mơ màng của cậu, kiên cường của cậu, kiêu ngạo của cậu, tất cả tất cả của cậu, Bạch Ngọc Đường đều muốn chiếm lấy giữ cho riêng mình. Không muốn để người khác nhòm ngó, không muốn cùng người khác sẻ chia...

Khi Bạch Ngọc Đường ý thức được tình cảm của mình, cũng vô cùng hoảng sợ. Lần đầu tiên anh cảm thấy mê hoặc cùng hoảng loạn. Rốt cuộc đã sai ở điểm nào, lại khiến mình rơi vào trong mớ hỗn độn này? Trước tiên Bạch Ngọc Đường có thể khẳng định, mình không thích đàn ông, nhưng khi đối mặt với thứ tâm tình không sao giải thích nổi này, mình lại có chút mờ mịt.

Để kiểm tra bản thân, Bạch Ngọc Đường đã thử tìm đến quán bar đồng tính, song nhìn những gã đàn ông muôn hình vạn trạng ở nơi đó, anh không hề thấy hứng thú. Bạch Ngọc Đường cũng thử hẹn hò với nữ sinh, nhưng lại cảm thấy những cô gái này thật nhạt nhẽo vô vị. Sau khi trải qua nhiều lần thất bại, cuối cùng Bạch Ngọc Đường thừa nhận một sự thật —— anh yêu Triển Chiêu! Không liên quan gì đến giới tính, chỉ vì cậu là Triển Chiêu mà thôi.

Bạch Ngọc Đường luôn là một người tiêu sái tùy tính, yêu thì yêu, không có gì không dám thừa nhận. Điều làm anh khó dễ chính là, nên thổ lộ như thế nào với Triển Chiêu. Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường mới phát hiện, bản thân đã từng tự cho là phong lưu tiêu sái mà giờ đây thật nực cười biết bao. Bởi vì Bạch Ngọc Đường phát hiện, anh dĩ nhiên không có kinh nghiệm theo đuổi, cũng không có kinh nghiệm thổ lộ...

Thế là, Bạch Ngọc Đường nghĩ đến một biện pháp mà ngay cả mình cũng khinh bỉ —— quần lấy Triển Chiêu.

Từ quần lấy cậu ăn trưa, cho đến ăn tối, ăn khuya...

Từ quần lấy cậu ngắm sao, cho đến nghe hòa nhạc, đi dạo bảo tàng...

Từ quần lấy cậu đi đánh golf, cho đến chơi tennis, tập taekwondo...

Từ quần lấy cậu gọi mỗi ngày một cuộc điện thoại, đến mỗi ngày ba cuộc, nấu cháo hàng giờ...

Bạch Ngọc Đường càng quần càng khinh bỉ chính mình, quyết đoán dững cảm của mình đứng trước mặt con mèo kia, đều bay sạch chẳng sót lại chút gì cả. Cứ mỗi lần lấy hết dũng khí muốn nói ra yêu thương trong lòng, lại như đang nhìn thấy cặp mắt sáng long lanh kia khi nghe xong sẽ khiếp đảm. Nếu như cậu không chấp nhận thì phải làm sao đây? Con mèo nhỏ kiêu ngạo kia, sẽ cong đuôi lên đi mất hay sẽ xòe vuốt sắc ra cào người. Bạch Ngọc Đường cũng muốn đập nổi chìm thuyền liễu chết đến cùng, hừ! Bạch gia gia đã bao giờ hèn nhát như này đâu? Nói thì nói! Có cái gì ghê gớm? Cứ cho là mèo con kia sau này không để ý đến mình nữa, như người đứng nước lã, cũng vẫn tốt hơn là cố gắng kìm nén thế này! Vậy mà Bạch Ngọc Đường vừa nhìn thấy Triển Chiêu, lại đột nhiên cảm thấy, anh thà rằng cứ lặng lẽ bảo vệ như lúc này, chịu đựng dục vọng khó nén như lúc này, cũng không thể chịu được việc Triển Chiêu và mình như người đứng nước lã.

Bạch Ngọc Đường có cảm giác mình như một con thiêu thân. Biết rõ rằng càng thân cận sẽ càng hăm sâu, nhưng anh vẫn không nhịn được muốn đến gần hơn ấm kia.

Mãi cho đến ngày hôm đó, anh mất không chế!

Nhìn người mình tâm tâm niệm niệm nằm đó. Ánh mặt trời bao phủ hai người, như ảo như thật. Bạch Ngọc Đường cảm giác trái tim mình muốn vọt ra khỏi lồng ngực, nó kêu gào, muốn nắm giữ lấy người từ lâu đã bén rễ sâu trong lòng. Bạch Ngọc Đường không có cách nào khác, chỉ có thể thuận theo tim mình, hôn lên đôi môi đã ao ước bấy lâu...

Trong hội trường đại học nào đó, các sinh viên lưu luyến rời đi. Vừa kết thúc một bài diễn thuyết sôi động đặc sắc ở đây. Triển Chiêu thu dọn giấy tờ cẩn thận, giao cho trợ lý, để anh ta về trước. Còn mình thì ở lại, hàn huyên cùng hiệu trưởng Công Tôn Sách một hồi. Khéo léo từ chối lời mời dùng bữa trưa của Công Tôn Sách, vô tình đi đến mảnh rừng sau trường. Cậu muốn ở nơi yên tĩnh này, bình phục lại tâm tình của mình.

Ngồi dựa vào một thân cây, Triển Chiêu nhìn tay phải mình một chút, vết bầm trên đốt ngón tay vẫn chưa tan hết đi. Tay của mình còn vậy, mặt người kia, chỉ sợ sẽ càng tệ hơn mất? Nghĩ tới đây, Triển Chiêu ảo não nhắm hai mắt lại. Cậu lại nhớ đến chuyện hôm đó.

Ở phòng tập taekwondo chan hòa ánh nắng, Triển Chiêu cảm thấy lòng ấm áp vô cùng. Cậu rất vui vì có thể quen biết Bạch Ngọc Đường...

Cũng không có nhiều người có thể trở thành bạn của Triển Chiêu. Gia cảnh ưu việt, thành tích kinh người, khiến mối quan hệ của Triển Chiêu với những người xung quanh luôn chỉ dừng ở mức xã giao. Người nhà, bạn học, thầy cô, đồng nghiệp... Cuộc sống của cậu cũng không cô đơn, bởi cậu đối xử với người ngoài rất chân thành, nên mọi người đều muốn thân thiết với cậu, chỉ là, Triển Chiêu luôn cảm thấy như thể mình thiếu mất thứ gì đó. Mãi đến tận khi gặp gỡ quen biết Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu mới nhận ra, thì ra có một người bạn lại tuyệt vời đến vậy.

Nhưng vì sao, sự tình lại phát triển thành như này?

Triển Chiêu không thể nào chấp nhận được người bạn mà mình tin nhiệm lại đối xử với cậu như vậy. Đầu của cậu lập tức trở nên rối loạn, không sao suy nghĩ được, chỉ có thể dựa vào bản năng, vung tới một quyền, rồi vội vàng bỏ chạy...

Đã qua một tuần, Triển Chiêu không tìm đến Bạch Ngọc Đường nữa, cậu làm một con đà điểu.

Triển Chiêu cũng không phải một người không muốn đối mặt với vấn đề, với tính cách của cậu, chuyện này thật ra có thể xử lý một cách lý trí hơn, cậu có thể đến nói chuyện với Bạch Ngọc Đường một chút, cũng cần phải nói chuyện với anh một chút. Vậy nhưng lần này, không biết vì sao, cậu chỉ muốn trốn tránh. Triển Chiêu cảm thấy, đời này cậu chưa từng nhu nhược đến vậy, cậu rơi vào một loại tâm tình không giải thích nổi. Cậu không dám gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường, thậm chí ngay cả điện thoại cũng tắt máy, rất sợ người kia gọi tới. Ngồi trong phòng làm việc của mình, tinh thần lúc nào cũng căng thẳng quá mức, luôn cảm thấy như có người sẽ đẩy cửa mà vào. Đi ăn trưa với đồng nghiệp, thì lại mất tập trung, ngay cả ớt xanh mình ghét nhất cũng quên bỏ ra ngoài. (Chiêu Chiêu tiêu đời rồi! Mổ Tô chẩn đoán bệnh, chính là bệnh tương tư!)

Loại tâm tình này hành hạ Triển Chiêu đến kiệt sức, hại người nhà cho rằng cậu lại sinh bệnh, lập tức bị nhét vào bệnh viện kiểm tra. Nghĩ đến đây, Triển Chiêu càng thêm ảo não.

Hôm đó ở bệnh viện Chiêu Hoa, cậu nhìn thấy Bạch Ngọc Đường. Có vẻ như anh hơi tiêu tụy, trên người mặc áo blouse, tay đút vào trong túi áo, hơi cúi đầu đi trong bệnh viện. Triển Chiêu đầu óc trống rỗng, lần đầu tiên hành động nhanh hơn cả suy nghĩ, khi cậu phát hiện ra hình như Bạch Ngọc Đường cũng nhìn về hướng này, ngay lập tức cậu lại chạy trốn...

Triển Chiêu thật sự rất giận bản thân mình, cứ tiếp tục thế này sẽ chẳng giải quyết được vấn đề! Cậu biết! Nhưng nên đối mặt như thế nào đây? Cậu lại không có chút manh mối nào, cậu ghét bản thân mình dùng dằng, nhưng lại hoàn toàn bất lực. Triển Chiêu thở dài, nhìn mặt trời ngả về tây, mới phát hiện ra mình đã ngồi ở đây một buổi chiều. Cậu đứng dậy, bỗng nghe thấy có người gọi cậu: “Triển Chiêu!”

16. Chương 16

Triển Chiêu có chút buồn bực nhìn Lý Nguyên Hạo sắc mặt âm trầm đi vào rừng cây. Theo lý mà nói, Lý Nguyên Hạo lúc này đáng ra đang ở Mỹ mới phải.

Hôn lễ lần trước đã gây nên sóng to gió lớn. Triển Chiêu không biết trong lúc cậu hôn mê đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là sau khi cậu xuất viện, thì nghe tin Lý Nguyên Hạo về Mỹ. Mà Đinh Nguyệt Hoa cũng bình tĩnh lại, không nhắc đến Lý Nguyên Hạo nữa. Sau đó không lâu, Nguyệt Hoa sang Úc. Trước khi đi, Đinh Nguyệt Hoa nói với Triển Chiêu, mình đã từ bỏ Lý Nguyên Hạo, nếu người đàn ông đó không yêu mình, thì cô cũng không cần thiết phải lưu luyến nữa. Chỉ là, đứa bé vô tội, trong cơ thể bé nhỏ ấy, còn có dòng máu của Đinh gia. Đinh Nguyệt Hoa nói, có lẽ cô phải suy nghĩ thêm một chút xem, mình đã đủ dũng khí để làm một người mẹ đơn thân hay chưa.

Thấy Nguyệt Hoa như vậy, Triển Chiêu cảm thấy rất đau lòng. Cậu hiểu em gái mình, tuy bướng bỉnh tùy hứng, nhưng lòng dạ lương thiện. Cô lo rằng Triển Chiêu sẽ tự trách mình vì chuyện này, mới đến an ủi cậu, thật ra Nguyệt Hoa mới chính là người cần được an ủi.

Đinh Nguyệt Hoa lo lắng không sai, Triển Chiêu quả thực cảm thấy rất khổ sở vì chuyện này. Rốt cuộc vẫn là vì mình, mới để cho bọn họ quen biết, mới tạo thành hậu quả như thế.

Lần này ngẫu nhiên gặp Lý Nguyên Hạo, Triển Chiêu không khỏi lại nghĩ tới Nguyệt Hoa. Cậu vốn không muốn để ý tới Lý Nguyên Hạo, nhưng giáo dục tốt vẫn giúp cậu tỉnh táo lại, bình tĩnh mà hỏi: “Học trưởng cũng về tham gia giáo khánh sao?”

Thật ra Triển Chiêu diễn thuyết lần này, là vì chuẩn bị cho lễ kỉ niệm một trăm năm ngày thành lập trường, thấy Lý Nguyên Hạo, tự nhiên cho rằng hẳn cũng vì chuyện này mà về nước.

“Phải, mà cũng không phải.” Lý Nguyên Hạo trả lời.

Kỳ thực trường cũng gửi thiệp mời cho hẳn, Lý Nguyên Hạo vốn không muốn tham gia, nhưng nghe nói Triển Chiêu cũng nằm trong danh sách mời, hẳn vẫn là trở về. Chung quy vẫn không quên được cậu.

Triển Chiêu nghe Lý Nguyên Hạo nói vậy, cũng không biết trả lời như thế nào. Tâm tư cậu lúc này rất loạn, quả thực không có hứng thú trò chuyện với bạn học, huống hồ hẳn lại là người đã từng làm tổn thương tình cảm của Nguyệt Hoa. Nghĩ đến đây, Triển Chiêu liền muốn tạm biệt rời đi.

“Chờ đã, Triển Chiêu! Em đừng đi!” Lý Nguyên Hạo đưa tay ngăn Triển Chiêu đang bỏ đi, “Em đừng đi, tôi có lời muốn nói với em!”

Triển Chiêu nhìn Lý Nguyên Hạo, không nghĩ ra hẳn muốn nói gì với mình. Thế nhưng, khi Triển Chiêu nhìn vào đôi mắt của Lý Nguyên Hạo, cậu đột nhiên nhận ra, trong ánh mắt Lý Nguyên Hạo tràn đầy thâm tình cùng đau đớn.

Đối với chuyện tình cảm Triển Chiêu hoàn toàn mù tịt, nhưng cũng không có nghĩa cậu là tên ngốc. Đột nhiên trong nháy mắt cậu đọc được tình ý trong mắt Lý Nguyên Hạo, cũng trong giây lát hiểu rõ trái tim mình.

Cậu nhớ, mình cũng từng nhìn thấy ánh mắt như thế. Trong khoảng thời gian mấy tháng hạnh phúc tuyệt đẹp bên Bạch Ngọc Đường, dường như cậu đã vô số lần bắt gặp đôi mắt Bạch Ngọc Đường toát ra thứ tình cảm ấy. Trong suốt mấy ngày nay trốn trốn tránh tránh, hầu như lúc nào rồi rảnh cậu cũng đều nhớ đến ánh mắt đó.

Đoán được điều Lý Nguyên Hạo muốn nói. Triển Chiêu không tự chủ lui về sau vài bước, cúi đầu nói: “Không, Lý học trưởng, anh đừng nói!”

“Tôi muốn nói! Hôm nay tôi tới đây chính là muốn nói rõ với em!” Lý Nguyên Hạo không cho Triển Chiêu cơ hội cự tuyệt, đứng dậy vây Triển Chiêu vào giữa mình và một thân cây.

“Triển Chiêu, lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã thích em! Những năm đi học ấy, tôi tiếp cận em, bảo vệ em, lẽ nào em đều không có cảm giác sao? Năm ấy vào bữa tiệc cuối năm, em uống rất nhiều rượu, rồi say... Nếu như không phải vì anh hai em, tôi đã sớm có được em! Triển Chiêu, em phải là của tôi!” Lý Nguyên

Hạo nói vô cùng tha thiết, lại có chút lộn xộn. “Em có anh trai tốt thật! Hắn không tiếc mượn thế lực Đinh gia ép gia tộc tôi gây áp lực với tôi, buộc tôi rời xa em! Nhưng Chiêu, tôi không quên được em! Em phải là của tôi!”

Nói, Lý Nguyên Hạo vong tình muốn ôm lấy Triển Chiêu, Triển Chiêu nghiêng người, nắm lấy một cánh tay của Lý Nguyên Hạo, trở tay vịn một cái, đè Lý Nguyên Hạo lên thân cây.

“Lý Nguyên Hạo, anh nghe đây! Tôi mãi mãi cũng không phải của anh!”

“Triển Chiêu, em dĩ nhiên phụ tình cảm tôi dành cho em vậy sao!” Lý Nguyên Hạo bị áp chế ở trên cây, thống khổ nói.

“Trong lòng tôi chưa từng có anh, trước đây không có, tương lai cũng sẽ không có! Sao có thể nói phụ tình?” Triển Chiêu mặt trầm như nước, lạnh lùng nói, “Hôm nay tôi không tính toán, nhưng hành động của anh Đinh gia sẽ không tha thứ. Tôi không hy vọng gặp lại anh nữa!”

Nói xong, Triển Chiêu thả Lý Nguyên Hạo ra, cũng không quay đầu lại, đi ra khỏi rừng cây.

Lý Nguyên Hạo nhìn Triển Chiêu quyết tuyệt bỏ đi, lòng như đao cắt. Cậu ấy lại tuyệt tình như vậy, chẳng hề lưu luyến mình. Bất luận hắn dùng bao nhiêu tâm cơ, dùng bao nhiêu mưu kế, chung quy cậu chỉ để lại cho hắn một bóng lưng lạnh lẽo. Mà Lý Nguyên Hạo hẳn có được chẳng qua cũng chỉ là hư ảo.

Lý Nguyên Hạo đau khổ nhắm hai mắt lại dựa vào thân cây phía sau. Chung quy hắn cái gì cũng không chiếm được, giống như ngàn năm trước...

17. Chương 17

Một vầng trăng tàn treo nghiêng đầu cành.

Trong một tòa phủ đệ thành đông Biện Lương, một mảnh tiêu điều. Chỉ vì chủ nhân của tòa phủ này, đã bị bệnh hơn một tháng, gia nô tỳ nữ trong nhà ai ai cũng đều nơm nớp lo sợ, chỉ lo quấy rầy chủ nhân đang lâm trọng bệnh.

Một đám đầy tớ nha hoàn đi xuyên qua hành lang uốn khúc, đến một tiểu viện yên tĩnh. Sớm có ma ma giữ ngoài cửa, vén màn chờ, Đinh Nguyệt Hoa lúc này mới ra hiệu cho những người khác canh giữ ngoài phòng, còn mình dẫn một tỳ nữ thiếp thân đi vào.

Đinh Nguyệt Hoa đi qua chính sảnh, trông thấy người đang tựa vào giường xuất thần.

Bấy giờ đang rét đậm, trên mặt đất từ lâu đã đặt chậu lửa than, sưởi ấm căn phòng. Người trên giường mặc trung y trắng, bên ngoài khoác một chiếc cẩm bào tím nhạt, ngồi đắp chăn, trán tựa khế vào đầu giường. Mái tóc bạc trắng cũng không buộc lên, cứ như thế xõa ra đầu vai, càng làm bật lên nước da trắng tuyết.

Đinh Nguyệt Hoa nhìn, không khỏi xót xa trong lòng. Nàng biết, chỉ sợ là từ chiều tỉnh lại đến giờ, y vẫn dựa vào đó như vậy. Từ một tháng trước, sau khi y tỉnh dậy từ trọng thương hôn mê, chính là cứ thế này, ngày ngày ngoại trừ ăn ngủ bình thường ra, y cứ thế ngồi, chăm chú nhìn hai lọn tóc trong tay ————— đen như mực, trắng như tuyết.

Có lẽ ý thức được có người đến, người trên giường, ánh mắt hơi động, nhẹ nhàng đem vật trong tay cất vào túi gấm, nhét xuống dưới gối.

“Chiêu ca ca, uống thuốc đi.” Đinh Nguyệt Hoa ngồi ở bên giường, bưng một chiếc bát từ tay tỳ nữ, đưa tới tay Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng không nói nhiều, cầm lấy bát, không nhanh không chậm mà đem bát thuốc trong tay uống cạn. Uống xong, lại cầm lấy khăn gấm bên người, lau lau khoé miệng cùng gò má càng thêm hao gầy.

Đinh Nguyệt Hoa biết thuốc này rất đắng, lập tức cầm lấy hoa quế đường đặt trên khay sứ ngọc bích, đưa tới bên môi Triển Chiêu. Thế nhưng Triển Chiêu chỉ cầm khăn gắm trong tay để vào một bên khay, sau đó kéo cao chân, quay mặt vào trong nằm xuống.

Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên nhớ lại lúc trước Triển Chiêu đến Hãm Không đảo dưỡng bệnh, mình nghe tin, nằng nặc quần lấy ca ca đòi dẫn nàng đi lên đảo. Trùng hợp nhìn thấy Bạch Ngọc Đường sắc thuốc cho Triển Chiêu, thuốc kia vị đắng rất nặng, hun đến trong sân tràn ngập mùi thuốc.

Triển Chiêu thấy rõ một bát thuốc vừa đen vừa đắng kia, nhứ chặt mày lại. Nghĩ những năm này uống thuốc phát sợ, nhìn thấy thuốc là đau đầu. Bạch Ngọc Đường dùng hết thủ đoạn khắp mình, vừa lừa vừa dụ hầu hạ Triển Chiêu uống xong thuốc. Nghĩ người kia đường đường Nam hiệp, gặp phải núi đao biển lửa cũng không nhứ mày một cái, vậy mà lúc đó, chỉ vì uống thuốc mà mặt lại nhăn.

Đinh Nguyệt Hoa đang thích thú nhìn, đã thấy Bạch Ngọc Đường làm phép tự lấy ra một khối hoa quế đường nhét vào miệng Triển Chiêu, vừa cười vừa nói: “Mèo con chó cau mày, Bạch gia chuẩn bị cho người một thứ rất ngọt miệng...”

Đinh Nguyệt Hoa cảm thấy, có lẽ là đường kia thực sự rất ngọt, nếu không vì sao, Triển Chiêu ngậm đường vào miệng xong, liền cười loan lông mày, cười ửng hồng gò má. Nhìn nụ cười ấy, Đinh Nguyệt Hoa chỉ cảm giác như mình cũng được ăn đường, trong lòng ngọt ngào; rồi lại như uống rượu, mắt cũng say...

Vậy mà Triển Chiêu giờ đây, vì sao lại biến thành như vậy? Nguyệt Hoa chỉ cảm giác mình cũng không chịu nổi nữa, nhào tới trên người Triển Chiêu, khóc nức nở nói: “Chiêu ca ca... Huynh đừng như vậy, huynh đừng như vậy...”

Triển Chiêu chỉ kinh ngạc mà mở to hai mắt, quá nửa ngày, mới nói: “Nguyệt Hoa, ta mệt. Muội cũng nghỉ ngơi đi thôi!”

“Chiêu ca ca, Ngủ ca hấn...”

Triển Chiêu đột nhiên nhắm mắt lại, tay nắm thành quyền thật chặt, hàm dưới run rẩy, thê thanh khản cổ: “Nguyệt Hoa, đừng nói. Cho ta thêm chút thời gian...”

Đinh Nguyệt Hoa thống khổ nhìn Triển Chiêu, tim như bị đao cắt.

Thế nhân chỉ nói một trận chiến Trùng Tiêu, Bạch Ngọc Đường chết, Triển Chiêu trọng thương. Mà chẳng hay biết, sống sót chỉ là Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, chỉ là Nam hiệp, mà nam tử gọi Triển Chiêu kia, chỉ sợ đã đi theo Bạch Ngọc Đường từ lâu rồi...

Tự mình bảo vệ chẳng qua cũng chỉ là cái xác di động thôi ——— tâm đã chết, thân thể này còn có ý gì nghĩa?

Nếu như nhân sinh có thể làm lại, mình có thể lựa chọn một lần nữa, nhất định sẽ không bước bình như thế.

Nhưng mà, thế gian này nào có vị thuốc gọi là “Hối hận” kia?

Hai tháng sau.

Quân Đinh gia đại thắng Tương Dương vương, bắt được Triệu Tước cùng vây cánh.

Triệu Trinh phong thưởng cho những người có công. Bao Chứng vào các hỗ trợ, huynh đệ Đinh thị đều được tặng tước hầu, Triển Chiêu được phong làm Ngự tiền cấm quân thống lĩnh, quan cư nhị phẩm.

Một năm sau.

Tây Hạ Lý Nguyên Hạo cử binh xâm nhập Tống cảnh. Suốt năm tháng, binh lính Tây Hạ đi đến đâu, đều thiêu giết cướp đoạt, sinh linh đồ thán.

Huynh đệ Đinh thị đổi chất Liêu bang, không dám tùy tiện thay quân. Trong lúc Dương gia cùng quân Tây Hạ hăng hái chiến đấu, bị trọng thương, hiện tại đã bị vây nhốt trong biên thành hơn hai tháng, giờ chỉ có thể miễn cưỡng thủ vững, chờ đợi viện trợ trong triều.

Nhất thời, Triệu Trinh không binh có thể phá, mặt ủ mày chau.

Sau ba ngày, Triễn Chiêu xin tham chiến.

Nửa tháng sau, Triễn Chiêu thụ phong Vô dũng tướng quân, suất ba vạn tinh binh, áp tải lương thực thuốc men, thẳng đến biên thành.

Thế rồi vào mùa đông gió tuyết phiêu diêu ấy, Lý Nguyên Hạo lần đầu tiên gặp được nam tử tên là Triễn Chiêu.

18. Chương 18

Bắc phong gào thét, tuyết lớn đầy trời. Một màu trắng xóa phủ trên nền đất.

Triễn Chiêu đứng ở đầu tường, nhìn quân doanh phía trước, doanh trại chỉnh tề, quân kỳ phấp phất. Bây giờ, chính là thời điểm biên thù gian nan nhất một năm qua. Do tuyết lớn, song quân đã đình chiến năm ngày. Nhưng Triễn Chiêu biết, cho dù song quân không khai chiến nữa, quân Tống cũng kiên trì không tới mùa xuân. Lương thảo mình mang đến chi viện lần trước đã chẳng còn mấy, binh sĩ trong thành đã bắt đầu húp cháo. Nếu như trong triều không phái thêm viện binh, đến lúc đó đại quân Tây Hạ không uống một bình một tốt, là có thể chiếm được thành trì. Mà thành này vừa vỡ, cửa ngõ nước Tống sẽ bị mở ra. Thỉnh cầu cứu viện đưa đi đã lâu, nhưng vẫn chưa thấy viện binh. Chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Lúc này Lý Nguyên Hạo đang trong tấm trường của mình, tỉ mỉ ngắm một bức chân dung.

Người trong bức họa siêu phàm thoát tục, tuy một thân nhung trang, nhưng biểu hiện lại bình thản ung dung, có thể sánh với trịch tiên. Tranh này là Lý Nguyên Hạo bỏ ra nhiều tiền bạc mời mọc từng tên họa sĩ nổi như cồn mà lưu luyến Biện Lương đến vẽ, có thể nói sinh động. Nhưng trong mắt Lý Nguyên Hạo, tranh này tuy đẹp, cũng không thể bằng được người thực nữa phần. Chỉ là lúc này, cũng chỉ có thể ngắm chân dung, để giải nỗi khổ tương tư.

Cho đến giờ Lý Nguyên Hạo vẫn còn nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh của y.

Người kia cưỡi một con ngựa đỏ thẫm, đứng trước trận. Y một thân chiến bào màu đỏ, áo giáp bạc. Áo choàng đỏ rực bị gió thổi bay phấp phất phía sau, tựa như thiên binh từ trên trời giáng xuống. Kỳ lạ nhất chính là, người kia tuổi còn trẻ, lại có một mái tóc trắng như tuyết. Y dùng một sợi dây màu đỏ cao cao buộc mái tóc kia lên, bay bay trong gió.

Một khắc đó, Lý Nguyên Hạo đột nhiên cảm thấy, mình muốn chiếm được không chỉ là giang sơn Đại Tống bao la bạt ngàn, mà còn muốn con người như mộng như thật trước mắt này đây.

Chỉ chớp mắt, mùa xuân đã tới.

Gió xuân thổi ấm nước sông Biện Hà đóng băng đã lâu, thổi xanh liễu rủ phất phơ trong thành. Trong thành một cảnh tượng sung sướng, vì nghênh tiếp Đình Triệu Lan chiến thắng trở về.

Hai tháng trước, trong triều nhận được tấu chương, chiến cục biên thành căng thẳng. Năm mươi ngàn đại quân bị nhốt trong thành, lương thảo không đủ qua mùa đông. Triệu Trinh không thể làm gì khác hơn là tạm thời triệu hồi Đình Triệu Lan, suất lĩnh hai mươi ngàn binh lính, trợ giúp chiến cuộc biên thành.

Đình Triệu Lan suất lĩnh quân Đình gia đến biên thành thì, chỉ thấy hai quân Tống Hạ giao chiến đã lâu, Tống quân dùng mãnh phi thường, nhưng vì bị nhốt lâu trong thành, khuyết y thiếu lương, thế lực rõ ràng không địch lại.

Đinh Triệu Lan không nói hai lời, dẫn đầu đội quân gia nhập chiến cuộc, khiến cho đại quân Tây Hạ hoảng loạn một trận. Nguyên lai, đại quân Tây Hạ xuất chinh đã nửa năm có thừa, cũng là một mối không thể tả. Gặp phải kinh địch, cũng chỉ uể oải ứng đối, huống hồ quân Đinh gia đột nhiên gia nhập chiến cuộc, làm cho đại quân Tây Hạ nhất thời hoảng loạn, xuất hiện bại thế.

Qua trận chiến này, đại quân Tây Hạ lui khỏi Tổng cảnh ba mươi dặm.

Chỉ là, Đinh Triệu Lan lần này về kinh, mang đến không chỉ có tin tức đắc thắng, mà còn có tin dữ Triển Chiêu chết nơi sa trường...

Đinh Triệu Lan vĩnh viễn không quên được Triển Chiêu ngày đó.

Khi hấn nhảy vào chiến cuộc, chiến mã của Triển Chiêu đã từ lâu không biết tung tích, ngân thương của y cắm trên đất ở bên người, tay cầm Cự Khuyết, hấn chiến trong đám quân Tây Hạ.

Triển Chiêu lúc đó, từ lâu lực kiệt, chỉ là dựa vào nghị lực kiên cường khổ sở giãy giụa. Trong phút chốc, chỉ nghe tiếng tiễn vang lên, một mũi tên không nghiêng không lệch cắm vào ngực Triển Chiêu.

Triển Chiêu dùng Cự Khuyết chống đỡ thân thể của mình, quỳ một chân trên đất, một ngum máu tươi trào ra.

Đinh Triệu Lan hét lớn một tiếng, thúc ngựa lao lên, muốn cứu Triển Chiêu. Chỉ là trước mắt một mảnh hấn chiến, chỉ cảm thấy ngoài tầm tay với, hấn chỉ có thể trợ mắt mà nhìn một gã tướng quân Tây Hạ cao lớn khôi ngô cướp đi thi thể của Triển Chiêu, hoàn toàn bất lực.

Một năm sau

Tây Hạ cùng Đại Tống nghị hòa.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của quân Tống, Lý Nguyên Hạo biểu thị, có thể đưa di hài Triển Chiêu về.

Lại là một mùa đông gió tuyết phiêu diêu, Đinh Nguyệt Hoa một thân đồ trắng, đứng ở đầu thành Biện Lương. Biện Lương hầu như điều động toàn thành, chờ đợi quân Tây Hạ quân đưa quan tài Triển Chiêu tới.

Trong linh đường phủ phò mã, Đinh Nguyệt Hoa không thể tin vào đôi mắt mình.

Người nằm trong quan tài kia, dĩ nhiên là phu quân mình đã tử trận một năm trước sao?

Vì sao y vẫn còn có thể nằm vậy ở nơi đó, vô cùng sinh động?

Mái tóc bạc của y cao cao buộc lên, một tia không loạn.

Gò má y tái nhợt hao gầy thật giống như những khi bị bệnh.

Lông mi rậm và dài, nhu thuận rũ xuống, tựa hồ chỉ cần khẽ động đây, là có thể khiến người ta nhìn thấy hai mắt sáng như nước.

Thân thể y cao lớn kiên cường, hãy còn mặc áo giáp khi xuất chinh.

Bên hông y treo lơ lửng thanh thượng cổ danh kiếm, tỏa ra quang hoa thăm thẳm.

Hai tay y đan vào nhau đặt trước ngực, chỉ có Đinh Nguyệt Hoa biết, trong chiếc túi giấu trong tay y có chứa vật gì...

Sứ giả Tây Hạ nói, năm đó đại vương của họ nhặt về xác thực là thi thể Triển Chiêu.

Hấn nói, trong lúc thu dọn di thể, bọn họ làm sao cũng gỡ không ra những ngón tay nắm chặt lấy túi giấu kia.

Hấn nói, Tây Hạ vương Lý Nguyên Hạo dốc hết lực lượng cả nước, tìm được một hi thể kỳ bảo — Đỉnh Nhan châu — chỉ cần đem hạt châu kia đặt trong miệng người chết, có thể bảo đảm thi thể không hỏng, trông rất sống động.

Ngọc Đường, Ngọc Đường... Phải chăng người chờ ta quá lâu đã thiếu kiên nhẫn rồi sao?

Đừng lo, kiếp sau, ta đi tìm người là được rồi...

19. Chương 19

Triển Chiêu lái xe thật nhanh, cậu cảm thấy khó chịu trong lòng, không chỗ phát tiết, không thể làm gì khác hơn là mặc cho gió lạnh tấp vào mặt mình, có lẽ như vậy mới có thể bình tĩnh lại.

Xe phóng nhanh một đường, Triển Chiêu cũng không biết mình muốn đi đâu, suốt đường đi, hoàn toàn dựa vào trực giác. Theo tiếng ma sát thật lớn của bánh xe với mặt đất, xe dừng lại.

Triển Chiêu xuống xe, nhìn mặt biển u ám, sắc trời dần dần tối đi.

Bãi biển mùa thu, gió hơi se lạnh. Nước biển u tĩnh mà cuộn trào, chốc chốc một con sóng lớn lại đập mạnh vào những tảng đá, bọt nước bắn tung, nước biển màu lam đậm, hóa thành từng đóa từng đóa hoa trắng. Không biết là mưa hay là sương, bao phủ quanh người.

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn trời, lúc này, sao vẫn chưa mọc.

Đứng trên bờ cát từng cùng Bạch Ngọc Đường ngắm sao, gió biển thổi lành lạnh, Triển Chiêu cũng không tỉnh táo lại, cậu thấy ngực có một dòng nước nóng, chộn rộn, một khắc tương tự như sóng biển vọt tới, cậu đột nhiên muốn lập tức nhìn thấy Bạch Ngọc Đường.

Nhưng sau đó, Triển Chiêu phát hiện, mình không tìm được anh...

Gió cuốn lá vàng rơi trên mặt đất, khắp nơi tiêu điều. Trời vừa mưa một trận nhỏ, làm cho bầu không khí mát mẻ hơn mấy phần.

Triển Chiêu kéo cổ áo, muốn cản lại gió thu đang dần lạnh.

Cậu đứng trước một khu nhà trọ xa hoa trong thành phố, đã ba ngày.

Triển Chiêu theo thói quen nhứu mày, đối với tình cảnh lúc này, cậu có chút tự giễu. Ôm cây đọt cỏ thực sự là hơi ngốc, nhưng hiện tại cậu đã không còn cách nào khác.

Cho dù người đi đến đâu, chung quy có một ngày phải trở về nhà, không phải sao? Vậy thì cứ chờ dưới nhà anh ấy đi!

Bạch Ngọc Đường, tôi nhất định sẽ đợi được anh về nhà!

Từ bờ biển trở về, Triển Chiêu liền bắt đầu tìm Bạch Ngọc Đường.

Đầu tiên cậu đến khu nhà trọ này của Bạch Ngọc Đường, đứng dưới lầu nhìn khung cửa sổ tối om kia, lòng hơi lạnh. Hỏi thăm bảo vệ dưới lầu, nói đã mấy ngày không nhìn thấy anh. Triển Chiêu chưa từ bỏ ý định đi lên gõ cửa, không có người đáp.

Tiếp đó, Triển Chiêu gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường. Thế nhưng trong điện thoại lại vang lên giọng nói lạnh như băng của một người phụ nữ: “Số mấy quý khách vừa gọi không có!”

Triển Chiêu đột nhiên ý thức được, hình như cậu đã để vuột mất rất nhiều.

Vượt qua một buổi tối khó nhin, sáng sớm, cậu liền vọt tới bệnh viện. Đứng trước cửa phòng làm việc của Bạch Ngọc Đường, tìm Triển Chiêu trống trơn. Gian phòng quen thuộc kia, tấm biển trước cửa đề tên Bạch Ngọc Đường kia, bây giờ đã thuộc về người khác — bác sĩ chủ nhiệm ngoại khoa não Lâm Mộ Văn.

Thư ký từng thân thiết với Bạch Ngọc Đường nói cho Triển Chiêu: “Bác sĩ Bạch đã nghỉ việc. Triển tiên sinh, ngài không biết sao?” Triển Chiêu không biết, Triển Chiêu cảm giác mình làm giám đốc điều hành của bệnh viện này thực sự là quá thất bại, nhân viên của mình từ chức, cậu dĩ nhiên lại là người cuối cùng biết!

Sau đó, Triển Chiêu nói với người nhà, mình muốn tham gia một cuộc nghiên cứu và thảo luận học thuật, thời gian này sẽ rất bận rộn, tạm thời ở lại nhà trọ trong thành phố. Thế rồi, cậu dốc toàn bộ sức lực, tìm kiếm Bạch Ngọc Đường khắp mọi nơi...

Những quán bar anh thường đến, câu lạc bộ thể hình anh gia nhập, phòng tập võ riêng của anh... chỉ cần là những nơi Triển Chiêu có thể nghĩ ra, đều đã tìm khắp một lượt, thế nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Tất cả mọi người nói với cậu, đã lâu lắm rồi chưa gặp Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu cảm thấy như, Bạch Ngọc Đường là một người chưa từng thực sự tồn tại, con người nhiệt tình kiêu ngạo ấy, chỉ là ảo giác mấy tháng qua của mình.

Cậu thực sự không dám đến đại trạch Bạch gia tìm hiểu, không thể làm gì khác hơn là nhờ bạn bè làm hải quan, kiểm tra ghi chép xuất nhập cảnh, kết quả là — Bạch Ngọc Đường cũng không hề ra khỏi nước.

Thế là, Triển Chiêu xin nghỉ ở phòng nghiên cứu, bắt đầu chuỗi chờ đợi tuyệt vọng dài đằng đẵng — Bạch Ngọc Đường, cuối cùng anh cũng sẽ về nhà, đúng không?

Chờ đợi ba ngày, Triển Chiêu cảm thấy bây giờ mình có thể cảm nhận được cảm giác của Bạch Ngọc Đường. Trong những ngày cậu trốn tránh ấy, anh có biết bao khổ sở.

Triển Chiêu đưa tay luôn vào trong túi áo, nắm thật chặt lấy di động. Trong chiếc điện thoại di động nhỏ này, chứa đầy những tâm tình, áy náy, bất lực, thất vọng của Bạch Ngọc Đường... Những tâm tình này chuyển thành thiên ngôn vạn ngữ, khiến Triển Chiêu thời thời khắc khắc ghi nhớ trong lòng.

“Mèo con~ cậu... giận sao?... Xin lỗi... Chúng ta nói chuyện được không? Sau khi mở máy gọi cho tôi...”

“Mèo con~ là tôi! Sao vẫn chưa mở máy?”

“Tôi là Bạch Ngọc Đường, mở máy rồi thì gọi lại cho tôi!”

“Mèo con, tôi... đúng! Tôi thích cậu! Tôi thích con mèo gốc cậu! Tôi không phải đồng tính luyến ái, tôi chỉ thích một nam nhân gốc tên là Triển Chiêu! Có thể trong thời gian ngắn cậu không chịu chấp nhận, nhưng... tôi hy vọng cậu có thể suy nghĩ thật kỹ, chúng ta có thể nói chuyện một chút...”

“Mèo con! Sao nhiều ngày như vậy mà còn không mở máy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

“Cậu không chấp nhận tôi, cũng được. Nhưng đừng lẩn trốn như vậy được không? Tôi rất lo...”

“Triển Chiêu! Xin lỗi! Hôm đó... Xin lỗi! Tôi xin lỗi cậu! Nếu cậu không thể chấp nhận, có thể nói, đừng như vậy được không! Tôi có thể làm anh em, làm bạn bè với cậu như trước đây! OK? Tôi nói được là làm được!... Sau khi nghe gọi cho tôi, được không?”

“Triển Chiêu! Cậu con mẹ nó muốn trốn đến khi nào? Nhiều ngày như vậy, gọi di động thì cậu tắt máy, gọi điện thoại thì thư ký nói cậu không ở, đến phòng nghiên cứu thì có người từ chối khéo! Làm đàn ông thì cậu thẳng thắn một chút! Đừng tưởng Bạch gia gia không tìm được cậu! Bạch gia gia có rất nhiều biện pháp tìm ra con mèo thối cậu đó!”

“Triển Chiêu! Nếu cậu không xuất hiện thì tôi sẽ đến Đình gia tìm cậu!”

Tin nhắn thoại dừng lại vào ngày Triển Chiêu tình cờ gặp Bạch Ngọc Đường ở bệnh viện. Đoạn tin nhắn ấy bắt đầu bằng một khoảng không trầm mặc rất lâu, sau đó, là một tiếng thở dài, giọng Bạch Ngọc Đường có chút khàn khàn, hình như còn uống rượu: “Triển Chiêu, cậu không muốn nhìn thấy tôi như vậy sao?... Vậy cũng được! Như cậu mong muốn!...”

Từ đó trở đi, Triển Chiêu không còn nhận được lời nhắn của Bạch Ngọc Đường nữa.

20. Chương 20

Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn bầu trời dần dần trở tối, cảm thấy mình nên quay về. Nhưng mà, hình như trời lại mưa rồi! Nếu không tại sao trên mặt lại ướt lạnh lạnh, tại sao mắt cũng nhòa đi thế này...

Đúng vậy! Triển Chiêu cảm thấy đôi mắt mình quả thực đã nhòa đi rồi, dường như trong màn mưa có một bóng người quen thuộc đang dần bước tới. Anh càng đi càng gần, mưa càng rơi càng lớn...

Bạch Ngọc Đường xuống xe, nhìn thấy Triển Chiêu như vậy.

Cậu mặc quần màu be, giày thấp cổ màu cà phê, nước mưa ướt sũng mũi giày. Áo khoác lửng xanh sẫm dường như không chống lại được cơn gió thu lạnh lẽo, cho dù cậu đã dựng thẳng cổ áo lên, vẫn có vẻ lạnh vô cùng. Cậu đứng dưới nhà anh, ngẩng đầu lên nhìn trời, gương mặt đượm vẻ u buồn.

Bạch Ngọc Đường cảm giác trái tim mình sắp nhảy vọt ra, trái tim đã chịu đủ giày vò kia, trái tim đau thương kia... Anh hít một hơi thật sâu, từng bước từng bước đi tới.

“Anh... về rồi?” Triển Chiêu ngược mắt nhìn người đàn ông cao hơn mình nửa cái đầu. Tóc của anh hình như đã dài hơn lần trước gặp một chút, những sợi tóc lòa xòa trên trán theo động tác cúi đầu mà rũ xuống. Đôi mắt anh hẹp dài nhưng hữu thần, gò má hơi hốc hác. Vì khoảng cách rất gần, dường như Triển Chiêu còn ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt trong lành của nước cạo râu.

Người đàn ông xấu xa này, cũng không trả lời vấn đề. Chỉ là cúi đầu như vậy, không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, không nhìn thấu tâm tình của anh ta.

Triển Chiêu tàn nhẫn cắn môi dưới, nhìn người này, trong lòng như thể tuôn ra đủ loại oan ức. “Anh... đi đâu?” Triển Chiêu hỏi câu này xong, liền hối hận. Lời này, sao mà nghe như oán phụ...

Nhưng người đàn ông này không hề nói gì, chỉ là ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hoa đào như cất giấu ý cười nhàn nhạt, mà gương mặt vẫn bình tĩnh như trước, không nhìn ra một gợn sóng nào.

Hồi lâu sau, một thanh âm khàn khàn mà từ tính mới vang lên: “Tôi... đi chôn cất... mối tình đơn phương... vừa chết...”

Trong chớp mắt, Triển Chiêu cực kỳ giống một con thú nhỏ bị thương (Há há há~~ tiểu thú —— tiểu thụ~~ há há há ngẫu xin thề, cái này không phải ngẫu cố ý~~), hung hăng nắm lấy cổ áo Bạch Ngọc Đường, hét lớn: “Là ai cho phép anh đi chôn cất? Ai cho anh cái quyền đó? Tôi còn chưa nhận lời nữa mà...”

Dần dần, con mồi dưới vuốt thú nheo lại đôi mắt hoa đào mang ý cười, nụ cười từ từ leo lên lông mày, lan tới khóe miệng, bò lên hàm răng trắng tinh đáng ghét kia...

Người đàn ông cười giang hai tay ra, dùng sức cuốn lấy thân thể có chút lạnh lẽo kia, giam thật chặt vào lòng. Anh tựa cằm lên đầu cậu, khẽ hôn lên tóc cậu, thì thầm: “Đúng vậy~~ Anh cũng nhận ra là, hình như anh... đi chôn cất... có chút không đúng lúc đây!”

Bàn tay nắm lấy cổ áo dần dần không còn khí lực, chỉ có thể mặc cho người kia ôm mình, chẳng có cách nào, đơn giản vùi mặt vào hõm vai anh, nhắm mắt lại mặc cho mình hút lấy hơi ấm trên người anh, sức mạnh trên người anh... và cả tình yêu nồng nàn...

Rất lâu sau, Bạch Ngọc Đường cúi đầu nói: “Người em lạnh quá, đi lên lầu đi!”

Triển Chiêu gật đầu, mặc cho Bạch Ngọc Đường dắt, nhắc chân phải đi, nhưng lão đảo một cái lại ngã nhào vào ngực Bạch Ngọc Đường.

“Chiêu! Sao thế?” Bạch Ngọc Đường vừa đưa tay đỡ, vừa vội vàng hỏi. Nhìn khuôn mặt có chút đau đớn nhăn nhó của Triển Chiêu, mày nhíu càng chặt.

Một lúc sau, Triển Chiêu mới hé miệng cười nói: “Đứng lâu quá, chân... đã tê cứng rồi...”

Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi, liếc mắt nhìn Triển Chiêu, bất đắc dĩ buồn cười: “Mèo ngốc! Thật là hết cách với em!” Nói xong, có vẻ như nhận mệnh thở dài, uốn cong người, liền bế ngang con mèo ngốc kia lên.

Chớp mắt trọng tâm bất ổn, khiến Triển Chiêu cả kinh. Theo bản năng, đưa tay ôm lấy cổ Bạch Ngọc Đường. Thế nhưng phản ứng lại, liền phát hiện cái tư thế này muốn bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu khó chịu. Cùng là nam, lại bị người bế lên như vậy, nói thế nào cũng rất mất mặt đi!

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu giãy giụa nói.

“Mèo ngọc đường cựa quậy! Trông thì gầy, thật ra em nặng lắm đó em biết không?” Bạch Ngọc Đường bá đạo nói, cánh tay càng thêm dùng sức mà cuốn Triển Chiêu lại.

Triển Chiêu nhìn mặt Bạch Ngọc Đường, khẽ thở dài một hơi trong lòng, dần dần thả lỏng thân thể mình. Nhớ đến những ngày qua nhớ nhung cùng ưu thương, nhớ đến những buồn bực u sầu trong lòng, vậy thì cứ để cho mình vào thời khắc này phóng túng đi. Không suy nghĩ nữa, tùy ý để con người bá đạo kia ôm, dựa đầu vào người anh, kề mặt vào sát khuôn mặt anh. Nhắm mắt lại, hưởng thụ giây phút ngọt ngào này. Nếu là Ngọc Đường, thì có quan trọng gì đâu? Bởi vì, anh là Bạch Ngọc Đường của cậu...

21. Chương 21

Bạch Ngọc Đường đặt Triển Chiêu xuống ghế salon màu trắng, rồi quỳ lên trên tấm thảm bạc trải dưới chân ghế. Anh tháo giày của Triển Chiêu, rồi cởi tất ra, chân Triển Chiêu nhỏ dài trắng ngần, ngón chân tự nhiên hơi cong lại, mười đầu ngón chân xinh xắn đáng yêu. Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn đôi chân ấy, nắm thật chặt trong tay, quả thực là lạnh như anh nghĩ. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu nhìn người ngồi yên lặng trên ghế salon, lẳng lặng không nói gì áp đôi chân kia vào ngực. Bàn chân lạnh toát chạm vào da thịt bóng loáng căng mịn, dòng nước ấm trượt vào hai chân, xúc cảm ấy khiến Triển Chiêu vừa cảm thấy xa lạ, lại vừa không kìm được mê đắm, chỉ có thể theo bản năng mà giãy giụa, muốn rút chân mình về.

“Đừng nhúc nhích!” Bạch Ngọc Đường nói, rồi ôm lấy cẳng chân thon dài của Triển Chiêu, khẽ gogi đầu lên đùi cậu, nhắm hai mắt lại. Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường cuộn tròn ở đó, hết như một đứa trẻ bất lực muốn tìm kiếm sự an ủi, lại giống như một tín đồ ngoan đạo thành tâm quỳ lễ. Lòng cậu bỗng chốc mềm nhũn ra, duỗi ngón tay thon dài lùa vào mái tóc hơi nâu nâu của Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng vuốt ve. Tóc kia giống như chủ nhân của nó, mềm mại nhưng quật cường. Bạch Ngọc Đường như thể vẫn chưa thỏa mãn với sự dỗ dành ấy, nghiêng đầu đi, ngậm lấy ngón tay cậu, hàm răng khẽ thăm dò, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua đầu ngón tay. Triển Chiêu cảm thấy như có một luồng điện truyền đến từ đầu ngón tay, đi theo các mạch máu lan ra khắp cơ thể, ngón chân cậu cũng không khỏi cuộn lại.

Động tác đơn giản ấy dường như đã kích thích Bạch Ngọc Đường, anh ngồi thẳng người lên, ngược đầu nhìn về phía Triển Chiêu. Trong đôi mắt phượng hẹp dài lóe lên thứ ánh sáng khác thường (Há há há

Chuột bạch biến thân thành đại sắc lang

), không cho Triển Chiêu cơ hội tránh né, anh đưa tay giữ lấy đầu Triển Chiêu, môi mỏng mà ẩm áp hơi mở ra, nhưng tựa hồ nghĩ đến điều gì, lại nhăn lông mày lại.

Đôi mắt sáng ngời của Triển Chiêu cũng bắt đầu trở nên mơ màng, cậu có chút khát vọng được cảm nhận khí tức của Bạch Ngọc Đường. Thấy vẻ mặt vi diệu của Bạch Ngọc Đường, trong nháy mắt, Triển Chiêu liền hiểu rõ — đối với nụ hôn lần đó anh vẫn còn e ngại! Triển Chiêu cười nhẹ, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười — cậu vui mừng vì được người yêu quý trọng — bèn dùng chóp mũi nhẹ nhàng chạm lên trán Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường được cho phép, hôn lên trán của cậu, một đường hương xuống dưới, mi tâm, mi mắt, chóp mũi, gò má, chiếc lưỡi linh xảo miêu tả đôi tai trắng nõn như trong suốt, ngậm lấy vành tai mềm mại như giọt nước mưa...

Triển Chiêu chỉ có thể bấu hai tay vào vai Bạch Ngọc Đường, để trái tim cảm nhận, ngây ngô đáp lại. Hai người gần bó như môi với răng, triền miên không ngắt. Mãi đến tận khi tay Bạch Ngọc Đường dọc theo vạt áo luồn vào phía trước thăm dò, bàn tay nóng hổi vuốt ve tấm lưng mịn màng, vòng lấy chiếc eo thon, đầu ngón tay lướt qua một điểm đỏ thắm trước ngực...

“Ngọc... Ngọc Đường...” Triển Chiêu chỉ cảm thấy giật mình một cái, tay khoác trên vai Bạch Ngọc Đường đột nhiên đẩy anh ra, tựa người vào ghế salon.

Cậu nhìn Bạch Ngọc Đường đầy áy náy, “Ngọc Đường... Em...”

Bạch Ngọc Đường thở hổn hển, rồi lại cực lực khiến mình bình tĩnh lại. Anh hôn một cái lên môi Triển Chiêu, thì trán vào, “Xin lỗi, anh quá nóng vội...”

Biết Triển Chiêu da mặt mỏng, mình cũng không thể quá nóng ruột. Hẳn là anh vẫn không quên được móng vuốt sắc nhọn cùng tính khí quật cường của con mèo này.

Bạch Ngọc Đường ngồi trên ghế salon, vươn tay ôm lấy Triển Chiêu: “Quần áo ướt cả rồi, đi tắm đi!” Bầu không khí còn tràn ngập khí tức ám muội, điều này khiến Triển Chiêu vô cùng lúng túng. Nhưng vẫn thuận theo gật gật đầu, cậu biết vào thời điểm như vậy lại kêu ngừng, xác thực là khiến Bạch Ngọc Đường rất khó nhìn. Nhưng trái tim mình vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng, chuyện tình yêu không bình thường này đến cùng sẽ như thế nào...

Triển Chiêu vừa định đứng dậy, nhưng lại bị Bạch Ngọc Đường kéo: “Ăn tối chưa?” Vừa nhắc tới cơm tối, bên tai hai người đột nhiên vang lên tiếng kêu “Ừ ục ục ục”, sau đó, trên ghế salon sang trọng xuất hiện một con mèo đỏ chót như quả cà chua...

“Ha ha ha ha ha ha~~” Bạch Ngọc Đường vô cùng mất hình tượng cười lăn cười bò ra ghế salon, Triển Chiêu vừa tức vừa thẹn, tàn nhẫn đập anh một cước, xoay người đi vào phòng tắm.

Bạch Ngọc Đường nhìn theo bóng lưng người yêu, vùi mặt xuống ghế, thỏa mãn thở dài một hơi: Thì ra những ngày gần đây, cơm nuốt không trôi không phải chỉ có mỗi mình a!

Triển Chiêu mặc một chiếc áo tắm hơi rộng, mang theo mái tóc ướt nhẹ bước ra khỏi phòng tắm. Đột nhiên một cái khăn tắm màu trắng ụp tới, Triển Chiêu chưa kịp phản ứng lại, liền bị Bạch Ngọc Đường nắm lấy ấn tới bên cạnh bàn ăn.

“Mèo ngốc, vừa mắc mưa xong còn chưa lau tóc đã đi ra, em muốn cảm lạnh sao?” Trong miệng nói hung tợn, nhưng đôi tay lau tóc lại rất dịu dàng.

Triển Chiêu vừa hưởng thụ tình nhân mới nhậm chức phục vụ cho mình, vừa cười ha ha nói: “Ngọc Đường không phải bác sĩ sao? Bị ốm cũng không thành vấn đề a!”

Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói: “Hừ hừ, anh chỉ mỗ đầu cho bệnh nhân thôi...”

Triển Chiêu cũng không phản bác, sự chú ý sớm đã bị thức ăn trên bàn hấp dẫn. “Ngọc Đường, cháo này...?”

“Trong nhà chẳng có gì cả, đành phải ra ngoài mua cháo. Có phải mấy ngày nay em không ăn gì đúng không? Ăn cháo là tốt nhất.” Nói rồi kéo cái ghế bên cạnh qua ngồi xuống, cầm hai bát cháo, đặt trước mặt Triển Chiêu một phần, “Em thích cháo thịt nạc trứng muối, phần này là của em.”

Triển Chiêu cầm lấy thìa, nhẹ nhàng khuấy cháo trong bát, hơi ngạc nhiên. Liền quay đầu lại nhìn nhìn Bạch Ngọc Đường, thật sự có chút không giống. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu nói: “Nhìn cái gì chứ? Không phải đói bụng sao? Yên tâm ăn đi! Hành thái và rau thơm em không thích đã lấy ra hết rồi!”

Triển Chiêu cúi mặt xuống bát, ăn một thìa cháo thơm mềm. Hạt gạo xộp mịn chậm rãi tan ra trong miệng, hơi nóng từ bát cháo không ngừng bốc lên, cậu cảm giác dạ dày mình, trái tim mình, mặt của mình... đều ấm lên.

Ngoài cửa sổ mưa đã ngừng hạt, mặt trăng treo trên ngọn cây. Trên màn trời xanh thẫm, ánh sao lấp lánh. Ngày mai, hẳn là một ngày nắng đẹp đi!

22. Chương 22

Mùa đông ở thành phố biển thường đến tương đối trễ. Đã sang tháng mười hai, gió lạnh mới bắt đầu ủa về. Triển Chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ quán cà phê, bầu trời hơi u ám, nhẹ nhàng lất phất vài bông hoa tuyết.

Một chiếc Landrover màu trắng đậu ở bên đường. Triển Chiêu mỉm cười. Trời đông đã đến rồi, mình đã mặc áo khoác lam thẫm dài đến đầu gối, vậy mà người kia bước từ trong xe ra vẫn cứ mặc áo khoác da trắng kiểu ngắn, nói cũng lạ, chỉ có người kia mới mặc như vậy giữa mùa đông mà không hề thấy rét.

Bạch Ngọc Đường bước từ trên xe xuống nhìn thấy Triển Chiêu qua lớp cửa sổ thủy tinh, cười phất tay một cái, rồi đi vào. Ngồi vào ghế salon đối diện với Triển Chiêu, theo thói quen nắm lấy tay người yêu — vẫn còn hơi lạnh. Bạch Ngọc Đường phi thường bất mãn mà cau mày hỏi: “Khăn quàng cổ đâu?”

Triển Chiêu cười cầm khăn quàng đặt trên ghế giơ lên: “Mang đây!”

Nhân viên phục vụ đã sớm đi tới trước bàn, nhẹ giọng hỏi: “Hai vị tiên sinh gọi gì ạ?”

Triển Chiêu cười nói với nhân viên phục vụ: “Một ly cà phê... cho anh ấy, tôi muốn một cốc sữa bò.” Nói xong cúi đầu, loay hoay với khăn quàng cổ trong tay.

Chờ phục vụ đi rồi, Bạch Ngọc Đường mới cười nói: “May mà em nhanh trí, đổi lệ! Đã quên là ai hôm qua không ăn cơm trưa đã uống cà phê, thành ra đau dạ dày?”

“Ngọc Đường năm nay anh thật sự mới có 27 tuổi sao?” Triển Chiêu chớp mắt hỏi, “Sao cứ càu nhàu mãi như ông cụ thế?”

“Thế thì xin mời em hãy kính trọng người già đi, lại đây! Duỗi móng mèo ra dằm lưng cho Bạch gia gia!”

“Cà phê và sữa của hai vị đây ạ.” Nhân viên phục vụ đặt đồ uống lên bàn, Triển Chiêu vướn người ngoài, cũng không tiện tính toán, điều này khiến cho Bạch Ngọc Đường đặc ý dằn dặt.

“Hội thảo ban sáng có hay không?” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng khuấy cà phê, đặt muống xuống đĩa, hỏi.

Triển Chiêu đặt cốc xuống, vươn lưỡi khê liếm liếm môi trên: “Ừm! Giáo sư Trần là người tài năng xuất chúng trong giới, hội thảo của ông ấy trước giờ đều rất đặc sắc, lần này học hỏi được không ít.”

Bạch Ngọc Đường ngó ra ngoài cửa sổ: “Hôm nay không lái xe đi à?”

“Anh nói chiều nay ra ngoài, nên xe để Tiểu Vương lái về trước rồi. Chiều mình đi đâu?”

“Vậy thì tốt, không cần về lấy xe. Bây giờ trước tiên phải cho con mèo em ăn no cái đã rồi mới nói.” Nói rồi gọi nhân viên tới thanh toán, hai người sóng vai đi ra ngoài.

Ngồi trong xe, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu mặt vẫn đầy mù mờ nói: “Hôm nay một người bạn của anh khai trương triển lãm tranh, chúng ta đến cổ vũ.”

“Bạn của anh?” Triển Chiêu buồn bực, quen nhau lâu như vậy, mà vẫn chưa tiếp xúc với bạn của Bạch Ngọc Đường.

“Ừ. Lúc đi học thì thích bóng rổ, có quen mấy người bạn ở sân bóng rổ. Bọn anh thấy rất hợp nhau, nên bắt chước trên tivi, kết bái!” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe vừa nói.

“Không ngờ Bạch thiếu gia cũng kết nghĩa kim lan với người ta cơ đấy!” Triển Chiêu cười nói.

“Ha ha, hồi đó là đùa thôi. Có điều qua một thời gian dài mới biết, những người bạn đó thật sự rất đáng kết giao.” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn Triển Chiêu cười, nói tiếp: “Đều là những người bạn rất quan trọng của anh, giới thiệu cho em biết.”

Triển Chiêu đột nhiên rõ ràng ý tứ của Bạch Ngọc Đường, cũng không nói gì, chỉ nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Bạch Ngọc Đường mắt mang ý cười, anh biết con mèo nhỏ này lại xấu hổ.

Ăn trưa xong, hai người đi đến một khu buôn bán ở trung tâm thành phố. Mở triển lãm tranh ở trên con đường này, hiển nhiên tiếng tăm và tài vận của họa sĩ đều không thể khinh thường.

Vừa định xuống xe, Triển Chiêu đã kéo Bạch Ngọc Đường lại nói: “Ngọc Đường, nếu mình đã đến chúc mừng, mà lại không mang gì, có phải là hơi thất lễ?” Bạch Ngọc Đường cười lấy một chai vang đỏ từ ghế sau: “Đã sớm chuẩn bị!”

Bước vào triển lãm tranh tên “Hăm Không”, Triển Chiêu quan sát tỉ mỉ. Triển lãm này chiếm diện tích không nhỏ. Đi qua lối vào tiền sảnh, thì thấy một gian phòng trồng hoa được ngăn cách bởi lớp kính thủy tinh trong suốt, bên ngoài tuyết trắng đã bay đầy trời, nhưng trong phòng muôn hoa vẫn đua nhau khoe sắc, tràn đầy sức sống. Con đường dưới chân dẫn đến chính sảnh được lát bằng những viên đá được đánh bóng trơn nhẵn tự nhiên, dưới đá là nước chảy trong veo. Tài nghệ của người thiết kế thật tinh xảo, dĩ nhiên có thể dẫn nước chảy vào phòng, dòng nước chảy len qua những hòn đá róc ra róc rách, vô cùng độc đáo.

Còn chưa thấy chủ nhân, Triển Chiêu đã yêu thích nơi này.

Triển Chiêu đi theo Bạch Ngọc Đường bước qua con đường đá, đi vào chính sảnh. Nơi này cũng giống như bên ngoài, bài trí cổ điển trang nhã, các tác phẩm tranh cũng phần lớn là công bút họa (*). Triển Chiêu không nghiên cứu nhiều về hội họa, nhưng không khí ở đây quả thực khiến cậu cảm thấy rất dễ chịu.

Do vừa khai trương, có rất nhiều khách khứa hoặc ngồi hoặc đứng, đều uống rượu trò chuyện ở đây, trong này cũng không thiếu những nhân vật nổi tiếng trong thành phố. Bạch Ngọc Đường bước nhanh vào, hướng về phía một người nhỏ gầy nhã nhặn kêu lên: “Tứ ca, chúc mừng a!”

Người kia quay đầu lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng nói vài câu với người bên cạnh, một tay cầm rượu vang, một tay dút vào túi quần, vừa đi vừa cười nói: “Lão Ngũ, chú đến rồi! Anh còn tưởng chú không thêm nề mặt anh đây!”

“Đại hỉ sự của Tứ ca, em làm sao dám không đến?” Bạch Ngọc Đường cười nói, sau đó lại xoay người giới thiệu với Triển Chiêu: “Mèo con, đây là người anh vừa nhắc tới, Tứ ca Tưởng Bình. Tứ ca, đây là Triển Chiêu.”

Triển Chiêu nhìn Tưởng Bình, đột nhiên nhớ tới bài viết về anh mấy hôm trước từng thấy trên tạp chí. Chỉ là không ngờ vị họa sĩ Trung Quốc nổi tiếng ở nước ngoài này lại là bạn tốt của Bạch Ngọc Đường. Triển Chiêu cười nhận lấy ly rượu: “Tưởng tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu! Chúc mừng ngài!”

Tưởng Bình nhìn cánh tay Bạch Ngọc Đường khoác nhẹ lên vai Triển Chiêu, tinh quang trong mắt lóe lên. Anh quá hiểu Bạch Ngọc Đường. Có thể làm cho con người lạnh tình kiêu ngạo này yêu thích như vậy, lại còn mang cậu đến đây vào hôm nay, vậy thì Triển Chiêu này nhất định không tầm thường. Tưởng Bình liền nói: “Nếu đã là bạn của lão Ngũ, chúng ta cũng đừng khách khí! Anh gọi cậu là Tiểu Triển, cậu cứ gọi anh là Tứ ca đi!”

Triển Chiêu cũng cười vâng lời, Bạch Ngọc Đường thì lại không nhận được, la lên: “Sao không thấy đại ca với mấy người kia? Đi đâu rồi?”

“Ở trên lầu ấy! Anh dành cho các cậu một gian phòng, lát nữa anh em chúng ta cùng tụ tập! Đi lên xem đi!” Nói, Tưởng Bình dẫn theo Bạch Ngọc Đường đi lên lầu.

Vừa tới cầu thang, liền thấy hai người đi từ trên xuống. Một người ngoài ba mươi, dáng vẻ cường tráng đoan chính, tác phong thận trọng. Một người khác hơi trẻ tuổi, tuấn dật phi phàm, có vẻ ngang ngược. Hai người mang theo nhiệt huyết đặc trưng của doanh nhân, vừa đi vừa trò chuyện. Người hơi lớn tuổi liếc thấy Bạch Ngọc Đường, vui vẻ nói: “Ai! Ngọc Đường đến rồi? Vừa khéo a! Mau tới gặp bạn học cũ của chú, bao nhiêu năm không gặp rồi đúng không?” Nói rồi chỉ vào người trẻ tuổi bên cạnh.

Chỉ thấy người kia mỉm cười gật đầu, nhưng ánh mắt thì liên tục nhìn chằm chằm vào Triển Chiêu đứng sau Bạch Ngọc Đường.

~(*) Công bút họa (): Là những bức tranh được vẽ tỉ mỉ công phu và chi tiết, chú trọng vào kỹ thuật. Công bút họa được chia thành 2 loại:

– Bạch miêu họa (): Vẽ đường nét rõ ràng, chi li, dùng đơn sắc. Xuất hiện rất sớm ở Trường Sa tỉnh Hồ Nam thời chiến quốc.

– Trọng thủy họa (): Lấy ngũ sắc làm quan trọng. Đặc biệt thể loại này thường dùng để vẽ mỹ nhân hay các bức tranh hoa lá cây cỏ đầy sắc màu.

23. Chương 23

Ánh mặt trời chiều đông rơi vào trong phòng, nhưng Triển Chiêu lại không hề có tâm tình thưởng thức. Cậu phải hoàn thành bản thảo cho một cuốn học thuật chuyên môn vào trước lễ Giáng sinh, lúc này cậu đang chỉnh sửa lại lần cuối cùng.

Xoa xoa đôi mắt nhức mỏi vì nhìn vào màn hình vi tính quá lâu, Triển Chiêu muốn nghỉ ngơi một lát. Cậu dựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt nhìn người đang cuộn tròn trên ghế salon, ôm một quyển “Nghiên cứu lịch sử cổ đại Trung Quốc” mà say sưa ngủ.

Triển Chiêu đứng dậy lấy trong tủ ra một cái chăn, đi đến bên salon nhẹ nhàng đắp cho anh, không cần thận trọng vào quyển sách dày cộp nặng trĩu kia làm nó rơi xuống đất. Triển Chiêu xoay người nhặt, lại không để ý người phía sau đã tỉnh, yên lặng đưa tay vòng lấy eo Triển Chiêu, dùng sức kéo người vào lòng.

Triển Chiêu cầm sách, có chút bất đắc dĩ ngả vào ngực người kia, nghiêng mặt sang bên hỏi: “Tỉnh rồi?” Nói xong lại buồn cười giơ giơ quyển sách trong tay lên, nói: “Có hay không?”

“Sách hay, thích hợp để đọc những lúc mất ngủ!” Nói xong xấp lại gần, mạnh mẽ hôn lên đôi môi cười đắc ý.

“Ừm

Ngọc... Đường... Đây là... Phòng làm... Ừ... Ừm... ..”

“Sợ cái gì? Anh khóa cửa rồi!” Bạch đại thiếu gia da mặt dày mo ôm lấy mèo cưng của mình, không hôn đủ, quyết không buông tha. Lúc này, điện thoại di động của Triển Chiêu rất không thức thời reo lên.

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường ôm, người kia lại không chịu buông tay. Cậu không thể làm gì khác hơn là vừa tránh vừa lấy điện thoại di động từ túi áo ra. Điện thoại di động vừa tới tay, liền bị người cướp lấy ném ra xa dưới chân bàn, ấy vậy mà cái người đã quăng điện thoại đi còn không biết ngượng mồm nói: “Hôn thì phải chuyên tâm

” Nói rồi lại nhào tới.

Triển Chiêu bất đắc dĩ trợn tròn mắt, vốn là không muốn để ý tới cái điện thoại kia, thế nhưng người gọi điện thoại lại cố chấp vô cùng, chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên. Triển Chiêu đành phải tàn nhẫn, dùng sức cắn một cái...

“Á, mèo chết! Em cắn thật à?” Bạch Ngọc Đường che miệng, cảm thấy trong miệng có vị tanh ngọt. Triển Chiêu thừa cơ chạy đi, nhặt điện thoại di động lên. Nhận điện thoại đồng thời còn không quên lườm cái người đang che miệng, oán thán nói: “Đáng đời!”

Bạch Ngọc Đường bịt miệng, cảm giận nhìn chằm chằm con mèo kia nghe điện thoại. Nhìn, nhìn đi, kia chính là một con mèo. Móng vuốt sắc bén, chẳng khác gì con mèo hoang dùng mắt mèo để giết người, thế mà xoay phắt một cái liền biến thành một con mèo thanh tao cao quý, hào hoa phong nhã đi bắt điện thoại.

“Anh Triệu?” Mèo kia mềm giọng nói. Bạch Ngọc Đường nghe thấy cái tên này, lập tức cau mày đứng lên, mặc kệ chân rơi xuống đất, đi tới từ sau lưng ôm lấy eo Triệu Chiêu.

Triển Chiêu để anh ôm, dựa vào người anh, cúi đầu cười nói: “Đúng vậy, lần trước vội quá, chưa kịp ăn cơm cùng nhau... Vâng, được! Có dịp nhất định sẽ đi!... Cuối tuần này sao? Tôi phải đi thư ký kiểm tra chút đã... Ban nhạc giao hưởng Pescara? Vâng... Đúng vậy, vé rất khó mua... Vâng, được... Được... Vậy cuối tuần gặp!... Vâng, liên lạc sau. 88!”

“Là Triệu Trinh?” Bạch Ngọc Đường cau mày hỏi.

“Ừm! Anh Triệu mua được vé buổi hòa nhạc của Pescara. Hiện giờ rất khó mua!” Triển Chiêu đi tới bên bàn làm việc ngồi xuống.

Bạch Ngọc Đường chống tay lên bàn, cúi người nhìn Triển Chiêu: “Cuối tuần em đi nghe với hần?”

“Đúng vậy!” Triển Chiêu chăm chú nhìn vào máy tính gõ chữ, không thấy được sắc mặt khó coi của Bạch Ngọc Đường.

“Em rất muốn nghe sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Đúng vậy! Pescara rất hiếm khi mới đến một lần, không nghe thì thật đáng tiếc!”

“Anh có thể cùng em...”

Triển Chiêu lúc này mới xoay đầu lại, nhìn Bạch Ngọc Đường có chút ai oán: “Anh quên là lần trước ai đi nghe hòa nhạc với em rồi ngủ gật sao?” Lại trầm mặc một chút mới nói: “Ngọc Đường! Em cũng có bạn bè của em!”

“OK! OK! Anh không can thiệp vào chuyện này của em! Nhưng mà, tên Triệu Trinh kia, không được!”

“Ngọc Đường, đó là thành kiến của anh, có được không!” Triển Chiêu biết một chút gút mắc liên quan đến Bạch Ngọc Đường và Triệu Trinh. Không nhịn được giận dữ trong lòng, lớn chừng nào rồi mà còn tính toán mấy thứ đó.

Bạch Ngọc Đường có chút nhụt chí vòng qua bàn ôm lấy Triển Chiêu nói: “Không phải là bởi chuyện đó. Nhìn thấy hần, anh không thoải mái.”

Triển Chiêu dụi đầu vào ngực Bạch Ngọc Đường, cười nói: “Ngọc Đường, hiếm thấy anh ghen sao?” Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, cúi đầu, khuôn mặt dữ tợn nói: “Đúng! Bạch gia gia anh ghen!” Nói xong, cắn vào cặp môi hôn cũng hôn không đủ kia.

Triển Chiêu mặc cho anh hôn, song trong lòng lại nghĩ: “Thật là khờ quá! Ai lại giống như anh chứ?”

Triệu Trinh cúp điện thoại, đi đến bên cửa sổ. Hần đứng ở độ cao 36 tầng quan sát cả thành phố. Hần yêu thích độ cao như thế này, hần yêu thích góc nhìn như thế này. Hần muốn chính là loại trạng thái nắm giữ toàn cục như lúc này đây, hần cảm giác mình là trời sinh vương giả. Thế nhưng, cái cảm giác này, sau nhìn thấy người kia, lại hoàn toàn có một loại cảm giác bị thất bại nặng nề.

Rất nhiều người sau khi gặp Triệu Trinh, đều sẽ cam tâm tình nguyện thần phục. Tổng giám đốc trẻ tuổi nhất tập đoàn Triệu thị từ trước tới nay, đều là sử dụng thủ đoạn nham hiểm, tác phong quả đoán để chiếm đoạt tất cả. Thế nhưng người kia, dù chỉ là mỉm cười, cũng giống như những thứ này đều nhẹ như mây gió trong mắt cậu. Điều này khiến Triệu Trinh cảm thấy, bá khí của mình, thành tựu của mình đều trở nên hoang đường nực cười.

Ban đầu, Triệu Trinh chỉ là muốn chinh phục mà thôi, hần muốn làm cho con người cười đến thanh nhã kia cũng phải giống như những người khác, trong mắt chứa đầy sự sùng bái. Nhưng một thời gian sau, Triệu Trinh lại phát hiện, mình không chỉ muốn chinh phục, mà còn muốn chiếm hữu. Hần muốn chiếm được nụ cười kia, biến nó thành nụ cười chỉ dành riêng cho một mình hần.

Thế rồi mỗi khi muốn tiếp cận, Triệu Trinh lại cảm thấy, đó là một giấc mơ xa vời không thể với tới. Cậu như một làn khói xanh, không bắt được, không giữ lại được. Mỗi khi hần sinh lòng chấp niệm, người kia lại rời xa mình; mà khi mình cố gắng lãng quên, cậu lại đến tựa như một cơn gió. Cũng giống như ngày đó, cậu lại không hề báo trước mà bước vào cuộc sống hiện thực của mình.

Nếu như, Triển Chiêu, em có thể cùng với Bạch Ngọc Đường, vậy thì, rồi sẽ có một ngày, em sẽ phải thần phục tôi!

Triệu Trinh ngửa đầu uống hết rượu vang trong ly, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về nơi phương xa.

Chất lỏng màu đỏ theo khóe miệng chảy xuống...

24. Chương 24

Đây là một buổi hòa nhạc làm rung động lòng người, Triển Chiêu nghĩ thầm. Tuy rằng hay thì có hay, nhưng lại không có cách nào để lại dư vị, như thể thiếu đi mất thứ gì đó.

Song Triệu Trinh thì không nghĩ như vậy. Hắn hưởng thụ tất cả vẻ đẹp của buổi tối nay. Nhìn con người điềm tĩnh kia ngồi bên cạnh, lòng hắn có một loại cảm giác thỏa mãn mãnh liệt. Triệu Trinh hy vọng có thể khiến cho thời gian kéo dài vô tận, để cho người này vĩnh viễn ở lại bên mình. Bởi vậy, sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, Triệu Trinh ra sức mời Triển Chiêu đến quán rượu của mình, uống rượu tán gẫu. Triển Chiêu tuy nhớ nhà như tên, nhưng lại không tiện từ chối, đành theo Triệu Trinh cùng đi. Đợi đến khi Triệu Trinh đưa Triển Chiêu về đến nhà, đã là nửa đêm.

Chiếc Porsche màu đen vững chãi đỗ ở bên ngoài một khu dân cư tư nhân cao cấp. Dựa vào ánh đèn mờ nhạt ngoài cửa xe, Triệu Trinh đánh giá người không chịu nổi tử lực mà thiêm thiếp ngủ ở ghế lái phụ.

Vì đi nghe hòa nhạc, cậu mặc một bộ lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng. Màu sắc đơn giản, kiểu dáng đơn giản, nhưng không che giấu được ánh sáng của chủ nhân. Bởi lẽ nhiệt độ trong xe tương đối cao, áo khoác đen không cài, cả vạt màu xám bạc đồng màu với cổ áo da, khiến cho sắc mặt cậu càng thêm trắng hồng.

Triệu Trinh không nhịn được đưa tay ra sờ chọc những sợi tóc đen lòa xòa trước trán, theo sợi tóc, lướt qua gò má. Có lẽ là người ngủ say bị động tác của hắn quấy nhiễu, người kia giật giật thân thể, dường như là muốn tìm một tư thế thoải mái hơn, trong miệng nhẹ nhàng gọi: “Ngọc Đường...” Lập tức lại lặng yên không một tiếng động.

Nghe miệng cậu gọi tên của người khác, Triệu Trinh không khỏi nổi cơn thịnh nộ. Hắn cau mày, tàn nhẫn mà nhìn chằm chằm Triển Chiêu, kìm nén lửa giận trong lòng, hắn muốn hôn lên bờ môi kia, như thể chỉ có vậy mới khiến ức chế và phẫn nộ trong lòng lắng xuống. Lập tức hắn liền cúi người, ánh đèn mờ nhạt đột nhiên tối lại, Triệu Trinh cả kinh, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Chỉ thấy một người mặt đầy tức giận đứng ngoài xe nhìn hắn.

Có lẽ là bị loại không khí không kịp đề phòng này quấy nhiễu, Triển Chiêu mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn Triệu Trinh hỏi: “Ưm? Về đến nhà rồi sao?” Không chờ Triệu Trinh trả lời, vừa nhìn về phía ngoài cửa sổ, vui mừng reo lên: “Ngọc Đường!”

“Cảm ơn anh đã đưa tôi về, anh Triệu! Lần sau...” Xuống xe, Triển Chiêu nói cảm ơn với Triệu Trinh, nhưng cậu còn chưa kịp nói xong, đã bị Bạch Ngọc Đường vắn sầm mặt lôi đi.

“Ngọc Đường! Không nên như vậy, còn chưa nói lời tạm biệt với anh Triệu mà...”

“Hừ! Đi thông thả không tiến! Lái xe cẩn thận, đừng đâm vào cây!” Bạch Ngọc Đường lời lẽ vô tình, đầu cũng không quay lại, không thèm để ý tới Triệu Trinh sắp bị tức điên, trực tiếp đi về phía trước.

Buồn cười, còn muốn nói lời tạm biệt? Bạch Ngọc Đường nghĩ thầm, nếu không phải mình không yên lòng con mèo ngọc này, xuống lầu tìm, mèo nhà mình đã bị người khác ăn mất rồi. Thế mà con mèo ngọc này vẫn một mực trì hoãn vô cùng, một chút cũng không ý thức được nguy hiểm. Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường lại nổi giận bưng bưng, nếu không phải có mèo ngọc đứng bên, anh đã sớm đâm cho gã Triệu Trinh kia một phát!

Vốn là, để đỡ dành Bạch Ngọc Đường đang ghen, Triển Chiêu đáp ứng anh kết thúc hòa nhạc sẽ nhanh chóng về nhà trọ, sau khi về nhà cũng sẽ gọi điện thoại cho anh ngay. Nhưng chờ đến tận chín giờ, Bạch Ngọc Đường vẫn không nhận được tin Triển Chiêu về đến nhà bình an. Thế là, Bạch Ngọc Đường lái xe tới đến khu nhà trọ trong nội thành của Triển Chiêu, dùng chìa khóa sống chết mới lừa được đi vào ổ mèo, đợi đến nửa đêm, cũng không thấy Mèo con về ổ. Gọi điện thoại qua, cũng bị chuyển tới hộp thư thoại. Bạch Ngọc Đường thực sự nôn nóng bất an, liền đi xuống lầu xem thử, vừa vặn gặp phải gã Triệu Trinh bụng dạ khó lường.

Nếu như chậm một chút nữa, chậm một chút nữa... Bạch Ngọc Đường nghĩ đến đây, vừa âm thầm vui mừng, vừa tức không đánh được một trận! Không tự chủ, trên tay dùng sức, cũng bước nhanh hơn.

Triển Chiêu vốn là uống rượu, bị gió lạnh thổi, men rượu dâng lên, theo không kịp bước chân Bạch Ngọc Đường, lảo đảo một cái va vào lưng Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoay người lại ôm Triển Chiêu, nhìn cậu vì say rượu mà mặt ửng đỏ, cau mày thấp giọng mắng: “Mèo say!”

Mà Triển Chiêu lại dường như không hề cảm nhận được cơn tức giận của Bạch Ngọc Đường, còn cười hì hì nhìn anh, chờ người yêu đóng cửa lại, liền rướn người lên ôm chầm lấy anh.

Ngón tay thon dài đan vào mái tóc nâu ngắn, giữ lấy đầu anh, kéo lại gần đôi môi đỏ hồng của mình, hơi chạm nhẹ. Rồi sau đó, cậu dùng đôi mắt mờ sương tràn đầy ý cười nhìn người yêu, nhìn đôi mày anh nhíu lại, nhìn đôi mắt anh nén giận mà vẫn đẹp tuyệt, nhìn sống mũi anh tuấn của anh, đôi môi mỏng nhưng ấm áp... Bóng hình người yêu phản chiếu vào trong mắt cậu, tựa như có thể đưa người ấy từ đôi mắt nhập vào sâu trong lòng... Cậu vùi đầu vào cổ người yêu, vừa dụi dụi vừa nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Ngọc Đường... Ngọc Đường... Em nhớ anh...”

Đúng vậy! Cậu nhớ anh! Chưa bao giờ nhớ anh da diết như ngày hôm nay. Chỉ mới xa nhau mấy tiếng mà thôi, thế nhưng nỗi nhớ nhung cứ tựa như cơn lũ vỡ đê trào dâng cuộn cuộn...

Lúc nghe nhạc nhớ anh, lúc ăn tối nhớ anh, khi uống rượu cũng nhớ đến anh, ngay cả ở trong mơ, cũng là anh...

Bạch Ngọc Đường chỉ thấy trong đầu trống rỗng, anh đã bao giờ thấy Triển Chiêu chủ động như thế này đâu? Mèo của anh lúc nào cũng ngượng ngùng, ngay cả khi chỉ có hai người, cũng là Bạch Ngọc Đường mặt dày mày dạn xấp lại mới có thể được gần hơi thơm (dùng từ này sao lại thấy kỳ cục vậy chứ?) Vậy mà hôm nay, cậu lại ôm mình thế này, cười đến quỵên rũ nhưng vẫn vô cùng hồn nhiên. Mặc cho Mèo con kia rúc vào cổ mình như làm nũng, dù là Bạch Ngọc Đường phong lưu thiên hạ cũng phải mất nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần...

Ngọc Đường, em nhớ anh...

Câu nói này như một lời thần chú, khiến cho máu của Bạch Ngọc Đường nhất thời dồn lên. Anh hôn lên đôi môi hồng căng mọng, siết chặt lấy cơ thể cậu, như thể phải đem cậu hòa vào dòng máu của chính mình, mãi mãi cũng không muốn rời xa!

Triển Chiêu cười đáp lại, anh hôn cậu, cậu liền cắn vào môi dưới của anh, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng thăm dò; anh ôm cậu, cậu cũng ôm lại anh thật chặt. Không biết là ai cởi bỏ áo khoác của ai trước, không biết là đôi chân ai đứng không vững, hai người ngã nhào lên giường... (Mổ Tô: Ngũ gia, vì sao lại ngã lên giường? Bạch Ngũ gia: Cút... Thời khắc máu chót phá quấy cái gì!)

Bạch Ngọc Đường dùng tay chống thân thể, cúi mình nhìn người nằm trên giường vẫn đang cười đến quỵên rũ. Tình cảm của chính mình gào thét muốn có được nhiều hơn nữa, nhưng lý trí lại khiến anh chùn bước. Anh không muốn có được Triển Chiêu vào lúc cậu say rượu, anh hy vọng có được hết thấy của cậu, chân tâm thực ý của cậu!

Triển Chiêu dường như hiểu được lo lắng của người yêu, cậu đưa tay vòng qua cổ Bạch Ngọc Đường, cười nói: “Ngọc Đường, em không say...” Đúng vậy, cậu không say. Cậu biết mình muốn gì. Nếu như nói trước đây còn có chút lo lắng, thì giờ đây sau khi trải qua nỗi tương tư đến bất ngờ mà khó thể kìm nén được, cậu đã rõ ràng mình muốn thứ gì đó!

Tại sao lại không chứ? Anh chính là người mà mình yêu tha thiết.

Nhưng hình như cậu lại say rồi, say trong đêm đông tĩnh mịch đen như mực này, say trong giấc tương tư nồng nàn, say trong sắc vóc của người yêu...

Bạch Ngọc Đường thở dài, hôn tên nhóc phiền người này, trong phút chốc cảm xúc mãnh liệt ập tới, ý nghĩ lướt qua trong đầu Bạch Ngọc Đường lại là, sau này nhất định phải trông chừng con Mèo con trên hoa ghẹo nguyệt mà không tự ý thức này mới được...

25. Chương 25

Đạp lên ánh mặt trời ấm áp ngày đông, Đinh Triệu Lan chạy xe tới nhà trọ em trai yêu quý của mình. Nhớ đến cậu, Đinh Triệu Lan lại không khỏi đau đầu. Cậu trời sinh đã có năng lực tự chăm sóc rất kém — thường xuyên quên ăn đúng bữa, kén ăn, gội đầu xong không lau khô tóc đã đi ngủ, bị ốm cũng chẳng nhớ uống thuốc đúng giờ... Nói chung, là một thằng nhóc lúc nào cũng khiến người khác phải bận tâm! (Đinh đại gia~~ Cũng không nhìn chút coi là ai nuông chiều...)

Thời gian gần đây, tên nhóc đó bận rộn viết sách, đã chùng mấy ngày chưa về đại trạch. Mặc dù cũng có gọi điện thoại, nhưng mẹ thì vẫn trăm ngàn lần không yên lòng con trai cưng, mới bảo anh nhân dịp cuối tuần đến xem một chút.

Đinh Triệu Lan nhấn chuông, nhưng không thấy ai trả lời. Đinh Triệu Lan hơi buồn bực, lẽ ra giờ này, Triển Chiêu nên ở nhà mới phải. Lập tức lấy chìa khóa dự phòng, mở cửa ra.

Nhìn quanh nhà, Đinh Triệu Lan nhíu nhíu mày. Không phải bởi vì nhà ngổn ngang, mà là bởi quá mức sạch sẽ, cho nên mới cảm thấy kì lạ. Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ lớn chiếu vào phòng khách, sưởi ấm căn phòng. Chiếc dương cầm trắng như được dát ánh mặt trời, phản xạ lại ánh sáng vàng rực rỡ, sàn nhà có thể nói là không có lấy một hạt bụi, thảm trải sàn sạch bong, gối dựa xếp ngay ngắn trên ghế salon, khay trà thủy tinh bày trước ghế, được lau đến sáng bóng, chính giữa còn đặt một lọ hoa, cắm mấy cành ngọc lan trắng.

Người giúp việc đã một tuần rồi không đến đây giúp Tam thiếu gia dọn dẹp nhà cửa, vậy mà nhà lại có thể sạch sẽ đến thế này, ở trong mắt Đinh Triệu Lan thực sự là vô cùng quái dị.

Đúng lúc Đinh Triệu Lan còn đang sững sờ, anh chợt nghe thấy hình như có tiếng nước chảy trong phòng, thì thoảng còn có tiếng cười nhỏ rúc rích.

Chẳng lẽ có trộm?

Đinh Triệu Lan nghi ngờ đi theo tiếng động, thế nhưng âm thanh lại biến mất ngay tức khắc. Anh mới vừa thả lỏng, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng kêu thất thanh — là Triển Chiêu! Ở trong phòng tắm!

Anh lập tức lao tới cửa phòng tắm, đưa tay vừa định mở cửa, thì thấy cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Đinh Triệu Lan cảm thấy cả đời anh cũng sẽ không quên được tình cảnh trước mắt.

Triển Chiêu mang theo mái tóc ướt nhẹp, mặt bởi vừa tắm xong mà ửng đỏ (Thật sự chỉ là vì tắm mà mặt đỏ sao?) Cậu hơi kinh ngạc mở to đôi mắt giống như mèo mà nhìn mình, đôi môi bóng mịn căng mọng (Thật giống lời quảng cáo son môi! Hân!!) vì ngạc nhiên mà hơi nhếch lên... Đương nhiên, những thứ này đều không phải trọng yếu nhất, Đinh Triệu Lan từ nhỏ đã nhìn Triển Chiêu lớn lên, đã sớm thấy đáng về Triển Chiêu sau khi tắm.

Điều khiến Đinh Triệu Lan nổi giận đùng đùng chính là Cậu... Cậu... Cậu... Trên người cậu quấn chặt một chiếc khăn tắm màu trắng, bị một gã đàn ông vóc dáng cao ráo, khuôn mặt tuấn tú, cả người trần trụi ôm vào trong lòng... (Đại Đinh! Trong thời gian ngắn ngủi mà người vẫn nhìn cẩn thận được đến vậy, khâm phục khâm phục! Vậy cũng tốt, nhân tiện phỏng vấn hiện trường chút, ngại đối với muội phu của mình~ ý! Không đúng, là đệ phu có hài lòng không?)

Đinh Triệu Lan chỉ thấy mình giống như đang trong mộng cảnh, thế nhưng cơn đau đầu âm ỉ nói với anh rằng đây không phải là mơ; anh cũng ước gì mình vào nhầm phòng, nhưng chiếc chìa khóa trong tay, và cả người trước mắt, đều nói với anh, nếu anh còn phủ nhận, chỉ có thể là lừa mình dối người!

Đối mặt với tình cảnh bất ngờ này, ba người đều mang tâm sự riêng:

Đinh Triệu Lan sắc mặt khó coi, phần nộ xen chút lúng túng, hai mắt đỏ rực tàn bạo mà nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, hận không thể đem anh chém thành muôn mảnh...

Triển Chiêu xấu hổ vùi mặt vào hõm vai Bạch Ngọc Đường, đổ phừng từ đầu đến chân, hận không thể lập tức biến thành không khí...

Bạch Ngọc Đường mặt không biến sắc tim không đập, trong lòng âm thầm vui mừng, may mà lúc ra ngoài đã trùm khăn tẩm lên người Mèo con, nếu không thì người của mình đều bị người ta trông thấy hết... (Ngũ gia! Lúc này ngài nghĩ tới dĩ nhiên là chuyện đó sao?)

Gần như là đồng thời, ba người cùng lên tiếng:

“Các cậu...”

“Anh hai, em...”

“Cứ ngồi tự nhiên, tôi đi mặc quần áo cho Mèo con trước, không tiếp đãi lâu được!”

Nói xong, Bạch Ngọc Đường ôm Triển Tiểu Miêu nghênh ngang đi vào phòng ngủ, dùng một chân đóng cửa phòng lại, chỉ để lại Đinh Triệu Lan hai mắt phun ra lửa!

Triển Chiêu mặc một bộ đồ ở nhà màu lam đậm, cổ quàng một chiếc khăn mặt trắng, chậm chạp bước ra khỏi phòng. Theo cậu đi ra ngoài phòng khách, còn có Bạch Ngọc Đường khoác áo tẩm rộng thùng thình.

Triển Chiêu nhìn anh hai mình ngồi ngay chính giữa ghế sofa, hơi chột dạ cúi đầu, chọn một vị trí xa hơn một chút, sát với tay vịn của ghế sofa mà ngồi xuống. Còn Bạch Ngọc Đường thì đứng bên cạnh Triển Chiêu, nhìn chăm chăm Đinh Triệu Lan.

Đinh Triệu Lan cau mày nhìn Bạch Ngọc Đường, đột nhiên nhớ ra đã gặp người này ở đâu đó: “Cậu là... Bạch Ngọc Đường? Bác sĩ bệnh viện Chiêu Hoa? Bác sĩ trưởng của Tiểu Chiêu?”

“Đó là trước đây. Giờ tôi đã từ chức, hiện tại là người yêu của Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường nói, ngồi trên tay vịn ghế bên cạnh Triển Chiêu, tay choàng lên vai cậu.

Triển Chiêu mắt tự nhiên giật giật vai, ngồi dịch ra một chút. Bạch Ngọc Đường thuận thế ngồi xuống bên người Triển Chiêu, tay cũng không buông ra.

Đinh Triệu Lan nhìn cảnh hai người thân mật, hỏa khí lại bốc lên, anh cố nén lửa giận hỏi: “Tiểu Chiêu, em nói đi! Xảy ra chuyện gì?” Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn anh hai một chút, khẽ gật đầu. Đinh Triệu Lan kiềm nén không được nữa, đứng dậy lớn tiếng trách mắng: “Hai tên con trai các cậu?... Thực sự là... hoang đường! Hồ đồ!”

“Anh hai, anh nghe em nói...” Triển Chiêu vội vã đứng dậy kéo tay Đinh Triệu Lan nói. Song Đinh Triệu Lan lại không có lòng dạ nào để nghe, hơi dùng sức, hất tay Triển Chiêu ra. Bạch Ngọc Đường đến chắn trước mặt Triển Chiêu, lấy tư thế bảo vệ ngăn Triển Chiêu lại, tức giận gườm gườm nhìn Đinh Triệu Lan.

Triển Chiêu biết tính khí Bạch Ngọc Đường. Thái độ của anh hai cũng đã khiến anh nổi nóng, hướng chỉ vừa nãy anh hai còn hất tay mình, tiếp tục thế này chỉ có thể làm cho sự tình càng thêm căng thẳng. Cậu bèn kéo Bạch Ngọc Đường nói: “Ngọc Đường, anh về trước đi. Chuyện này để em tự giải quyết...”

“Cái gì gọi là để em tự giải quyết? Rõ ràng là chuyện của hai người, muốn giải quyết cũng phải tính cả anh!”

Đinh Triệu Lan thấy Triển Chiêu muốn để Bạch Ngọc Đường đi, thái độ hơi hòa hoãn lại một chút, nhưng vẫn sẵn giọng ra lệnh: “Tiểu Chiêu, lập tức thu dọn đồ đạc, theo anh về nhà! Em chỉ cần đảm bảo từ nay về sau không gặp lại hắn, anh sẽ coi như chưa xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không nói cho ba mẹ!”

Bạch Ngọc Đường nghe nói thế, dùng sức siết chặt nắm đấm, nếu như không phải bị vướng bởi Triển Chiêu, anh đã vung nắm đấm vào mặt Đinh Triệu Lan từ lâu rồi. Thế nhưng lúc này anh lại nhận thấy, Triển Chiêu ở sát phía sau kéo tay mình không tha. Anh quay đầu lại nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy lòng nhói lên. Triển Chiêu không nói gì, chỉ là cúi thấp đầu đứng ở đó, hàng mi dài che khuất đi đôi mắt, không nhìn rõ trong mắt chứa đựng tâm tình gì. Anh không biết Triển Chiêu muốn làm gì, con người kiêu ngạo này đột nhiên không có dũng khí...

Dường như là rất lâu sau, Triển Chiêu mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Đinh Triệu Lan, ánh mắt nhu hòa nhưng kiên định: “Anh hai, em biết, cho dù là người nhà hay bạn bè, đều sẽ không hiểu được tình cảm của chúng em. Khi em quyết định ở bên Ngọc Đường, em đã biết sẽ có một ngày mình phải đối mặt với những

điều này. Không hiểu cũng được, khinh bỉ chế giễu cũng được, em đều không hối hận. Em biết mình sắp phải đối mặt với cái gì, em cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Em cũng không muốn lừa dối mọi người trong nhà, một ngày nào đó, em sẽ cùng Ngọc Đường quang minh chính đại trở về nhà, nói rõ ràng với ba mẹ. Em sẽ cố gắng hết sức, để ba mẹ tha thứ cho em, chấp nhận chúng em...”

Đinh Triệu Lan nhìn Triển Chiêu bình tĩnh, chỉ cảm thấy tim muốn nổ tung. Anh quá hiểu đứa em trai này của mình. Cậu nhìn có vẻ như ôn hòa nhưng lại vô cùng cứng rắn, cậu đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng đều mỉm cười, giống như có thể dễ dàng bị người khác điều khiển, mà lại không hay biết rằng cậu có sự kiên trì của chính mình.

Khi anh nhìn thấy hai người bước ra từ phòng tắm, Đinh Triệu Lan đã tuyệt vọng. Anh biết sự tình đã đến nước này, cho dù là ai cũng không thể khuyên ngăn Triển Chiêu được nữa. Nhưng, anh vẫn muốn thử một lần, cho dù chỉ là giây giụa bất đắc dĩ, anh cũng không thể đứng trơ mắt nhìn em trai mình rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Song suy nghĩ là một chuyện, nghe được lại là chuyện khác. Anh nghe được lời nói bình tĩnh mà kiên quyết của Triển Chiêu, tim cũng lạnh...

Bạch Ngọc Đường thì không thể bình tĩnh được như Đinh Triệu Lan.

Cho đến giờ, Bạch Ngọc Đường vẫn luôn cảm thấy trong tình cảm này mình là người cho đi nhiều hơn. Thứ tình cảm nhất định không được mọi người chúc phúc này dường như cũng khiến Triển Chiêu e ngại, cũng khiến cho Bạch Ngọc Đường lo được lo mất. Anh chỉ biết là, mình không thể đánh mất Triển Chiêu, anh đã khắc sâu Triển Chiêu vào lòng mình, hòa vào trong máu thịt, không thể từ bỏ, cũng không thể tự thoát ra được. Anh vẫn cảm thấy, muốn có được tình yêu toàn tâm toàn ý của Triển Chiêu, mình còn có một quãng đường rất dài rất dài phải đi. Chỉ là không ngờ rằng, Triển Chiêu vẫn luôn ngại ngùng đối mặt với tình cảm, vào hôm nay lại có thể nói ra những lời như vậy. Thì ra tình yêu Triển Chiêu dành cho mình cũng sâu đậm vô cùng.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy hạnh phúc từ bốn phương tám hướng đều ập tới, rồi lại vì lo lắng của mình mà tự trách. Anh chẳng thể nói được gì, chỉ có thể xoa người lại ôm thật chặt người yêu, dịu dàng hôn lên tóc cậu...

26. Chương 26

Những lời của Triển Chiêu làm cho Đinh Triệu Lan tức tối bỏ đi, trước khi đi Đinh Triệu Lan còn vút lại một câu: “Giờ anh có thể giữ yên lặng chuyện của các cậu, nhưng anh còn muốn xem xem các cậu vượt qua những cửa ải khó khăn đó thế nào, đến khi đối mặt với trở ngại, liệu còn có thể giữ vững cái các cậu gọi là tình yêu hay không!”

Tiến anh hai đi rồi, Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu vào lòng, hai người lặng lẽ ôm nhau không nói gì. Có những khi, không cần đến bất kỳ lời nói nào trái tim cũng gần nhau khôn xiết; dẫu biết rằng thế gian không có thiên trường địa cửu, nhưng thời khắc này đây vẫn mãi là vĩnh hằng...

Chỉ còn một tuần nữa là đến lễ Giáng Sinh, phố lớn ngõ nhỏ nơi nơi đều tràn ngập bầu không khí lễ tết. Đồng nghiệp ở phòng nghiên cứu cũng đang thảo luận xem nên làm gì vào lễ Giáng Sinh.

“Triển tiên sinh, tài xế của ngài đang chờ ngài dưới lầu!” Thư ký của Triển Chiêu đứng ngoài cửa, nhỏ nhẹ nói. Triển Chiêu mỉm cười gật đầu, xoa người lại nhìn chiếc xe đỗ dưới lầu, cảm thấy bất đắc dĩ.

Sau chuyện xảy ra lần trước, Triển Chiêu vẫn bị bắt chuyển về nhà. Nhưng sau đó xe của mình bị tịch thu, ngày ngày đi làm có người chuyên đưa đón. Vừa hay, Bạch Ngọc Đường vì truy miêu mà không làm việc cũng bị người nhà bắt về, trở thành nhân viên không công ở công ty Bạch thị. Hơn một tuần lễ này, số lần hai người gặp mặt chỉ đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có thể dùng điện thoại để làm vơi bớt nỗi khổ tương tư. Thật ra như thế này vẫn có rất nhiều điểm tốt, Triển Chiêu cười khổ nghĩ, ít nhất sách của mình đã

xong bản thảo — ngày ngày sinh hoạt đơn giản lương điểm nhất tuyến (đi làm rồi về nhà) càng thúc đẩy cậu hoàn thành công việc nhanh hơn!

Mặc dù vì quan hệ của Triển Chiêu và Đinh Triệu Lan, bầu không khí trong nhà có chút biến hóa rất nhỏ. Nhưng không có ai để ý tới những thứ đó, sự chú ý của mọi người đều bị một việc vô cùng đáng mừng hấp dẫn, đó là Đinh Nguyệt Hoa trở về!

Đinh Nguyệt Hoa sau khi sang Úc dẫn đo suy nghĩ xong thì quyết định sẽ vẫn sinh đứa bé, lần này trở về là muốn sinh con bên ba mẹ. Cả nhà vô cùng vui mừng phấn khởi chào đón sự ra đời của một sinh mệnh bé bỏng, bận rộn chuẩn bị phòng em bé, mua đồ dùng cho em bé. Đặc biệt là Đinh thái thái, vì sắp được bế đứa cháu ruột đầu lòng mà hưng phấn không thôi. Mỗi việc đều tự mình làm, ngay cả quần áo sơ sinh, cũng là tự tay mình chọn, hơn nữa mỗi loại quần áo đều mua một nam một nữ. Điều này khiến cho Đinh Nguyệt Hoa dở khóc dở cười, đã đến bệnh viện siêu âm, bác sĩ nói là con trai, vì sao còn muốn mua đồ cho bé gái chứ? Có tiền cũng không nên lãng phí như vậy a!

Thế nhưng Đinh thái thái còn hùng hồn nói đầy lý lẽ: “Cái này không được! Hồi trước lúc Như Vân mang thai, bác sĩ siêu âm cũng nói là con gái! Nhưng các con xem Tiểu Chiêu, không phải là con trai sao! Đồ dùng năm đó chuẩn bị đều không dùng được cái nào cả! Cho nên bây giờ chúng ta phải phòng ngừa chu đáo!” Đinh thái thái nhắc lại chuyện xưa, làm mọi người cười rôm rả.

Vào lúc mọi người đang bận rộn chuẩn bị chào đón một sinh mệnh mới, lễ Giáng Sinh cũng lặng lẽ đến gần...

Năm nay tuyết rất lớn, trước đêm Giáng Sinh một ngày, hoa tuyết bay lượn đầy trời, đến tận đêm Giáng Sinh vẫn chưa ngừng lại, trái lại càng rơi càng lớn, như thể muốn biến nơi này trở thành một thế giới tuyết vậy.

Ngoài cửa sổ biển tĩnh lặng mà tối đen, tuyết đọng thành từng chùm băng treo trên cành làm những ngọn cây oằn mình xuống. Hai bên đường ánh đèn đường vàng vàng mờ nhạt chiếu vào tuyết trắng, ánh lên những sắc màu khác nhau, phẳng phất có một loại cô đơn huy hoàng. Trên đường thỉnh thoảng có một hai chiếc xe vụt qua, bỏ lại đằng sau một đám bụi tuyết trắng xóa.

Tòa biệt thự nghỉ mát cách xa nội thành này, dựa vào vách núi lại gần với bờ biển, là một mảnh đất vàng vô cùng đắt giá ở thành phố H. Vào cái ngày hết sức náo nhiệt như hôm nay, trong một gian phòng nhỏ của biệt thự, lại vô cùng yên ắng tĩnh lặng, chỉ có tiếng lửa cháy lách tách trong lò sưởi vang lên. Gian phòng được lửa làm ấm nên vô cùng ấm áp.

Triển Chiêu chỉ mặc một bộ đồ ở nhà màu nâu vàng rộng rãi, đi chân trần, tựa vào bệ cửa sổ ngắm tuyết.

Hai ngày trước, Đinh gia lão nhị Đinh Triệu Huệ ra sức muốn mời người nhà đến biệt thự riêng của bạn anh ta để nghỉ ngơi, nói là cảnh vật xung quanh rất đẹp, hiếm thấy nhất là còn có cả suối nước nóng. Thế nhưng cả nhà chỉ quây quần được một ngày, mẹ liền đưa Nguyệt Hoa về thành phố khám thai; anh hai Đinh Triệu Lan cùng ba đi dự tiệc sinh nhật của một người bạn cũ; mà Đinh Triệu Huệ đã nhận lời cả nhà ở lại bồi Triển Chiêu cũng đi hẹn hò với bạn gái thứ 101 từ một tiếng trước. Thế là, cả căn biệt thự hoành tráng chỉ còn lại một mình Triển Chiêu.

Triển Chiêu cầm điện thoại trong tay, lẳng lặng nhìn tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ. Cậu có cảm giác trái tim mình đã theo ngọn gió tuyết ấy bay xa từ rất lâu, bay đi tìm người khiến mình nhớ nhung da diết.

Nghĩ đến đây, cậu cười một cái tự giễu. Từ bao giờ mình cũng có loại tâm tình thiếu nữ này chứ? Chỉ mới bốn ngày mà thôi, Ngọc Đường chỉ mới thay anh hai anh đi Nhật Bản công tác bốn ngày thôi, cậu đã nhớ anh đến phát điên.

May mà, anh đã về. Vì có thể cùng Triển Chiêu trải qua lễ Giáng Sinh đầu tiên hai người bên nhau, anh đã sớm kết thúc hành trình, trở về rồi! Triển Chiêu cảm thấy, sự có mặt của Bạch Ngọc Đường khiến cho thành phố cũng trở nên thật đáng yêu đáng mến.

Trong điện thoại, Triển Chiêu khuyên can Bạch Ngọc Đường muốn đến tìm mình. Vừa xuống máy bay nhất định là anh mệt muốn chết rồi! Dịu dàng khuyên anh nghỉ ngơi ngay, hứa hẹn ngày mai nhất định sẽ gặp mặt, con người bá đạo kia mới lưu luyến cúp điện thoại. Nghĩ đến đây, Triển Chiêu cười cong khóe môi, mặt

cũng hơi ửng hồng. Người kia vừa cúp điện thoại, lập tức lại gọi lại. Triển Chiêu cho rằng còn có chuyện quan trọng gì chưa nói, thế nhưng anh chỉ nói vào điện thoại: “Chiêu! Anh yêu em!”

Triển Chiêu tựa gò má nóng ran vào sát cửa kính pha lê lạnh lạnh, ánh mắt dịu dàng mà mông lung. Trong lòng cậu ngọt ngào, còn có chút phiền muộn —— cái người không giữ mồm giữ miệng kia —— chỉ một câu nói như vậy, cũng khiến cho bản thân mình vẫn luôn bình tĩnh, hận không thể được trông thấy anh ngay tức khắc!

Đúng lúc đó, Triển Chiêu nghe có tiếng bước chân nhè nhẹ, cậu theo tiếng nhìn lại, hơi ngạc nhiên nhìn chằm chằm người đến: “Sao anh lại ở đây?”

27. Chương 27

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn chằm chằm người đến: “Sao anh lại tới đây?”

Triệu Trinh cầm trong tay hai ly rượu, một chai vang đỏ, cười nói: “Biệt thự này là của tôi! Triệu Huệ nói các cậu đến đây chơi mấy ngày, tôi tới xem một chút!”

“Hóa ra là nhà của anh! Cảm ơn anh đã tiếp đãi bọn tôi!” Triển Chiêu bởi vì vừa nghi ngờ nên có chút ngại ngùng.

“Không có gì, một mình tôi ở trong nước, cũng không thường xuyên đến đây. Vốn là hôm nay định đến huyền náo với mọi người một chút, mà sao không thấy ai cả?”

“Đúng vậy, bọn họ đều đi ra ngoài rồi, chỉ còn lại mình tôi.”

Triệu Trinh gật đầu cười, cầm đồ trong tay đặt lên trên một chiếc kỷ trà cạnh lò sưởi, rót đầy rượu vào trong ly. Hắn khom người, Triển Chiêu đứng bên cửa sổ, không thấy rõ vẻ mặt hắn, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa từ lò sưởi chiếu vào mặt hắn, lập lòe phản chiếu lên cặp kính không gọng. Hắn không xoay người lại, chỉ cười nói: “Bằng lòng uống với tôi một ly không?”

Nhưng hắn cũng không chờ Triển Chiêu đáp lời, chỉ là đi tới bên một chiếc máy nghe nhạc cổ, đặt kim lên trên đĩa nhạc màu đen, trong khoảnh khắc, trong gian phòng vang lên tiếng đàn du dương.

“Chiêu, còn nhớ bản nhạc này không?” Triệu Trinh cầm ly rượu lên, đưa về phía Triển Chiêu mời.

Triển Chiêu nghe thấy khúc dương cầm này, không tự chủ được đi tới bên người Triệu Trinh, nhận lấy ly rượu.

Cậu đương nhiên nhớ bản nhạc này, đây là khúc dương cầm mà cậu đã nhận lời mời của Triệu Trinh đến chơi trong buổi khai trương quán rượu Triệu thị. Cậu còn nhớ, hôm đó sau khi kết thúc khúc nhạc, cậu đã nhìn thấy Bạch Ngọc Đường như chim hạc đứng giữa loài người. Anh kiêu ngạo đứng đó, như thể hoàn toàn không phù hợp với nơi hoa lệ náo nhiệt ấy. Với tính cách của Triển Chiêu, cho dù là bác sĩ trưởng của mình, cũng sẽ không dễ dàng trò chuyện thân mật, vậy mà khi nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu lại không tự chủ được đi đến, muốn gần gũi với anh.

Thì ra kể từ khi đó, sự tồn tại của Bạch Ngọc Đường đối với mình mà nói đã hoàn toàn khác biệt so với tất cả mọi người! Lần thứ hai nghe lại bản nhạc này, Triển Chiêu mới nhận ra, tình ý đã sớm gieo xuống từ khi ấy rồi.

Nhìn thấy Triển Chiêu vì hồi ức mà cười nhẹ, tâm Triệu Trinh bỗng rung động. Thì ra cậu còn nhớ bản nhạc này.

Trong ký ức của Triệu Trinh, đó là một ngày vô cùng tuyệt vời. Hắn đứng bên người Triển Chiêu, ngắm nhìn người đang đánh đàn. Phong thái của người kia đã cắm rễ sâu vào lòng mình, vẻ mặt cậu điềm tĩnh tự nhiên, nụ cười nhẹ như mây trôi gió thoảng. Người xưa nói cười một cái nghiêng thành, cười hai cái nghiêng

nước. Triệu Trinh nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Triển Chiêu, đột nhiên cảm thấy, nếu như mình là vua của một nước, vì nụ cười này, hai tay dâng giang sơn quốc gia thì cũng có ngại gì đâu?

Triệu Trinh giơ ly rượu lên, cung nhẹ vào ly rượu trong tay Triển Chiêu. Ngửa đầu, uống một ngụm rượu ngọt mát lạnh. Thế nhưng ánh mắt giấu đằng sau cặp kính, dù một khắc cũng không hề rời khỏi Triển Chiêu.

Triển Chiêu đắm chìm trong ký ức hạnh phúc hồi hợp thưởng thức rượu trong ly, lòng âm thầm thất vọng: Rượu này tuy thơm ngọt, nhưng không phải là loại mình thích nhất.

Triệu Trinh đặt ly rượu trong tay xuống, nhìn chăm chú vào mặt Triển Chiêu hỏi: “Chiêu, cảm thấy rượu này thế nào?”

“Cũng không tệ lắm!” Triển Chiêu lại vừa uống xong một hớp, tuy không thích, nhưng chủ nhân thịnh tình mời, vẫn lễ phép nói.

Triệu Trinh nhận lấy ly rượu Triển Chiêu đã uống hơn một nửa, đặt lên kỷ trà cạnh sofa, tay trái để lên chỗ dựa lưng của sofa, chậm rãi áp sát về phía Triển Chiêu, mắt hần khê nheo lại, dưới ánh lửa chiếu rọi, có vẻ hơi âm trầm. Triển Chiêu cảm thấy tư thế này hơi ám muội hơn nữa lại có cảm giác ngọt ngào, không tự chủ được dịch người đi, thế nhưng mới chỉ nhúc nhích một chút, cậu liền cảm thấy đầu trở nên choáng váng mê man. Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu đầy hứng thú, người nhào ra phía trước, hần giơ một tay lên, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ lướt qua gò má Triển Chiêu, nói: “Chiêu! Em nhất định là của tôi!” Nói rồi lại gần, hôn lên cặp môi mềm kia...

Triển Chiêu chỉ thấy xấu hổ giận dữ không kìm nổi, muốn đứng dậy né tránh, nhưng vừa đứng lên, liền cảm thấy đầu váng mắt hoa, đứng cũng đứng không vững, Cậu vịn vào tay ghế sofa, gắng gượng lên tinh thần, run rẩy nói: “Anh... Anh... Ở trong rượu...”

Triệu Trinh đứng dậy đến đỡ lấy Triển Chiêu: “Đúng, tôi có bỏ chút thuốc vào trong rượu! Yên tâm, thuốc này đối với em không có tổn thương gì, tôi không nỡ!”

Triển Chiêu nổi giận, dùng sức hất tay Triệu Trinh đi, muốn bỏ ra khỏi phòng. Thế nhưng Triệu Trinh cũng không dễ dàng buông tha cậu như vậy, hơi dùng sức, kéo Triển Chiêu lại, giam vào trong ngực: “Đừng giãy giụa, không nên uống phí khí lực! Thuốc này tuy không khiến cho em hôn mê, nhưng sẽ làm em không hề có một chút sức lực. Ngày hôm nay tôi sẽ để em tỉnh táo biết rằng, em chính là ai!” Nói rồi hướng về Triển Chiêu mà hôn...

Triển Chiêu dùng sức né tránh, lại bị người kia giữ chặt trong ngực. Cậu chỉ thấy trong lòng nổi lên từng trận căm ghét, nhưng giãy giụa không thoát. Triển Chiêu bình tĩnh lại, nhắm thật chặt hai mắt, cắn chặt hàm răng, thừa dịp Triệu Trinh không rảnh quan tâm đến chuyện khác, dùng hết khí lực toàn thân, nắm lấy cổ áo Triệu Trinh, giơ cao đầu gối thúc mạnh một cái.

Triệu Trinh không ngờ Triển Chiêu còn có sức lực phản kháng, ôm bụng ngồi xồm xuống. Nhân lúc này, Triển Chiêu vung nắm đấm lên, giáng vào mặt hắn, Triệu Trinh rên lên một tiếng, ngã xuống mặt đất, đầu đập mạnh xuống thảm trải sàn. Triệu Trinh chỉ thấy đầu choáng váng, mắt nổ đom đóm, muốn giãy giụa đứng dậy, cũng lực bất tòng tâm.

Triển Chiêu biết hai đòn này của mình, chỉ có thể tạm thời hạn chế Triệu Trinh, tiếp tục ở lại chỗ này còn có thể gặp nguy hiểm, huống chi, dốc hết toàn lực đánh hai đòn mạnh, cũng khiến Triển Chiêu càng lúc càng suy yếu. Cậu chỉ có thể vội vàng bỏ chạy.

Không kịp mặc thêm áo khoác, không kịp xỏ thêm giày, để chân trần chạy vào trong màn tuyết...

28. Chương 28

Bạch Ngọc Đường trở lại thành phố H vào cái đêm gió tuyết lẫn lộn này. Anh hận không thể ngay lập tức trông thấy con mèo nhỏ khiến anh sáng nhớ chiều mong kia.

Từ khi bị Đinh Triệu Lan biết chuyện của hai người, anh rất ít có cơ hội được gặp Triển Chiêu. Không chỉ bởi Triển Chiêu bị Đinh lão đại trông chừng rất chặt, mà cũng vì mình thực sự không thể phân thân —— chị dâu mình sắp sinh đứa cháu đời thứ ba cho Bạch gia, thân là một thành viên trong nhà, lúc này cần phải gánh vác một phần với anh hai. Trở về Bạch thị hỗ trợ, khiến Bạch Ngọc Đường nhiều năm theo nghề y mệt mỏi khôn tả. Cũng may Bạch Ngọc Đường xem như là một kỳ tài thương mại, còn chưa đến mức không ứng phó được.

Thay anh hai đi Nhật Bản bàn chuyện làm ăn, xa cách ngắn ngủi lần này nhưng lại khiến Bạch Ngọc Đường phong lưu đa tình, không biết nhớ nhung là gì nay cũng đã được thưởng thức sâu sắc mùi vị tương tư.

Nhắm mắt lại là như thấy đôi mắt sáng khê cười của cậu, mở mắt ra là như thấy bóng người mảnh mai của cậu. Nhớ đôi tay man mát của cậu, nhớ đôi môi ấm áp của cậu, nhớ làn da mềm mại của cậu, nhớ gò má ửng đỏ của cậu... Thậm chí, Bạch Ngọc Đường thậm chí còn nhớ cả đĩa cơm rang trứng vừa cháy khét vừa đen sì mà Triển Chiêu rang cho anh trước khi anh đi.

Vì không để cho mình tương tư thành cuồng, Bạch Ngọc Đường giảm hành trình một tuần xuống còn bốn ngày, liều mạng mua vé máy bay về ngay trong đêm Giáng Sinh, bởi vì anh biết, nếu như anh không thể ở bên con mèo kia vào lễ Giáng Sinh này, chỉ sợ anh sẽ phát điên ở Nhật Bản mất!

Bạch Ngọc Đường bước ra khỏi sân bay, ngẩng đầu nhìn vầng trăng mờ ảo trong tuyết, cảm thấy nó hôm nay thực sự êm dịu đến đáng yêu. Anh hận không thể được gặp Triển Chiêu ngay lập tức, gọi điện thoại, nhưng lại được biết Triển Chiêu đang đi nghỉ ở biệt thự suối nước nóng ven biển.

Mèo con kia hiếm khi thấy nhu thuận dễ dàng mình, bảo anh về nhà tắm rửa nghỉ ngơi thật tốt, hẹn ngày mai trời vừa sáng nhất định sẽ đến tìm anh, cuối cùng, sau khi Bạch Ngọc Đường thâm tình thổ lộ, Mèo con kia cũng ngượng ngùng đáp một tiếng “Yêu anh!”

Bạch Ngọc Đường hài lòng rúc trong chăn, mơ đến Mèo con kia, ngọt ngào ngủ...

Gió bắc gào thét, hòa với băng tuyết, tấp vào người. Anh tìm kiếm giữa một trời đầy tuyết. Mông lung xa xa dường như có một người đang đi tới. Tại sao ánh mắt người ấy lại bi thương mà chứa đầy thâm tình như vậy? Gió bắc lạnh căm, phủ trên mặt mình không biết là hoa tuyết trắng muốt, hay là mái tóc dài như tuyết của người ấy. Anh muốn đến gần, xóa tan đi vẻ u sầu giữa hai hàng mi của người ấy, anh muốn giang tay ra, ôm người ấy vào lòng...

Bạch Ngọc Đường đưa tay ra bắt, nhưng người kia cảnh kia lại giống như nước lướt qua kẽ tay, biến mất không còn hình bóng.

“Dừng đi, quay về đi...” Bạch Ngọc Đường hét to một tiếng, mở choàng mắt.

Đèn tường tỏa ra ánh sáng xanh mờ nhạt, trong phòng vẫn ấm áp như lúc trước, nào có tuyết bay, nào có người ưu thương? Thì ra, tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Bạch Ngọc Đường kéo chăn lên đi xuống giường, đến bên cửa sổ kéo rèm cửa ra. Tuyết đã ngừng, nhưng trên đường, trên cây, trên xe, trên nóc nhà đều tích lại một lớp tuyết dày đặc.

Không biết vì sao, đột nhiên anh cảm thấy phấp phồng lo sợ. Là bởi cơn ác mộng kỳ lạ kia sao? Không biết vì sao, Bạch Ngọc Đường muốn được lập tức nhìn thấy Triển Chiêu, ngay lập tức, được nhìn thấy!

Bạch Ngọc Đường không suy nghĩ nhiều, thay quần áo, cầm chìa khóa xe và điện thoại lên, đi ra ngoài. Bạch Ngọc Đường có chủ ý của mình: Bây giờ không nên gọi điện thoại cho Mèo con kia. Để Mèo con biết mình nhớ cậu một cách không có tiền đồ đến như vậy, nhất định sẽ bị trắng trợn cười nhạo một phen, hơn nữa giờ này còn không nghỉ ngơi cho tốt cố ý muốn đến gặp cậu, Mèo con cũng sẽ không đồng ý. Dù sao mình cũng biết địa chỉ, đến đó rồi nói!

Xe lao nhanh trên đường.

Bạch Ngọc Đường cười tự giễu, sao mình lại nôn nóng như này chứ? Trái tim cứ như không thuộc về mình, trước mắt đều hiện ra bóng dáng người kia, anh nghĩ, nếu như không được nhìn thấy cậu ngay, có lẽ đêm nay cũng sẽ không yên lòng đi!

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nhạc quen thuộc mà vui tai, Bạch Ngọc Đường mắt đầy cương chiều nhìn điện thoại di động để ở bên, là Mèo con kia gọi điện thoại tới.

Ha ha, thì ra con mèo em cũng có cảm giác trong lòng giống như Bạch gia a! Anh vừa muốn đến gặp em, em liền gọi điện thoại tới!

Bạch Ngọc Đường nhét tai nghe vào tai, vui vẻ nói: “Mèo con! Nhớ anh rồi sao?”

Đối phương cũng không nói lời nào, chỉ nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng vang trống trải, nghe như là tiếng gió.

“Mèo con, Mèo con! Là em sao?” Bạch Ngọc Đường có chút hoảng hốt.

“Ngọc... Đường...” Một lúc lâu sau, bên kia mới truyền đến âm thanh yếu ớt. Âm thanh không thể quen thuộc hơn được, lúc này lại là suy yếu vô lực như vậy.

“Mèo con! Làm sao? Em làm sao? Em đang ở đâu?” Bạch Ngọc Đường nắm thật chặt tay lái, vội vàng hỏi. Đột nhiên, trong đầu anh lướt qua cảnh tượng trong mộng...

“Ngọc Đường... Cứu em... Ngọc... Đường...”

“Chiêu! Mèo con! Em ở chỗ nào? Ở chỗ nào?”

“Biệt thự... ven biển...”

“Được, em cố gắng chịu đựng, anh lập tức tới ngay! Lập tức tới ngay!”

Điện thoại di động không ngắt, nhưng âm thanh của người kia cũng không vang lên nữa, chỉ có tiếng gió thổi vù vù, thổi đến mức Bạch Ngọc Đường phát hoảng!

29. Chương 29

Triển Chiêu gắng sức vật lộn chạy khỏi căn biệt thự, chạy dọc theo con đường lớn duy nhất dẫn vào nội thành.

Cậu không hề để ý tới gió lạnh căm căm, cũng chẳng quan tâm tới lớp tuyết giá buốt đọng dưới chân, cậu chỉ muốn chạy thật nhanh khỏi nơi này, cho dù có ngắt, cũng không thể ngắt ở đây.

Cũng may không tính là uống nhiều rượu, Triển Chiêu bỏ chạy được một đoạn. Nhưng sức lực vẫn dần dần tiêu hao hết, Triển Chiêu chỉ cảm thấy chân mình lại trượt một cái, lần này cậu cũng không còn sức để gượng dậy nữa.

Triển Chiêu tuyệt vọng nằm trên mặt tuyết, mắt nhìn bầu trời xanh sẫm thăm thẳm, có lẽ giờ này Triệu Trinh đã đuổi theo, có lẽ cậu không có cơ hội chạy thoát. Vậy, liệu cậu còn có cơ hội được gặp lại Ngọc Đường của cậu hay chẳng? Nghĩ đến đây, cậu tìm thấy chiếc điện thoại còn cất trong túi áo, trong lòng dấy lên chút hy vọng.

Bàn tay lạnh lẽo run rẩy cầm điện thoại lên, quay số nhanh, gọi điện thoại.

“Ngọc Đường... Cứu em...”

Đây là hy vọng cuối cùng của Triển Chiêu.

Ngọc Đường, cứu em...

Bạch Ngọc Đường tàn nhẫn đạp mạnh chân ga, để cho xe lao đi như bay.

Biệt thự ven biển, Chiêu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho em suy yếu vô lực đến như vậy! Chiêu, em nhất quyết không thể có chuyện, nhất quyết không thể!

Cũng may ra khỏi nội thành, đường đi đến biệt thự chỉ có duy nhất một đường. Đêm Giáng Sinh, ngoại ô hoàn toàn yên tĩnh. Xe của Bạch Ngọc Đường chạy băng băng trên đường mà không có bất kỳ trở ngại gì, anh đè nén cơn tức giận cùng khủng hoảng trong lòng xuống, chăm chú nhìn chăm chăm phía trước, anh không thể suy nghĩ nhiều, chỉ một lòng lao đi thật nhanh. Nhanh lên, phải nhanh lên chút nữa! Chiêu của anh đang chờ anh!

Anh nhận ra Triển Chiêu gọi điện thoại cho anh là ở bên ngoài, vì vậy anh không dám xem thường, anh không thể bỏ qua bất kỳ chỗ khả nghi nào trên đường.

Từ xa, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy có một người ở bên lề đường hướng ngược lại. Hình dáng của người ấy Bạch Ngọc Đường vĩnh viễn sẽ không nhận lầm, vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, bởi lẽ người ấy đã khắc thật sâu trong lòng Bạch Ngọc Đường.

Xe phanh gấp lại ngay giữa xa lộ, Bạch Ngọc Đường nhảy xuống xe.

Chiêu của anh nằm trong tuyết, điện thoại di động vừa dùng để gọi rơi bên tay. Cậu chỉ mặc áo quần rất mỏng manh, lại còn đi chân trần! Bạch Ngọc Đường cảm thấy lòng mình đau đến độ sắp nứt ra rồi! Rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, để Chiêu của anh chạy đến đây như vậy!

Bạch Ngọc Đường ôm lấy Triển Chiêu, nhẹ nhàng kêu: “Triển Chiêu! Triển Chiêu! Mèo con!”

Ý thức của Triển Chiêu vẫn xem như tỉnh táo, chỉ là trên người lạnh kinh khủng, không có khí lực. Cậu hơi mở mắt ra, run rẩy môi lắm bầm gọi: “Ngọc Đường...”

Bạch Ngọc Đường nghẹn ngào ôm Triển Chiêu vào trong lòng: “Phải, là anh! Ngọc Đường tới cứu em! Chúng ta về nhà!” Nói, Bạch Ngọc Đường cởi áo khoác của mình ra, quấn chặt lấy Triển Chiêu, ôm Triển Chiêu trở lại xe.

Rón rén đặt Triển Chiêu xuống ghế ngồi, lại hạ thấp ghế xuống, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa trong xe cho vừa phải. Bạch Ngọc Đường đau lòng nâng lên hai gót chân bị cồng đến phát đỏ của Triển Chiêu, nắm thật chặt trong tay. Nhưng anh cũng biết, bây giờ không phải lúc để khổ sở, anh lập tức kiểm tra sơ qua cho Triển Chiêu. Cũng may mình đến tương đối sớm, chưa đến mười phút đã chạy đến nơi, Triển Chiêu mới không bị lạnh cóng nghiêm trọng.

Bạch Ngọc Đường lấy rượu vang trong xe ra, đổ lên tay chân Triển Chiêu rồi dùng sức xoa. Hy vọng như vậy có thể thúc đẩy máu tuần hoàn, giảm bớt đau đớn mà đông thương mang đến.

Trong hoàn cảnh ẩm áp, Triển Chiêu dần khôi phục một chút, cậu nắm lấy tay Bạch Ngọc Đường nói: “Ngọc Đường, đi! Chúng ta đi mau!”

Trước khi nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu vẫn còn có dũng khí rất lớn. Cậu vẫn tự nói với mình, phải cố gắng tích trữ sức mạnh, cho dù Triệu Trinh tìm được cậu, cậu cũng phải tận lực liều mạng! Thế nhưng thấy được Bạch Ngọc Đường rồi, trong lòng Triển Chiêu lại dâng lên nỗi hoảng sợ cùng uất ức vô hạn. Cậu chỉ muốn rời xa nơi này, như thể chỉ cần lập tức rời khỏi đây, cơn ác mộng mới có thể tỉnh lại! Bạch Ngọc Đường nghe xong, gật gật đầu nói: “Được, vậy thì chúng ta đi!” Nói rồi khởi động ô tô, chạy về hướng nội thành.

Tất cả tâm tư Bạch Ngọc Đường đều đặt lên người Triển Chiêu, căn bản không hề chú ý đến một chiếc xe lẳng lặng đỗ ở ven đường cách đó không xa. Người trên ghế lái, tàn nhẫn nhìn chăm chăm vào ngọn đèn pha nơi đuôi xe đang rời đi. Đôi mắt giấu đằng sau cặp kính không gọng lóe lên thứ ánh sáng nguy hiểm.

Triển Chiêu, tôi đã để em chạy thoát hai lần! Lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha em như vậy...

Trong một bệnh viện gần nơi xảy ra chuyện nhất, Bạch Ngọc Đường lo lắng chờ ngoài phòng cấp cứu.

Đêm lễ, bệnh viện cũng không có nhiều người. Anh buồn bực đi tới đi lui trên hành lang trống trải. Anh thậm chí muốn vọt qua lớp màn che mỏng manh kia, đem cái người suy yếu kia ôm vào lòng. Anh cảm hận chính mình chỉ có thể đứng chờ ở bên ngoài, anh thậm chí hy vọng mình có thể thay cậu chịu đựng chút đau đớn! Lúc này, Bạch Ngọc Đường rốt cuộc cũng hiểu được cảm giác của những người nhà bệnh nhân đứng chờ bên ngoài phòng phẫu thuật, là lo lắng và bất lực như thế này.

Bác sĩ đi ra từ trong phòng cấp cứu, sau đó có mấy y tá đẩy Triển Chiêu ra. Bạch Ngọc Đường khẩn thiết dõi theo cậu, nhìn cậu lẳng lặng nằm trên xe, chiếc chăn của bệnh viện bao bọc lấy người cậu, phác họa ra thân thể gầy yếu, sắc mặt cậu trắng bệch, lông mày nhíu chặt. Tim Bạch Ngọc Đường thất lại, túm lấy bác sĩ hỏi: “Cậu ấy thế nào rồi?”

Bác sĩ động viên vỗ vỗ cánh tay Bạch Ngọc Đường, nói: “Bệnh nhân đã không sao rồi. Nhưng bị cồng ở bên ngoài lâu như vậy, tôi nghĩ lát nữa có thể sẽ sốt cao. Bây giờ cả người cậu ấy vô lực, hẳn là do uống phải thuốc, nhưng liều lượng ít, cũng không ảnh hưởng đến thân thể, qua đêm nay sẽ không có chuyện gì. Hôm nay cậu ấy cần ở lại viện, anh đi làm thủ tục nhập viện đi!” Bạch Ngọc Đường cảm kích nhìn bác sĩ một chút, nói cảm ơn, rồi cúi người nhìn Triển Chiêu đang mê man ngủ, đau lòng xoa nhẹ hai má cậu.

Bạch Ngọc Đường từ trước đến giờ kính nhi viễn chi (*) vào giờ phút này thật muốn thắp hương bái Phật cảm tạ Thượng Đế, may sao em ấy không có chuyện gì!

(*) Kính nhi viễn chi: thành ngữ được trích trong Luận Ngữ của đức Khổng Phu Tử: “Vụ dân chi nghĩa, kính quỷ thần nhi viễn chi, khả vị tri hĩ”. Đại ý là: làm việc nghĩa, có ích cho dân, tuy phải kính trọng quỷ thần (ý nói bề trên) nhưng không cầu cạnh quỷ thần, mà nên tránh xa quỷ thần, đó là người có trí.

Trong trường hợp này ý nói tuy Bạch Ngọc Đường có tín ngưỡng nhưng không phải là người mê tín cực đoan.

30. Chương 30

Bạch Ngọc Đường vẫn trông chừng bên giường Triển Chiêu không dám rời đi nửa bước.

Anh gạt mấy sợi tóc trên trán Triển Chiêu, vuốt ve khuôn mặt đỏ ửng vì sốt. Cậu nhìn như đang ngủ rất bình yên, thế nhưng bàn tay nín chặt lấy vật áo Bạch Ngọc Đường đã để lộ ra sự sợ hãi của cậu. Bạch Ngọc Đường đau lòng vuốt những khớp xương vì dùng sức mà trắng bệch, bọc tay cậu vào trong tay mình.

Anh chỉ mới rời đi có bốn ngày, vậy mà khi gặp lại người mình yêu, lại trở thành thế này. Anh vẫn biết, Triển Chiêu nhìn tưởng như hiền lành ôn hòa, nhưng thực ra nội tâm lại vô cùng kiên cường. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Triển Chiêu vốn không gì lo sợ giờ đây lại sợ hãi đến mức này. Rốt cuộc là ai cho Triển Chiêu uống thuốc, hay là bởi lý do gì mà khiến cho cậu phải chân trần chạy ra giữa trời đêm gió tuyết.

Nếu không phải mình nhất thời sinh ra ý định muốn đến biệt thự tìm cậu, thì có lẽ Chiêu của anh sẽ phải nằm trong tuyết lâu hơn, nếu vậy thì hậu quả thật khó mà lường được!

Bạch Ngọc Đường quả thực không dám tưởng tượng, anh tàn nhẫn mà nghiêng rằng, âm thầm lập lời thề: Nếu để cho ta biết là ai làm ra, Bạch gia gia sẽ chém hắn thành trăm mảnh!

Người bên cạnh đột nhiên bất an, cau mày không ngừng cựa mình. Bạch Ngọc Đường vội vã cầm lấy tay trái Triển Chiêu, nhẹ giọng hỏi: “Mèo con? Chỗ nào không thoải mái?”

“Uống nước~ “

“Được, em đừng động, để anh.” Bạch Ngọc Đường nói, vội lấy cái cốc đặt trên bàn, thử độ ấm của nước trước, rồi uống một ngụm lớn, cúi đầu đặt lên môi Triển Chiêu. Làn nước ấm ấm lướt qua cánh môi mềm mại, chậm rãi truyền cho Triển Chiêu.

“Ừm... Khụ khụ...” Triển Chiêu không nghĩ tới anh sẽ cho mình uống nước bằng cách này, định nói gì, lại bị sặc. Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu lên, cầm lấy khăn tay lau khô môi cho Triển Chiêu, vỗ về nói: “Mèo ngốc, gấp cái gì?”

“Anh... sao có thể làm như vậy?” Triển Chiêu nghiêng mặt sang bên, không che giấu nổi ngượng ngùng.

Bạch Ngọc Đường thấp giọng cười khê: “Sợ cái gì, trong phòng bệnh chỉ có hai chúng ta. Con mèo ngủ em không biết đi! Lúc em ngủ ồn ào đòi uống nước, anh đều mớm như thế cả!”

“Anh...” Triển Chiêu vừa định trách cứ, nhưng không nói ra được. Đúng vậy, có gì đáng oán giận chứ? Bây giờ có thể bình an nhìn thấy anh chẳng phải đã đủ rồi sao? Thế rồi, Triển Chiêu chỉ khê cụp mắt, nắm thật chặt lấy bàn tay ấm áp của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường khê thở dài, cúi đầu hôn lên trán Triển Chiêu, sau đó lại tì trán của mình lên trán cậu, nhẹ giọng hỏi: “Chiêu, lạnh không?”

“Không lạnh~ “

“Để anh sưởi ấm cho em đi!” Giống như không nghe thấy câu trả lời của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường tự nhiên nói, sau đó lại cúi gập, vén chăn, nghiêng người lên giường. Anh nhẹ nhàng kéo Triển Chiêu, ôm vào trong lòng, để đầu của cậu tựa vào lồng ngực mình.

Triển Chiêu không nói gì, chỉ ngoan ngoãn chôn mặt vào lồng ngực anh, tay vòng lên cái hông thon rảnh chác của anh.

Ngoài bầu trời, mờ mịt xám trắng. Hai người yêu nhau, ôm nhau ngủ.

Bạch Ngọc Đường lấy nhiệt kế nhét dưới nách Triển Chiêu ra nhìn một chút, xác định cậu đã hạ sốt, rồi mới rút cánh tay phải đã tê rần dưới thân Triển Chiêu, nhẹ nhàng xuống giường. Xoay người lại đắp kín chăn cho người hãy còn đang say ngủ.

Lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, bác sĩ và y tá kiểm tra phòng mỉm cười đi vào. Bạch Ngọc Đường sốt sắng nhìn Triển Chiêu nằm ở trên giường một chút, lại giơ tay ra hiệu bác sĩ nói nhỏ, chỉ lo cậu bị người đi vào đánh thức.

Bác sĩ cười nói: “Bệnh nhân đã hạ sốt, các cậu có thể xuất viện bất cứ lúc nào. Thế nhưng thân thể của cậu ấy vẫn rất yếu ớt, còn cần tĩnh dưỡng.”

“Cảm ơn! Bây giờ tôi có thể thay cậu ấy làm thủ tục xuất viện chưa?”

“Đương nhiên có thể.”

Bạch Ngọc Đường đưa bác sĩ đi, lại ngồi xuống trước giường bệnh. Anh cúi đầu hôn lên môi người trên giường, thấp giọng nói: “Mèo con, chúng ta có thể về nhà rồi!”

Triển Chiêu dường như nghe thấy, mở cặp mắt lim dim buồn ngủ, mỉm cười gật đầu. Sau đó lại thiếp đi có người kia ở bên, sẽ rất an tâm!

Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu bị quấn chặt trong chăn, đi xuống thang máy. Cầm trong tay chìa khóa đã chuẩn bị kỹ càng, mở cửa ra. Tiếp đó đặt con mèo nhỏ giận dỗi suốt một đường, giận tới tận bây giờ lên giường. Kéo chăn qua, đắp kín.

“Về đến nhà rồi, còn tức?” Bạch Ngọc Đường cười nói.

“Anh cứ thử bị người ta bế suốt dọc đường, bị tất cả bác sĩ y tá bệnh nhân nhìn thấy hết xem anh có tức không?” Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc tới chuyện này Triển Chiêu lại tức đỏ mặt.

Bạch Ngọc Đường lấy ra một bộ đồ ngủ màu lam đậm, vừa giúp Triển Chiêu đổi vừa lấy lòng nói: “Chẳng phải em không có giấy sao, không tiện mà!”

Tuy rằng Bạch Ngọc Đường rất hưởng thụ cảm giác người yêu trong ngực, hận không thể để cả thế giới biết con người tuyệt vời này thuộc về mình, nhưng lúc này anh cũng không dám nói rõ. Mắt thấy mèo con này lại sắp xù lông, nếu còn tìm chỗ chết nói ra suy nghĩ trong lòng mình, phỏng chừng mình sẽ chết rất thâm. Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường không khỏi nghĩ bụng, vẫn là con mèo bệnh hôm qua đáng yêu hơn.

“Em có thể đi dép bệnh viện...” Triển Chiêu vẫn còn xoắn xuýt với một màn không sao chịu được ở bệnh viện.

Bằng này tuổi rồi, còn bị người ta lấy chân quần như trẻ con, mình nói thế nào, người kia cũng không chịu nhượng bộ, nhất quyết phải bế mình. Anh còn lộ liễu đi qua khu nằm viện, xuyên thẳng qua đại sảnh, còn bế mình lên tận xe. Suốt đường, cho dù là bác sĩ, hay là y tá, thậm chí còn có bệnh nhân đến viện khám, đều nhìn họ chằm chằm không để yên.

Con chuột chết kia da mặt dày mo, mặt không đỏ cũng không trắng, khí định thần nhân. Cũng phải, người bị bế có phải anh đâu! Chỉ khổ Triển Chiêu da mặt mỏng, dọc đường đi mặt cứ đỏ chót như cà chua chín rực, không thể giãy giụa, không thể nhảy xuống tự đi, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu mặc cho người kia bế. Trên đường còn gặp phải bác sĩ không biết chuyện, suýt chút nữa thì lòi vào kiểm tra nguyên nhân sốt cao thêm lần nữa.

Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu nằm xuống, buồn cười nói: “Lần sau để em bế về đi, được chưa?” Sau đó chỉnh lại chăn, hôn một cái lên môi Triển Chiêu, nói: “Em ngủ thêm chút đi, anh đi đun nước tắm cho em, rồi làm chút gì ăn. Sáng nay cháo bệnh viện không hợp khẩu vị của em, em cũng không ăn cái gì. Để anh làm canh cá nha!” Bạch Ngọc Đường có chút lấy lòng hỏi: “Canh cá hầm thịt với táo được không?”

“Em muốn hầm đu đủ với đậu phộng!”

“Được, vậy thì canh cá hầm đu đủ đậu phộng! Ngủ đi!” Bạch Ngọc Đường nhẹ giọng dỗ dành Triển Chiêu.

Nhìn Triển Chiêu ngủ, Bạch Ngọc Đường trầm mặt xuống. Anh muốn biết ngày hôm qua rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, nhưng cũng biết, đau khổ và hoảng sợ nặng nề kia Triển Chiêu nhất định sẽ giấu kín trong lòng. Anh có thể chờ, chờ đến khi chính cậu nói ra khỏi miệng!

31. Chương 31

Triển Chiêu nằm thư giãn trong bồn tắm lớn nhà Bạch Ngọc Đường, để cho làn nước ấm xua đi cái lạnh buốt thấu xương. Bạch Ngọc Đường đau lòng nâng bàn chân hơi sưng của Triển Chiêu lên, có phần hơi giận hờn mà nhìn cậu.

Triển Chiêu mất tự nhiên rút chân về nói: “Đã không sao rồi.”

“Sưng cả lên thế này, còn không sao! Nếu như để lâu thêm chút nữa, thì sẽ bị đông thương đó!” Gặp phải kiểu bệnh nhân như này, bác sĩ nào cũng sẽ phát điên. Huống chi bệnh nhân này còn là người yêu của mình!

Triển Chiêu cũng không nói tiếp đề tài của Bạch Ngọc Đường, mà đưa tay ôm đầu gối, cúi thấp đầu như là đang suy nghĩ gì. Bầu không khí lập tức trầm xuống, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu như vậy, không khỏi nghẹt thở, tim đập mãnh liệt. Anh muốn hỏi, nhưng lại không dám.

Hồi lâu sau, Triển Chiêu mới nói khẽ: “Ngọc Đường không muốn biết rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bạch Ngọc Đường lại gần, kéo đầu cậu ngả vào lồng ngực, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu. “Muốn, dĩ nhiên muốn! Từ lúc đó đến giờ, mỗi giờ mỗi phút anh đều muốn biết đến cùng là nguy hiểm ra sao mới khiến em phải chạy ra đó như vậy. Anh muốn biết đến cùng đã phát sinh chuyện gì, nhưng anh bằng lòng chờ, chờ cho đến khi em tự nguyện, nói với anh!”

“Ngọc Đường, cảm ơn anh!”

“Đồ ngốc! Còn cảm ơn cái gì? Nhìn thấy bộ dạng này của em, anh lại hận chính mình nhiều hơn! Anh hận tại sao xuống máy bay không đến tìm em ngay, anh hận tại sao anh không thể thay em chịu đựng sợ hãi đau khổ! Chiêu, trái tim anh đau lắm!”

Bạch Ngọc Đường ngồi quỳ chân ở bên ngoài bồn tắm, hai tay nâng khuôn mặt thon gầy của Triển Chiêu lên, bắt đầu từ trán, từng tắc từng tắc, từng điểm từng điểm, hôn xuống. “Chiêu! Anh rất sợ mất em!”

“Đều qua rồi, đã không sao rồi! Em vẫn còn ở bên cạnh anh!” Triển Chiêu nhìn đôi mắt lấp lánh của Bạch Ngọc Đường, nhỏ giọng thăm thì.

Bạch Ngọc Đường hôn mạnh lên cánh môi hồng của Triển Chiêu, lòng càng thêm đau xót: “Ngốc, đúng là một tên ngốc! Lại còn an ủi anh!”

Một tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan cục diện khó xử một người thì muốn tự ăn, một người thì muốn dứt.

Bạch Ngọc Đường tức giận đặt canh cá lên bàn cạnh đầu giường, cau mày nhìn Triển Chiêu nhận điện thoại, nhìn dáng vẻ của anh, hết như muốn dùng ánh mắt để giết chết tên khốn nào gọi điện tới phá vậy!

Triển Chiêu nhìn hai chữ “Anh ba” hiện lên trên màn hình điện thoại, hạ quyết tâm, vẫn là nhấc máy.

“Anh ba~”

“Tiểu Chiêu! Em đang ở đâu?” Đinh Triệu Huệ ở bên đầu điện thoại kia lớn tiếng nói.

“Em~ đang ở nhà bạn.”

“Bạn? Bạn nào?”

“Anh ba~~ em...” Đinh Triệu Huệ vẫn chưa biết chuyện của cậu và Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng không biết nên nói như thế nào.

“Tiểu Chiêu, em rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Anh về biệt thự đón em, nhưng không gặp. Triệu Trinh nói tối hôm qua hần về, trông thấy em ngồi lên xe của một người rồi đi. Rốt cuộc là ai? Có thể để em không mặc áo khoác, không mang giày, cứ như thế mà đi?”

Triển Chiêu nghe nói vậy, chỉ thấy lòng cuộn cuộn lên. Cậu không ngờ anh ba còn gặp Triệu Trinh, cũng không ngờ Triệu Trinh lại vô liêm sỉ nói dối như vậy. Tay Triển Chiêu cầm điện thoại bắt đầu run rẩy, Bạch Ngọc Đường nhìn thấy biến hóa của Triển Chiêu, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay man mát kia.

Dường như được tiếp thêm sức mạnh, Triển Chiêu nói tiếp: “Hôm qua em đi vội quá. Anh ba, anh đừng lo, bây giờ em rất tốt. Chỉ là bị cảm lạnh một chút, chờ em khỏe lại, sẽ về nhà.”

“Cái gì? Bị ốm? Em thực sự là... Hừ, tức chết anh rồi! Chờ anh hai trùng trị em đi! Nói cho anh biết em ở đâu, anh đến đón em!”

“Tự em sẽ về.”

“Không nói cho anh cũng được, anh để anh hai hỏi! Chờ điện thoại của lão đại đi!” Hiển nhiên, mọi người còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, Đinh Triệu Huệ còn dễ dàng uy hiếp Triển Chiêu.

Cúp điện thoại, Triển Chiêu giả vờ ung dung nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “Ngọc Đường, dứt canh cho em ăn đi!”

Bạch Ngọc Đường trầm mặt nhìn Triển Chiêu. Hiểu Triển Chiêu như Bạch Ngọc Đường, làm sao sẽ không biết về mặt cậu nghĩa là thế nào, càng nguy trang nói đến mức ung dung, thì càng chứng tỏ trong lòng cậu rất buồn. Bạch Ngọc Đường mặt vô cảm xúc cầm lấy chén canh nói: “Nguội rồi, anh đi hâm nóng lại.” Nói rồi đứng lên, đi ra ngoài phòng ngủ.

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường mặt trầm như nước, lòng dậy lên từng trận áy náy, “Xin lỗi!” Bạch Ngọc Đường xoay người nhìn lại, vừa định mở miệng nói chuyện, chỉ nghe Triển Chiêu nói tiếp: “Chuyện ngày hôm qua, đừng nói...”

Nhìn thấy sự áy náy và khẩn cầu trong mắt cậu, Bạch Ngọc Đường lại nuốt lời trách cứ trở vào, anh chỉ yên lặng thở dài trong lòng, nhẹ nhàng gạt đầu, đi ra khỏi phòng.

Bạch Ngọc Đường bật lửa hâm canh, hai tay tức giận chống lên kệ bếp. Đau đốn cùng phần nộ trong lòng đan xen vào nhau, kéo dài không dứt. Anh cảm thấy, dường như kiếp trước mình đã từng chịu đựng nỗi đau khổ như thế.

Anh tức giận nghĩ: Hừ! Không nói cho mình, còn không cho mình nói với người nhà họ Đinh. Con mèo ngốc kia lại muốn một mình ôm chuyện giấu vào lòng! Coi Bạch gia là tên ngốc sao? Hừ! Không nói, mình cũng có thể đoán được!

Bạch Ngọc Đường đã nghe sơ sơ cuộc nói chuyện giữa Triển Chiêu và Đinh Triệu Huệ, không phải Bạch Ngọc Đường có ý định nghe trộm, mà là giọng của Đinh Triệu Huệ thực sự quá lớn quá vang. Hình như hẳn có nhắc tới Triệu Trinh, mà Triển Chiêu sau khi nghe thấy cái tên này, rõ ràng không được tự nhiên. Lại liên tưởng đến chuyện lần trước, Bạch Ngọc Đường đã có thể đoán rằng, việc này cùng Triệu Trinh không thể tách rời quan hệ!

32. Chương 32

Căn hộ của Bạch Ngọc Đường nghênh đón hai vị khách không mời mà đến.

Nhìn thấy hai kẻ giống nhau như đúc đứng ngoài cửa kia, Bạch Ngọc Đường thật không muốn tặng cho họ cái sắc mặt gì tốt, thậm chí chỉ muốn đóng sầm cửa lại, nhốt luôn hai kẻ đó ở bên ngoài! Thế nhưng vì Mèo con nhà mình, anh vẫn hằm hằm để cho họ vào cửa.

Trái với vẻ bình thản ung dung của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cảm thấy hơi kinh ngạc: “Anh hai, anh ba! Sao các anh lại tìm được đến đây?”

“Nhà trọ của nhị thiếu gia Bạch thị, cũng không khó tìm.” Đinh Triệu Lan trầm mặt nói.

Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng. Đúng vậy, lấy thực lực của Đinh gia, muốn tìm đến chỗ ở của anh, vẫn là vô cùng dễ dàng.

Nhìn bầu không khí quỷ dị này, Đinh Triệu Huệ vẫn chưa hiểu đầu đuôi ra làm sao. Hiển nhiên, Đinh Triệu Lan vẫn chưa nói với cậu em sinh đôi, anh vẫn thực hiện lời của mình, giữ yên lặng về mối quan hệ giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Đinh Triệu Huệ chỉ vào Bạch Ngọc Đường nói: “Cậu... Cậu là...? Tôi đã gặp cậu ở đâu nhỉ?”

Không chờ Bạch Ngọc Đường trả lời, Triển Chiêu đã kéo anh rồi nói với anh ba: “Anh ba, đây là Bạch Ngọc Đường. Anh ấy lúc trước là bác sĩ ở bệnh viện Chiêu Hoa, hẳn là các anh đã từng gặp anh ấy lúc em nằm viện. Bây giờ... chúng em... đang yêu nhau!”

“Các cậu? Yêu nhau?” Đinh Triệu Huệ hiển nhiên còn chưa tiêu hóa nổi tin tức này, sững sờ mà nhìn hai chàng trai xuất sắc trước mắt, sau đó lại xoay người nói với anh hai mình, “Anh hai! Bọn họ...” Thế nhưng thấy Đinh Triệu Lan cũng không biểu hiện ra vẻ gì kinh ngạc, mới hiểu được, thì ra anh hai đã biết chuyện này.

Bạch Ngọc Đường xúc động nắm chặt tay Triển Chiêu. Lúc nhìn thấy Đinh Triệu Lan, thái độ của Triển Chiêu có chút né tránh, vậy mà lần này, cậu dĩ nhiên thẳng thắn thừa nhận quan hệ của hai người. Điều này khiến cho Bạch Ngọc Đường rất cảm động, giấu lại Mèo con nhà mình da mặt quá sức mỏng à? Nếu như không phải yêu chân thành, làm sao có thể nói như vậy? Lời ấy thực sự còn chân thành hơn nhiều so với bất kỳ lời hứa hẹn nào khác.

“Quá hoang đường, Tiểu Chiêu! Hôm qua em cũng là bởi hấn mới nửa đêm đi ra ngoài?” Đinh Triệu Huệ vẫn không thể tiếp thu.

“Đúng, ngày hôm qua em ấy ở cùng với tôi. Thì sao?” Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu lo lắng, cướp lời nói. Kỳ thực như vậy không tính là nói dối, chỉ là che giấu một số chuyện mà thôi.

Triển Chiêu siết thật chặt tay Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng gật đầu, nhẹ đến mức khiến người ta không dễ nhận ra. Cậu rất cảm kích Bạch Ngọc Đường, cũng cảm thấy vô cùng có lỗi với anh, để cho anh phải ẩn nhẫn chịu đựng nỗi oan ức bậc này. Nhưng nguyên nhân chính thực ra là, cậu e ngại không dám mở miệng. Một Bạch Ngọc Đường đã khiến anh hai anh ba không thể tiếp thu, huống chi lúc trước còn sớm xuất hiện Lý Nguyên Hạo, bây giờ lại thêm Triệu Trinh. Triển Chiêu tình nguyện chôn giấu tất cả những thứ này trong lòng mình, để mình tự giải quyết những gút mắc ấy.

“Được rồi, không cần nói nữa!” Đinh Triệu Lan không nhịn được nói, “Tiểu Chiêu theo bọn anh về nhà, ba mẹ ở nhà cũng đang rất sốt ruột!”

“Anh, xin lỗi. Em không muốn về lúc này.”

“Em thực sự là bị quỷ mê tâm khiếu rồi!” Đinh Triệu Lan tức giận nói, “Em bảo anh phải nói thế nào với ba mẹ? Nói với họ, đứa con trai đáng tự hào nhất của họ mê muội với ái tình, liều lĩnh chạy ra ngoài trong trời tuyết lớn, đến bây giờ còn không nở trở về nhà? Có phải là còn muốn nói cho họ biết, người yêu của em chính là gã đàn ông này?” Đinh Triệu Lan nói không biết lựa lời, càng nói càng khó nghe, anh tức giận nhìn Triển Chiêu, nhưng tay lại chỉ vào Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nghe xong, tiến lên một bước túm chặt lấy cổ áo Đinh Triệu Lan: “Anh có thể sỉ nhục tôi, nhưng không thể nói em ấy như vậy! Lần trước là tôi nể mặt Chiêu bỏ qua cho anh, lần này anh đừng hòng!” Nói xong vùng nắm đấm hướng về Đinh Triệu Lan.

“Ngọc Đường, đừng như vậy!” Triển Chiêu nhìn thấy hành động của Bạch Ngọc Đường, vội chắn trước người Đinh Triệu Lan, cú đấm này vững vàng đánh trúng bả vai Triển Chiêu.

“Mèo con!”

“Tiểu Chiêu!”

Ba người không hẹn mà cùng đồng loạt kêu lên, Bạch Ngọc Đường đưa tay đến đỡ, lại bị Đinh Triệu Huệ đẩy ra, ôm Triển Chiêu vào trong ngực. Đinh Triệu Huệ quát lớn: “Bạch Ngọc Đường, cậu điên rồi?” Lúc này mới cúi đầu hỏi Triển Chiêu: “Tiểu Chiêu, thế nào? Đau ở đâu?”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường đang day dứt tự trách cùng Đinh Triệu Lan mặt mũi trắng bệch, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, không đau!” Nhưng trong lòng lại âm thầm cười khổ, lần này Bạch Ngọc Đường dùng hết sức lực, nếu như đánh trúng người anh hai, phỏng chừng trận phong ba này không thể lắng lại được!

Bạch Ngọc Đường biết cú đấm kia của mình mạnh cỡ nào, cú đấm ấy đánh vào bả vai Triển Chiêu, lại như đánh trúng vào lòng mình, anh không có cách nào tha thứ cho bản thân!

Đinh Triệu Lan nhìn trán Triển Chiêu lấm tấm chảy đầy mồ hôi, liền biết, cú đấm này tuyệt đối không nhẹ như cậu nói. Nếu không phải mình nói không biết lựa lời, Bạch Ngọc Đường sẽ không làm khó dễ, Triển Chiêu cũng sẽ không vì mình đi đỡ cú đấm kia. Đinh Triệu Lan chỉ thấy vừa đau lòng vừa tự trách.

Nhìn bọn họ ngây ra đó, Triển Chiêu tránh khỏi Đinh Triệu Huệ, đi tới kéo anh hai nói: “Anh hai, không có chuyện gì. Thật sự không đau, anh ấy không dùng sức! Anh~ đừng tức giận! Là em không đúng, em cùng anh về nhà!” Đinh Triệu Lan nhìn Triển Chiêu giống như khi còn bé, kéo tay mình như thể làm nũng mà nói, lòng liền mềm nhũn. Anh hối hận tự mình nói những lời vô tình đó, đột nhiên, anh chỉ cảm thấy mũi hơi cay cay, lúng túng quay mặt qua chỗ khác.

Sau đó anh lại xoay người về trước mặt Bạch Ngọc Đường, ngẩng đầu lên dùng đôi mắt lóe sáng nhìn Bạch Ngọc Đường: “Đừng lo lắng, không có chuyện gì!” Nói lại nắm vai Bạch Ngọc Đường, động viên vỗ vỗ, “Hai ngày nữa, cậu đến đại trạch gặp tôi!”

“Mèo con~” Bạch Ngọc Đường đau lòng đỡ vai Triển Chiêu, đã từng thề phải bảo vệ cậu, vậy mà giờ làm tổn thương cậu lại chính là mình.

Triển Chiêu chỉ cười, “Em chờ anh!” (em chờ anh mang sính lễ đến hỏi cưới em:))

Bạch Ngọc Đường biết Triển Chiêu vì mình mới về nhà, cũng biết Triển Chiêu để anh đến Đình gia có nghĩa gì. Bạch Ngọc Đường âm thầm cảm kích, anh bèn gật gật đầu, nói: “Anh tiến em!”

“Không nhọc Bạch nhị thiếu đại giá!” Một thanh âm trầm thấp từ cửa truyền đến, bốn người theo tiếng nhìn tới, chỉ thấy cánh cửa khép hờ mở rộng ra, ngoài cửa đứng một người.

33. Chương 33

Bốn người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy cánh cửa khép hờ mở rộng ra, ngoài cửa đứng một người.

“Ba!” Ba người đồng thời hô lên.

Đình Nho Hùng chống gậy, khí định thần nhân đi vào. Thực chất thân thể của ông rất khỏe mạnh, gậy chỉ là đồ trang trí. Theo sau lưng ông chính là tài xế kiêm vệ sĩ, Vương Triều.

Đình Triệu Lan đi tới đứng bên người phụ thân: “Ba, sao ba lại đến đây?” Đình Nho Hùng giơ tay lên ra hiệu cho anh không cần nói chuyện, mà đi tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, đánh giá chàng trai trẻ này. Ánh mắt sắc bén của ông lướt qua Bạch Ngọc Đường từ đầu đến chân, lại từ chân lên đầu, tuy không nói gì, nhưng tự có một luồng khí thế uy nghiêm.

Bạch Ngọc Đường cũng không hề sợ hãi, nhưng toàn thân vẫn căng thẳng, mặt vô cảm xúc, mặc cho Đình Nho Hùng đánh giá mình. Anh biết, mình có thể không coi anh em Đình thị ra gì, nhưng trước mắt lão nhân này vẫn phải ứng đối cẩn thận. Nói sao đi nữa, ông ta vẫn là phụ thân của Mèo con. Bạch Ngọc Đường biết mình không thể quá mức ngạo mạn, tuy nhiên không thể lùi bước.

Bầu không khí bèn trở nên căng thẳng như thế, Triển Chiêu không tự chủ được đứng chắn trước người Bạch Ngọc Đường, “Ba, chúng ta về rồi nói đi!”

Đình Nho Hùng cũng không đáp lời, chỉ nhìn Bạch Ngọc Đường, hồi lâu sau, mới nói với vệ sĩ đằng sau: “Vương Triều, đưa Tam thiếu gia về.”

Vương Triều đứng thẳng tắp, cúi đầu vâng mệnh. Đi đến bên người Triển Chiêu, đưa một tay chỉ về hướng ngoài cửa nói: “Tam thiếu gia, xin mời.”

Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, ánh mắt vô cùng lo lắng, Bạch Ngọc Đường động viên gật đầu với Triển Chiêu, cậu mới theo Vương Triều đi ra ngoài.

Đình Nho Hùng đã quan sát thấy hết những thứ này, nhưng cũng không làm khó dễ Bạch Ngọc Đường. Chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi mắng hai anh em Đình Triệu Lan: “Vô dụng!” Nói xong quay người bỏ đi, anh em Đình thị cũng không dám ở lại, vội vàng bước theo phụ thân.

Đứng bên cửa sổ nhìn chiếc xe nhanh chóng rời đi, Bạch Ngọc Đường dường như có thể nhìn thấy ánh mắt của Triển Chiêu. Nhưng anh không có thời gian suy nghĩ nhiều, anh còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Bạch Ngọc Đường lấy điện thoại ra ấn số gọi: “A lô, Nhị ca! Giúp em điều tra một người...”

Thư phòng Đình gia đại trạch.

Đình Nho Hùng chấp tay sau lưng, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Đình thái thái Tiểu Huệ Nhã ngồi trên ghế salon, mặt đầy vẻ sầu muộn. Triển Chiêu đứng giữa thư phòng, cúi đầu không nói gì. Trong thư phòng yên tĩnh, cảm giác ngột ngạt khiến người ta ngột thở. Đột nhiên, cậu nghe thấy mẫu thân nhỏ giọng khóc nức nở, cậu vội vàng đi tới, ngồi xổm xuống một bên ghế, lau nước mắt cho mẫu thân, kéo tay bà nói: “Mẹ, con xin lỗi!”

Tiểu Huệ Nhã nhắm mắt gạt tay Triển Chiêu đi: “Đừng nói xin lỗi với ta! Con nói với mẹ con, nói con đã làm cái gì?”

Triển Chiêu đột nhiên hoảng sợ, cậu không nghĩ rằng mẫu thân sẽ nhắc đến mẹ ruột của mình.

“Ta và Thư Vân cùng nhau lớn lên, tình như chị em. Ta nhìn cô ấy yêu, nhìn cô ấy kết hôn, rồi sinh ra con. Ta coi con như con trai ruột của mình! Ta nhận lời cô ấy phải chăm sóc con thật tốt, nhận lời cô ấy để con khỏe mạnh bình an, để con có thành tựu. Thế nhưng con đã làm gì? Con không hề có lỗi với ta, là ta! Là ta có lỗi với Thư Vân, ta làm mẹ không tốt, không hoàn thành được lời hứa với Thư Vân! Ta có xuống suối vàng cũng không còn mặt mũi nào để gặp Thư Vân nữa!” Nói xong, lại giàn giụa nước mắt.

Triển Chiêu thấy mắt mình cũng ướt ướt, cậu không nghĩ rằng mình lại làm mẫu thân thương tâm đến thế, cậu quỳ xuống bên chân mẫu thân, chỉ có thể lặp đi lặp lại: “Mẹ, xin lỗi. Con xin lỗi...”

Tiểu Huệ Nhã đỡ vai Triển Chiêu, nhìn vào mắt cậu nói: “Tiểu Chiêu, quên hắt đi, rời xa hắt đi! Có được không? Con còn một quãng đời rất dài chưa đi, con từ trước đến giờ đơn thuần thiện lương, con còn không hiểu cái gì là yêu cái gì là cuộc sống. Tiếp tục như vậy, không có lợi. Chỉ cần con rời xa hắt, làm sao cũng được. Mẹ khuyên ba con không làm khó hắt, được không!”

“Xin lỗi, mẹ! Xin lỗi.”

“Ta không muốn nghe con nói xin lỗi, con nói con có thể rời xa hắt, nói đi!”

“Mẹ! Con không thể rời bỏ anh ấy, cũng không quên anh ấy được... Con... yêu anh ấy!”

Tiểu Huệ Nhã đứng lên, giơ cao tay. Bà chưa từng đánh Triển Chiêu, đứa con hiền lành ngoan ngoãn này từ nhỏ đã là máu thịt của mình, thậm chí còn thân thiết hơn cả con gái, bà xưa nay chưa từng nổi lòng nào đánh cậu, mà cậu cũng chính là niềm kiêu hãnh của mình! Hôm nay, nhìn đứa con bị ma mê quỷ ám này, bà vẫn không xuống tay được. Nhất thời, bà không biết phải làm sao, mắng cũng không chịu tính ngộ, đánh thì lại không nổi, chỉ có thể ngồi phịch xuống ghế tiếp tục khóc.

Triển Chiêu biết mình tổn thương trái tim mẫu thân, nhưng cậu không thể thuận theo ý mẫu thân rời xa người kia. Cậu quỳ ở nơi đó, nhắm thật chặt mắt lại, chuẩn bị nhận lấy cái đánh của mẫu thân.

“Được rồi!” Đau đớn như dự đoán cũng không đến, trái lại Đinh Nho Hùng vẫn trầm mặc này giờ mở miệng nói. “Tiểu Chiêu còn ốm lắm, đứng lên đi!”

Triển Chiêu chỉ cúi đầu, không đứng dậy. Cậu biết, mình không có mặt mũi nào để đứng dậy.

Đinh Nho Hùng đi tới trước mặt Triển Chiêu, kéo cánh tay cậu lôi dậy, “Về phòng nghỉ ngơi đi, Paul đến rồi, để anh ta kiểm tra cẩn thận cho con, ăn cơm uống thuốc nghỉ ngơi thật tốt. Chuyện này, để sau hãy nói.”

Triển Chiêu không nghĩ tới phụ thân sẽ nói đến chuyện này thoải mái như vậy, cậu sốt sắng nhìn Đinh Nho Hùng: “Ba, Ngọc Đường bên kia...”

Đinh Nho Hùng cau mày nhìn về phía Triển Chiêu, âm thanh có mấy phần nghiêm khắc: “Đừng nói nữa, trở về phòng đi!”

Triển Chiêu cúi đầu, không nói gì nữa, cũng không có ý định rời đi. Đinh Nho Hùng biết rõ sự quật cường của con trai, thở dài, biết vẫn là mình thua trận, ngữ khí hơi hơi hòa hoãn: “Yên tâm đi, ba sẽ không làm gì.”

Nghe được lời hứa này, Triển Chiêu mới ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn phụ thân. Sau đó lại áy náy nhìn mẫu thân một chút, mới xoay người rời khỏi thư phòng.

Nhìn bóng lưng Triển Chiêu rời đi, Đinh Nho Hùng ôm lấy ái thiếp, để cho bà khóc lóc trong ngực mình. Bàn tay già nua của ông nhẹ nhàng vỗ về bờ vai bà, thấp giọng an ủi: “Đừng đau lòng, Thư Vân sẽ không trách bà!”

34. Chương 34

Đinh Nho Hùng tuân thủ lời hứa của mình, không gây sự với Bạch Ngọc Đường. Người nhà họ Đinh cũng biết, Bạch Ngọc Đường này không giống Lý Nguyên Hạo lúc trước. Trước tiên không nói đến thế lực của Bạch gia, chỉ nói riêng đến địa vị của anh trong lòng Triển Chiêu, cũng làm cho người nhà họ Đinh dè chừng một chút.

Bạch Ngọc Đường chịu đựng hai ngày tương tư giày vò, cuối cùng cũng đi đến Đinh gia.

Theo chỉ dẫn của người hầu, Bạch Ngọc Đường xuyên qua vườn hoa, đi đến phòng chính. Lần đầu tiên đi vào Đinh gia đại trạch, trong lòng Bạch Ngọc Đường có một loại tâm tình thật khó diễn tả thành lời. Đây chính là nơi Mèo con kia sinh sống từ nhỏ sao? Nhìn từng cọng cây ngọn cỏ, từng mái ngói viên gạch trong sân, Bạch Ngọc Đường đều cảm thấy thật gần gũi đáng yêu, dường như chỉ cần là nơi có liên quan đến Triển Chiêu, ở trong mắt Bạch Ngọc Đường đều trở nên khác biệt với tất cả mọi người.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Triển Chiêu đứng trước cửa, vội bước nhanh hai bước đến bên người Triển Chiêu. Anh nhìn người yêu đã hai ngày không gặp, trong lòng tuôn ra tương tư nồng nàn.

Trước tiên anh nhìn qua sắc mặt của Triển Chiêu, thật may, không tiêu tụy, xem ra người nhà họ Đinh không làm khó dễ cậu; lại đưa tay sờ thử trán cậu, thật may, nhiệt độ bình thường, xem ra đã khỏi sốt; tiếp đó lại nhìn xuống chân Triển Chiêu, mang giày, không biết đã hết sưng hay chưa. Triển Chiêu không nhịn được cười, kéo tay Bạch Ngọc Đường nói: “Đã tốt rồi, không sao rồi!” Bạch Ngọc Đường nhú mày nhìn cậu nghi ngờ, Triển Chiêu bắt đầu dỗi dằn, hóa ra chữ tín của mình lại kém đến như vậy, nói thật mà chẳng ai chịu tin. Cuối cùng, Bạch Ngọc Đường tự trách nâng vai trái Triển Chiêu, “Còn đau không?” Triển Chiêu đưa tay phải lên xoa tay anh, nhỏ giọng nói: “Vẫn còn tím! Lát nữa anh phải chịu trách nhiệm bôi thuốc cho em!”

Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi, mắt cười chan chứa cảm động —— Mèo con của anh lúc nào cũng hiền lành tốt bụng như vậy.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường sóng vai nhau đi vào phòng khách, lúc này, ngoại trừ Đinh Nguyệt Hoa đang nằm viện chờ sinh, người nhà họ Đinh đều ở đây. Một nhà bốn người ngồi vây quanh trên ghế salon, Đinh Nho Hùng đang đọc báo, Tiểu Huệ Nhã pha trà cho mọi người, Đinh Triệu Lan cúi đầu uống trà, Đinh Triệu Huệ thì nói chuyện điện thoại với bạn. Cả nhà hình như đều đang bận rộn, thế nhưng người tinh tường đều có thể nhìn ra, vẻ bận rộn này là cố tình bày ra cho người ngoài xem.

Triển Chiêu có chút lúng túng đứng ở đằng kia nói: “Ba mẹ, anh hai anh ba, hôm nay con xin phép chính thức giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là Bạch Ngọc Đường.” Sau đó, lại chuyển qua nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, đây là ba, mẹ em. Anh hai Đinh Triệu Lan, anh ba Đinh Triệu Huệ.”

Nói xong, Triển Chiêu nhìn về phía người nhà, song cả nhà vẫn mỗi người một việc, vẻ như không nghe thấy Triển Chiêu đang nói gì. Triển Chiêu bối rối nhìn Bạch Ngọc Đường, lúc này sắc mặt Bạch Ngọc Đường đã vô cùng khó coi, nhưng vẫn nhẫn nại. Triển Chiêu có chút đau lòng. Cậu biết, với sự kiêu ngạo tùy hứng của Bạch Ngọc Đường, nếu không phải vì mình, căn bản sẽ không chịu được ầm ỹ, chịu đựng việc cả nhà ngoảnh mặt làm ngơ thế này.

Bạch Ngọc Đường nhận ra lo lắng của Triển Chiêu, nắm chặt tay Triển Chiêu, mỉm cười đáp lại. Đúng là mình cảm thấy ầm ỹ, nhưng so với ầm ỹ của Triển Chiêu, những thứ này lại đáng là gì? Lại nói, Bạch Ngọc Đường cũng hiểu rõ vì tương lai hạnh phúc của hai người, có một số việc nhất định phải đối mặt.

Kỳ thực người nhà họ Đinh ngồi trên ghế salon đã sớm đặt hết tâm tư lên người hai người kia, tất cả vẻ thờ ơ chẳng qua là làm bộ thôi. Cả nhà đã thương lượng tốt, dù mọi người không đành lòng làm khó dễ Tiểu Huệ Chiêu, vậy thì cứ việc không để ý tới Bạch Ngọc Đường. Một người kiêu ngạo như Bạch Ngọc Đường, làm sao có thể chịu đựng việc người khác coi thường?

Mà khi Tiểu Huệ Nhã lén nhìn thấy Bạch Ngọc Đường nắm tay Triển Chiêu, rốt cuộc không kìm được, xoay đầu lại nói với Triển Chiêu: “Tiểu Huệ, nếu như hôm nay con chỉ giới thiệu một người bạn bình thường với chúng ta, chúng ta đều rất hoan nghênh, cũng sẽ nhiệt tình tiếp đón.” Giọng của Tiểu Huệ Nhã rất lạnh lùng, bà nhấn rất mạnh vào hai chữ “bình thường”, nhưng vị nữ sĩ vẫn luôn luôn dịu dàng này vẫn không

che giấu nỗi run rẩy trong giọng nói. “Còn nếu như vị Bạch tiên sinh này đến có mục đích khác, ta không hoan nghênh.” Nói xong, mặt không cảm xúc ngồi nghiêm trên ghế salon, không nói thêm nữa.

“Mẹ~ “

“Đừng nói!” Tiểu Huệ Nhã không nhận được vẫn là khóc lên.

“Bác gái, chào bác!” Bạch Ngọc Đường động viên nắm tay Triển Chiêu, nói với Tiểu Huệ Nhã. “Hôm nay con đến đây không phải là bạn bè bình thường của Triển Chiêu. Con nghĩ mọi người cũng biết quan hệ của chúng con rồi, hôm nay con tới là muốn nhắc lại, con và Chiêu thật lòng yêu nhau, chúng con cũng muốn được bên nhau trọn đời trọn kiếp. Mọi người đồng ý cũng được, phản đối cũng được, đều không ngăn cản được chúng con. Đương nhiên, làm văn bối, con đồng ý tôn trọng hai vị trưởng bối, con cũng xin đảm bảo với ba mẹ... và cả hai vị anh trai của Triển Chiêu, con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt, yêu thương em ấy. Sẽ không phụ lòng em ấy! (Mỗ Tô: Ngũ gia, này thật giống là tuyên thệ kết hôn, bây giờ nói vẫn còn hơi sớm đi... Ngũ gia giờ chân, A

~ Mỗ Tô bị đá bay! Ngũ gia phải phải bụi trên chân: Nữ nhân chết bầm, ta đang bồi đắp tình cảm với ba mẹ vợ, nhà người phá quấy cái gì?) Triển Chiêu là người nhẹ dạ, mọi người có phản đối thì xin sau này đừng trách em ấy, làm vậy chỉ khiến em ấy thêm đau lòng mà thôi. Có điều gì chỉ trích cứ hướng về con, Bạch Ngọc Đường con không lời oán hận. Con nói xong rồi!”

Tiếp đó, không chờ mọi người mở miệng. Bạch Ngọc Đường liền cười nói với Triển Chiêu đang ngẩn ra một bên: “Mèo con, người nhà em đều đang bận, không làm phiền họ tiếp đãi anh! Về phòng của em đi, còn phải bôi thuốc cho em nữa!” Nói xong, kéo Triển Chiêu đi lên lầu, tự nhiên như đến nhà mình.

Một lời của Bạch Ngọc Đường kinh động bốn người Đình gia hãy còn ngồi trên ghế salon, Tiểu Huệ Nhã nhìn bóng Bạch Ngọc Đường rời đi mà không thể tin nổi. Chỉ có Đình Nho Hùng dùng ánh mắt đa mưu túc trí, cao thâm khó lường của ông mà dõi theo hai người.

Mỗ Tô lên cơn, EG ý nghĩ người nhà họ Đình một chút:

Tiểu Huệ Nhã: Trên thế giới thật sự có người tự luyện đến vậy sao? Giao Tiểu Chiêu vào tay hắn ta làm sao yên tâm? Phi phi phi~~ Làm gì nhất định phải giao cho hắn!

Đình Triệu Lan: Ta đã sớm lĩnh giáo hung hăng tự cho mình là đúng của hắn rồi! Kiên quyết không thể để Tiểu Chiêu bước chân vào cửa Bạch gia! Phi phi phi

Tiểu Chiêu lại không phải con gái, vào cửa không vào cửa cái gì!

Đình Triệu Huệ: Nếu không phải hắn có ý đồ xấu với Tiểu Chiêu, ta cũng có thể làm bạn xấu với hắn! Có điều, nếu như Tiểu Chiêu thật sự gả đi, cơ hội chúng ta gây nhau không phải càng nhiều? Phi phi phi

Tại sao lại là Tiểu Chiêu gả đi?

Đình Nho Hùng: @# %... &* Cái gì? Không ai hiểu? Khả khả chính là không muốn để cho các người hiểu!

Bạch Ngọc Đường bước vào phòng Triển Chiêu, xoay người lại liền ấn Triển Chiêu vào cửa, cúi đầu hôn lên đôi môi nhớ nhung hai ngày. Anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Triển Chiêu, giữ Triển Chiêu lại thật chặt, như thể chỉ có vậy, mới có thể cảm nhận sâu sắc được người yêu đang ở trong lòng mình.

Triển Chiêu nâng hai tay tròn mắt lên sững sờ dựa vào cửa phòng, mặc cho người kia hôn mình như cắn xé. Dần dần cảm xúc mãnh liệt bị nhen nhóm, Triển Chiêu vòng tay từ dưới cánh tay Bạch Ngọc Đường lên, ôm lấy tấm lưng rộng của Bạch Ngọc Đường, tha thiết đáp lại.

Hôn như vậy dường như vẫn không thỏa mãn được Bạch Ngọc Đường, bàn tay anh bắt đầu tuần tra tới lui trên người Triển Chiêu, từ sau gáy, theo cột sống trượt thẳng một đường xuống phía dưới, bàn tay tham lam từ từ luồn vào trong dây lưng. Triển Chiêu duy trì chút lý trí cuối cùng, một tay bắt lấy vút sồi của Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, đừng...”

“Hửm? Bao lâu rồi... Em không muốn sao?” Bạch Ngọc Đường bị nhen lửa tình dục, vụn vụn không có đạo lý dừng lại, anh mới mặc kệ đây là lúc nào, nơi nào? (Mỗ Tô: Ngũ gia, này gọi là gan lớn tày trời? Ngũ gia: Người lại chạy đến? Xem ra vừa này bị đá không đủ xa! Mỗ tô: A

~~ Sau đó mỗ Tô được hưởng thụ năm ngày du lịch miễn phí hệ ngân hà~)

“Nhưng mà... Anh, không phải đáp ứng... bôi thuốc... cho em sao?” Triển Chiêu trốn tránh nụ hôn nóng bỏng của Bạch Ngọc Đường, thở hổn hển nói.

“Hả? Bôi thuốc? Được, bây giờ bôi!” Bạch Ngọc Đường nheo lại đôi mắt hẹp dài, trong mắt ánh lên vẻ nôn nóng. “Lên giường bôi!” Nói rồi khom lưng bế Triển Chiêu lên, đi đến bên giường!

Triển Chiêu không ngờ anh sẽ bế mình lên, kêu khê một tiếng rồi vội ôm lấy cổ Bạch Ngọc Đường, cái tên này! Vẫn còn nghiện bế! Bạch Đường đi tới bên giường, cánh tay dùng sức ném Triển Chiêu lên giường, còn mình lại đè người lên, cúi đầu hôn môi người yêu, dùng sức kéo áo sơ mi trên người Triển Chiêu ra: “Để anh xem một chút, chỗ nào tím?”

Quần áo bị cởi bỏ một cách xấu xa, để lộ ra cơ thể gầy gò của Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường nhìn vết bầm trên bả vai, đau lòng hôn lên.

Đôi môi mềm mại hôn xuống, đầu lưỡi linh xảo nhẹ nhàng phác họa, một tia lý trí còn sót lại của Triển Chiêu cũng âm âm sụp đổ. Cậu nghiêng đầu, khê hôn lên má người yêu, hai mắt mê ly quyến luyến nhìn người kia.

Bạch Ngọc Đường như được cổ vũ, anh ngồi dậy quỳ trên giường, cởi quần áo của mình ném xuống đất, cánh tay mạnh mẽ đặt trên cơ thể Triển Chiêu, môi để lại những dấu ấn trên làn da trắng nõn.

(Cái gì? Các vị nói đây không tính là đậu hũ nhiều lắm là bã đậu chẳng qua xem cho đỡ nghiền? Thật ngại quá ha~ Mỗ Tô vẫn đang du lịch năm ngày ở hệ ngân hà, cảnh tiếp theo xin mọi người phỏng vấn người trong cuộc Bạch Ngũ gia cùng Triển Tiểu Miêu

Chúng: Mỗ Tô! Người ở lại hệ ngân hà luôn đi khỏi căn về nữa! Mỗ Tô oan ức: Người ta thật sự sẽ không viết mà...)

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, Bạch Ngọc Đường dựa vào đầu giường, Triển Chiêu nằm nghiêng quay lưng về phía anh. Bạch Ngọc Đường thấp giọng cười nhích lại gần đẩy đẩy vai Triển Chiêu: “Mèo con, còn giận à? Đừng giận! Nha?”

Triển Chiêu xoay đầu lại tàn nhẫn nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngọc Đường, anh thực sự là không có tim không có phổi! Đây là chỗ nào lúc nào a? Anh dĩ nhiên...” Nói, mặt không biết là tức giận hay là xấu hổ, đỏ bừng lên.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu hôn nhẹ gò má hồng hồng của Triển Chiêu, thì thầm nói: “Mèo con, không phải anh nhớ em sao! Lại nói, em cũng nhớ anh mà đúng không?”

“Anh...” Triển Chiêu lấy cùi chỏ huých mạnh một cái, thúc trúng bụng Bạch Ngọc Đường. Sau đó chôn mặt vào trong gối. Đúng vậy, thật ra Triển Chiêu không chỉ giận Bạch Ngọc Đường, mà còn giận chính mình nhiều hơn. Chính mình cũng không phân hoàn cảnh thời gian liền... Nghĩ tới đây, Triển Chiêu ảo não muốn chui luôn vào gối không trở ra nữa!

“Mèo con~ Đau

” Bên tai lại truyền tới âm thanh của con chuột vô lại kia, Triển Chiêu không nhận được lại mềm lòng, không thể làm gì khác hơn là xoay người lại, ôm người kia, đưa tay giúp anh xoa bụng. Bạch Ngọc Đường mượn cơ hội kéo Triển Chiêu ôm vào lòng, hôn mạnh lên đôi môi vẫn còn sưng đỏ. Lúc này, Triển Chiêu mới liếc mắt thăm mắng mình: “Thật là đàn chết rồi! Lại bị anh lừa!”

Bạch Ngọc Đường vừa vuốt mái tóc mềm mại của Triển Chiêu vừa nói: “Mèo con! Năm mới, đến nhà anh đi!”

“A?” Triển Chiêu khó xử ngược mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, “Còn chưa thuyết phục được mấy người nhà em, đã đi đến nhà anh? Ngọc Đường, đừng gấp có được không, từ từ giải quyết từng thứ một!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cũng hiểu rõ lo lắng của Triển Chiêu. Người một nhà phản đối hai người còn có thể ứng phó, nếu như lại thêm cả ba và anh hai mình thì lại càng khó khăn hơn. Kỳ thực, đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, những chuyện này cũng không đáng kể, nhưng đối với Mèo con tâm tư sâu thì cũng là một gánh nặng.

Bạch Ngọc Đường gật gù đầu, lại dùng sức siết chặt tay, ôm Mèo con của Bạch gia càng chặt hơn!

35. Chương 35

Quan hệ giữa Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu không được người nhà họ Đinh chấp nhận, nhưng kết quả này cũng đã nằm trong dự đoán của hai người. Mặc cho thế nào đi nữa thì thời gian vẫn cứ thế trôi đi. Triển Chiêu vẫn tiếp tục chạy qua chạy lại giữa phòng nghiên cứu và bệnh viện, Bạch Ngọc Đường tiếp tục làm một kẻ mặt dày thất nghiệp. Chỉ có điều, thất nghiệp của Bạch Ngọc Đường cũng rất bận rộn, ban ngày hiếm khi lộ mặt, chỉ đến bốn giờ chiều hàng ngày mới đến chỗ làm của Triển Chiêu đón người yêu tan sở. Sau đó, Bạch Ngọc Đường phát hiện ra, nếu như mình chỉ đến hơi muộn một chút thôi thì Mèo con của mình sẽ bị tài xế Đinh gia đón đi mất, thế nên, ngày ngày chưa đến bốn giờ, Bạch thiếu gia đã đến canh giữ ngay dưới lầu mèo.

Và thế là, trước cổng sở nghiên cứu lịch sử của thành phố H, hầu như ngày nào cũng diễn ra một trận đại chiến cướp mèo!

Chẳng mấy chốc, tết âm lịch đã đến gần.

Ngày hôm đó, Bạch Ngọc Đường đến chờ dưới văn phòng của Triển Chiêu từ rất sớm.

Trước đó một ngày anh đã hẹn với Triển Chiêu đi ăn ở một nhà hàng Tây Ban Nha mới mở. Lúc trưa Triển Chiêu cũng gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường hỏi xem anh có nhớ kiểm tra lại địa chỉ không. Bạch Ngọc Đường cười trừ cậu là con Mèo con cẩn thận quá mức, mà Mèo con ở chung với con chuột bắt lương này lâu cũng chằm biếm lại, cười nhạo anh lần trước làm đại ô long (chuyện đáng xấu hổ), định đi ăn ở nhà hàng trên đường Thanh Sơn mà lại nhớ nhầm địa chỉ, chạy tuốt đến tận đường Thanh Hải.

Bạch Ngọc Đường nghĩ đến Mèo con mồm miệng lạnh lợi kia lại không khỏi mỉm cười. Nhìn lại cái tên tài xế mặt không cảm xúc đang đứng bên cạnh chờ Tam thiếu gia nhà hắn, Bạch Ngọc Đường lại nổi tính trẻ con nhướn nhướn mày về phía hắn, đặc ý cực điểm!

Triển Chiêu luôn luôn đúng giờ, nếu như không có chuyện gì khác, ngày nào cũng đúng bốn giờ năm phút là có mặt ở dưới lầu. Nhưng lúc này, Bạch Ngọc Đường nhìn đồng hồ, đã bốn giờ mười mà bóng mèo cũng không thấy đâu. Anh gọi điện cho Triển Chiêu trước, điện thoại di động không có ai nghe máy. Anh liền bước xuống xe, lo lắng nhìn Vương Triều đứng ở một bên. Vương Triều là một vệ sĩ chuyên nghiệp, lúc này cũng ý thức được tình hình có vẻ không ổn. Hai người đưa mắt trao đổi một hồi, rồi cùng đi vào sở nghiên cứu.

Nhân viên trong sở nghiên cứu đều đang bận rộn chuẩn bị tan ca, Bạch Ngọc Đường đứng ở hành lang thì gặp thư ký Lý Tư Mộng của Triển Chiêu. Lý Tư Mộng kia là một đam mỹ lang (a.k.a hủ nữ) điển hình, đã sớm nhìn ra gian... à không, là cảm tình của hai người Bạch Triển. Mỗi lần thấy Bạch Ngọc Đường đến tìm Triển Chiêu, cô đều nhìn đôi bích nhân này một cách mờ ám, đem ra tỏa mẫn chút ham thích của mình! Hôm đó, cô theo thường lệ lại gần Bạch Ngọc Đường chào hỏi: “Bạch tiên sinh, sao giờ anh mới đến? Triển tiên sinh đã sớm đi rồi!”

“Đi rồi? Lúc nào? Đi làm gì? Đi một mình hay là cùng những người khác?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy không ổn, gơ tay nắm lấy cánh tay Lý Tư Mộng mà hỏi.

“Buổi chiều khoảng ba giờ, Triển tiên sinh nhận được một lá thư, liền đi ra ngoài!” Lý Tư Mộng hiển nhiên bị dọa sợ, máy móc nói.

“Thư? Trong thư viết cái gì?”

“Không... Không biết...” Giỡn hả, trong thư của ông chủ viết cái gì, một thư ký nhỏ bé như cô làm sao mà biết được.

Vương Triều đứng kế bên, ý thức được sự tình không ổn, cũng biết hiện tại Bạch Ngọc Đường quan tâm sẽ bị loạn. Bèn hỏi cô: “Vị tiểu thư này có thể giúp chúng tôi tìm lá thư đó được không?”

“Được, được...” Lý Tư Mộng được Bạch Ngọc Đường thả ra, cuống quýt chạy vào văn phòng của Triển Chiêu, dễ dàng tìm thấy một lá thư trên bàn làm việc.

Đây là một lá thư bình thường, phong bì màu trắng bình thường, giấy viết thư bình thường, trên đó viết một hàng chữ: “Ba giờ rưỡi, quán cà phê đầu phố, tự mình đến, không được nói cho người khác biết” không có kí tên.

Bạch Ngọc Đường tàn nhẫn nắm lấy phong thư này, mắt lộ hung quang. Hừ! Không viết tên thì Bạch gia không biết người là ai chắc? Chữ của người Bạch gia cả đời đều nhớ! “Mèo con gặp nguy hiểm!” Câu nói này không biết là Bạch Ngọc Đường nói với chính mình, hay là với Vương Triều bên cạnh. Dứt lời liền bỏ thư vào túi áo, xoay người định đi.

Vương Triều ngăn Bạch Ngọc Đường lại: “Bạch tiên sinh, anh chắc chắn chứ?” Sau khi nhận được xác nhận của Bạch Ngọc Đường, anh ta còn nói: “Bất luận anh định làm gì, chuyện này tôi phải nói cho Đình tiên sinh!” Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật gật đầu. Nếu như chuyện này thật sự đúng như anh suy đoán thì nên để Đình gia biết.

Hai người rất có hiểu ngầm vừa đi vừa gọi điện thoại.

“Nhị ca, thu xếp đồ anh thu thập được, em muốn dùng! Còn nữa bất cứ lúc nào cũng phải chờ điện thoại của em!”

“Đại thiếu gia, xảy ra vấn đề rồi! Tam thiếu gia bị một người bí ẩn hẹn ra ngoài... Không, không phải Bạch tiên sinh, anh ấy ở bên cạnh tôi. Vâng... vâng. Tôi sẽ báo cáo bất cứ lúc nào!”

Bạch Ngọc Đường nhìn Vương Triều nói: “Trước tiên đến quán cà phê!”

“Bạch tiên sinh, có phải anh đã đoán được người bí ẩn kia là ai?” Trên đường đi Vương Triều hỏi.

“90% đến nơi rồi nói.”

Đi đến quán cà phê đầu phố, Bạch Ngọc Đường tìm một waitress, cô bé nhìn thấy hai anh chàng đẹp trai hỏi chuyện mình, bèn vui vẻ nhận lời.

Bạch Ngọc Đường lấy ví tiền ra, chỉ vào một bức ảnh bên trong hỏi: “Vừa nãy có nhìn thấy người này đến đây không?” Cô gái nhìn một chút, cười nói: “Có thấy, vị tiên sinh này đến khoảng ba giờ rưỡi, gọi một ly cà phê, ngồi bên cửa sổ!”

“Cô chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên, hôm nay ca của tôi là vào ba giờ, anh ấy là khách hàng đầu tiên tôi tiếp đón, hơn nữa anh ấy điển trai như vậy, tôi sẽ không nhớ lầm!”

“Có người nào đến tìm cậu ấy không?”

Cô gái suy nghĩ một chút: “Không có.” Một lát sau, cô lại đột nhiên kêu lên: “A! Tôi nhớ rồi, anh ấy ngồi một lúc, hình như có người ở ngoài cửa sổ gọi, anh ấy liền đi ra ngoài!”

“Là người như thế nào?... Ừm... Có phải là vóc dáng rất cao, mang kính mắt?”

“...” Cô gái nhỏ có chút mờ mịt, dường như vẫn không nhớ ra được.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy mấy vị tính dành cho khách đến quán cà phê, liền đi tới, tìm một tấm hình trên mạng, chỉ vào người trong hình hỏi: “Cô xem xem, có phải là người này?”

Nhân viên phục vụ đi tới nhìn: “Không phải, không đẹp trai như thế. Ngoại hình trông rất bình thường...” Bạch Ngọc Đường nghe xong, có chút buồn bực, vốn dĩ mình đã xác định chính là Triệu Trinh, thế nhưng cô gái này sau khi nhìn bức ảnh lại nói không phải hẳn.

Tuy vậy, Bạch Ngọc Đường vẫn nói cảm ơn. Anh vừa đi ra ngoài quán cà phê, vừa nói với Vương Triều: “Hiện tại không thể xác định rốt cuộc có phải là Triệu Trinh hay không!”

“Triệu tiên sinh? Hẳn là không phải chứ!” Vương Triều rất kinh ngạc. Anh biết Triệu Trinh, hẳn là bằng hữu của anh em Đinh thị, quan hệ với Tam thiếu gia quan hệ cũng không tệ, “Hẳn là bạn của Nhị thiếu gia!”

Bây giờ không xác định được người mang Triển Chiêu đi là ai, nhưng điện thoại Triển Chiêu lại không gọi được, Bạch Ngọc Đường nhất thời cảm thấy vô cùng bất lực. Bạch Ngọc Đường nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chỉ dựa vào sức của một mình mình vẫn không được, xem ra cần phải tìm anh em Đinh thị.

“Gọi điện thoại cho tên Nhị thiếu gia chết tiệt của anh, nói với hắn, em trai bảo bối của hắn bị bắt cóc! Chiêu gặp nguy hiểm!” Bạch Ngọc Đường hung tợn mà nói với Vương Triều. Vừa nghĩ đến khả năng là Triệu Trinh lớn nhất, mà hắn lại là bạn của Đinh Triệu Huệ, Bạch Ngọc Đường liền giận không chỗ phát tiết.

Vương Triều vừa định gọi điện thoại thì di động của Bạch Ngọc Đường lại vang lên, tiếng rống giận của Đinh Triệu Lan ở đầu kia điện thoại vọng sang: “Thằng khốn Bạch Ngọc Đường, Tiểu Chiêu rốt cuộc làm sao? Tại sao Vương Triều nói nó có chuyện?”

“Đinh Triệu Lan, câm cái miệng thối của anh lại! Giờ không thấy Mèo con đâu cả, rất có thể đã bị bắt cóc!”

“Làm sao có thể?”

“Bớt nói nhảm! Bây giờ tôi muốn gặp anh!”

“Được, đến công ty tôi, để Vương Triều đưa cậu tới!”

Cao ốc Đinh thị, văn phòng Đinh Triệu Lan.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy anh em Đinh thị, đem tình huống mình nắm được nói qua một lần.

“Tôi cảm thấy là Triệu Trinh.”

“Sao có khả năng? Tiểu Chiêu cùng hắn không thù không oán, tại sao lại muốn bắt cóc nó! Nếu như là vì tiền, Triệu gia cũng không thiếu tiền chứ?” Đinh Triệu Huệ vẫn chưa tin.

“Tên Triệu Trinh kia có ý đồ khác với Mèo con!” Bạch Ngọc Đường hậm hực hét lớn.

Anh em Đinh thị nhất thời không kịp phản ứng lại, nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem chuyện đêm Giáng sinh nói ra.

“Vốn dĩ ngay cả tôi Mèo con cũng không muốn nói cho, thế nhưng tôi nghe thấy Đinh lão nhị gọi điện thoại tới, hình như có nhắc tới tên Triệu Trinh. Tôi liền kết đầu đuôi câu chuyện, đoán ra kẻ làm chuyện này chính là Triệu Trinh.” Bạch Ngọc Đường nói, trong lòng cảm thấy cực kỳ hối hận.

Kể từ khi biết chuyện lần trước là vì Triệu Trinh mà ra, anh cũng đoán được ý đồ của Triệu Trinh đối với Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường từ trước đến giờ là người có thù tất báo, huống chi lần này còn liên quan đến Mèo con của anh. Vì lẽ đó, Bạch Ngọc Đường đã sớm nghĩ biện pháp muốn đối phó với Triệu Trinh. Nhưng nếu như vạch trần chuyện này, đối với Mèo con của mình không có bất kỳ điểm nào tốt, vì thế nên Bạch Ngọc Đường sớm có dự định khác. Vốn là Bạch Ngọc Đường biết, tên Triệu Trinh này cũng không đơn giản là thương nhân thông thường. Trước đây Triệu Trinh không chọn tới mình nên cũng không để ý, nhưng sau vụ đêm Giáng sinh, Bạch Ngọc Đường quyết tâm thu thập chứng cứ phạm tội của Triệu Trinh hòng tìm cơ hội lật đổ hắn. Thời gian này anh vẫn để Nhị ca Hàn Chương điều tra công ty của Triệu Trinh. Nhưng anh nhất thời bất cẩn, cho rằng hàng ngày mình tự đến đón Mèo con tan làm nên không có chuyện gì. Nhưng anh lại quên bằng mất, Triệu Trinh có thể hẹn Triển Chiêu ra ngoài trước khi tan việc.

“Nhưng không phải cậu nói, người gọi Tiểu Chiêu ở quán cà phê không phải là Triệu Trinh sao?” Đinh Triệu Lan hỏi.

“Đúng vậy, tôi cũng đang buồn bực. Vì sao lại như vậy?”

“Lẽ nào là Lý Nguyên Hạo?” Đinh Triệu Huệ suy nghĩ một chút nói.

“Lý Nguyên Hạo là ai?” Sao tự dưng lại nhô ra một kẻ nữa?

Đinh Triệu Lan trách cứ trừng Đinh Triệu Huệ lắm miệng một cái, cuối cùng vẫn nói sơ qua chuyện của Lý Nguyên Hạo cho Bạch Ngọc Đường biết, sau đó còn nói: “Có lẽ không phải hắn, hắn đã tuyệt vọng rồi, hơn nữa hiện tại cũng không ở trong nước.”

“Anh~ hắn sắp phải quay về!” Đinh Triệu Huệ đáp, “Mấy ngày nay Nguyệt Hoa sắp sinh, hắn cường lại áp lực của trưởng bối trong nhà, đáp ứng trở về bởi Nguyệt Hoa. Hai đứa đã thương lượng, cùng nắm giữ quyền nuôi nấng đứa trẻ. Đứa bé này cũng nhận vị trí người thừa kế thứ hai của gia tộc Lý thị.”

“Lẽ nào thật sự là hắn?” Đinh Triệu Lan nghe vậy, cũng bắt đầu nghi hoặc.

Bạch Ngọc Đường lại có ý nghĩ của riêng mình: “Trực giác của tôi mách bảo rằng, khả năng là Triệu Trinh khá lớn. Đương nhiên, cái tên Lý Nguyên Hạo mà các anh nói cũng không thể buông tha. Bây giờ chúng ta cần phải lên kế hoạch làm sao để tìm được người.”

“Anh, có báo cảnh sát không?”

Đinh Triệu Lan lắc đầu nói: “Mất tích chưa đến 24 giờ, ** sẽ không thụ lý. Hiện tại chỉ có thể dựa vào chúng ta tự đi tìm thôi.”

Bạch Ngọc Đường tán thành nói: “Đinh gia các anh điều động tất cả nhân viên vệ sĩ, đi thăm dò tất cả sản nghiệp dưới danh nghĩa Triệu Trinh, xem có thể tìm ra manh mối của Triệu Trinh không. Đinh Triệu Lan, nghĩ biện pháp đi thăm dò ghi chép xuất nhập cảnh, bao gồm cả đường thủy, đường bộ. Chỉ cần là con đường có thể rời khỏi thành phố H, đều không thể bỏ qua. Còn có Lý Nguyên Hạo bên kia, các anh khá quen thuộc, xem làm sao mới có thể tra được hành tung của hắn.”

Anh em Đinh thị tán thưởng nhìn Bạch Ngọc Đường, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này quả thực là có sức hấp dẫn đặc biệt của riêng mình.

36. Chương 36

Bạch Ngọc Đường và anh em Đinh thị vận dụng tất cả lực lượng có thể điều động được để tìm kiếm Triển Chiêu.

Một thành phố H rộng lớn, muốn ẩn giấu hai con người thực sự quá dễ dàng. Thế nhưng nếu bảo muốn tìm người thì lại chẳng khác nào mò kim đáy bể, khó càng thêm khó.

Kế hoạch của ba người Bạch Ngọc Đường là, trước tiên bắt tay vào tìm kiếm ở những nơi Triệu Trinh thường xuyên qua lại.

Ba người tự mình mang thuộc hạ đi tra xét những sản nghiệp dưới danh nghĩa Triệu Trinh, bao gồm tất cả các quán rượu, biệt thự, nhà trọ, quán bar, thậm chí cả nhà kho. Vậy nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Kỳ lạ nhất chính là, tất cả những chỗ này đều hoạt động như bình thường, không hề có dấu hiệu nào cho thấy tổng giám đốc của họ có ý định rời đi, cũng không nhận thấy hắn có hành động gì lớn.

Phía xuất nhập cảnh cũng không có bất kỳ tin tức Triệu Trinh xuất cảnh. Ba người Bạch Ngọc Đường chỉ có thể tự an ủi mà nói, chỉ cần người không rời khỏi thành phố H thì nhất định có thể tìm được.

Một ngày trôi qua, cả Triệu Trinh lẫn Triển Chiêu đều hệt như bốc hơi vậy, một chút tin tức cũng không có.

Bạch Ngọc Đường buồn bực đi tới đi lui trong phòng làm việc của Đinh Triệu Lan. Đã một ngày một đêm anh không ăn không ngủ. Anh biết giờ phút này hối hận cũng không có chút ý nghĩa nào, nhưng vẫn hối hận vì mình đã không đến đón Triển Chiêu sớm hơn một chút, không gọi điện thoại cho cậu sớm hơn một chút.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi đi, nỗi hoảng sợ trong lòng Bạch Ngọc Đường càng lúc càng mãnh liệt. Anh biết tính mạng Triển Chiêu sẽ không phải chịu uy hiếp gì, thế nhưng Bạch Ngọc Đường hiểu rất rõ con người Triệu Trinh. Hắn làm người tàn nhẫn, làm việc không chừa thủ đoạn nào. Bề ngoài thì nhã nhặn có lễ, kì thực tâm như rắn rết. Hắn thích Triển Chiêu, tất nhiên không nỡ lòng dồn Triển Chiêu vào chỗ chết, nhưng để đạt được mục đích, hắn sẽ làm ra chuyện gì, Bạch Ngọc Đường cũng không dám chắc.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường lại nhớ tới chuyện đêm Giáng Sinh.

Sau khi nói chuyện này với anh em Đinh thị, bọn họ mới phát hiện, thì ra hôm đó tất cả đều là do Triệu Trinh sắp đặt hoàn hảo. Trước tiên ra tay với Đinh Triệu Huệ, mời cả nhà đến nghỉ ngơi. Tiếp đó mua chuộc hộ sĩ của Đinh Nguyệt Hoa bóp méo thời gian tái khám, vận dụng quan hệ mời Đinh Nho Hùng tham gia tiệc tối, dụ bạn gái của Đinh Triệu Huệ hẹn anh ra ngoài.

Tất cả những thứ này nhìn như không hề liên quan, đều là một tay Triệu Trinh bày ra. Có thể thấy được tâm tư hắn vô cùng thâm độc, vì đạt được mục đích, sẵn sàng dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Sau khi những chuyện Triệu Trinh làm bị bại lộ, mọi người càng có thể xác định mang Triển Chiêu đi chính là hắn. Thế nhưng lục soát liên tục một ngày một đêm, cũng không có chút manh mối nào chia về hắn. Tình cảnh này khiến anh em Đinh thị cũng có chút hoài nghi, rốt cuộc là bọn họ vẫn chưa tìm ra, hay là bọn họ đã tìm sai hướng. Lẽ nào thật sự như Đinh Triệu Huệ từng nói, Lý Nguyên Hạo cũng chưa chết tâm, còn có thể ở thời khắc như thế này, dàn dựng một vở kịch bắt người?

Mọi người nghĩ mãi mà không ra. Trong khi đó Bạch Ngọc Đường vẫn tin tưởng, chuyện này cùng Triệu Trinh không thể tách rời quan hệ — càng xóa sạch sẽ dấu vết của mình thì lại càng khả nghi!

Đúng lúc mọi người đang hết đường xoay sở, người Đinh gia phái ra truyền đến tin, bọn họ trông thấy Lý Nguyên Hạo ở phi trường.

“Trông chừng hắn, chúng ta lập tức đến ngay!” Đinh Triệu Lan thấp giọng ra lệnh.

Tiếp đó ba người thương lượng, Bạch Ngọc Đường và Đinh Triệu Lan đến sân bay chặn Lý Nguyên Hạo lại, Đinh Triệu Huệ ở lại công ty, một khi có tin gì mới thì lập tức thông báo cho họ biết.

Bàn bạc thỏa đáng xong, Bạch Ngọc Đường, Đinh Triệu Lan liền xuất phát.

“Tiên sinh, có người theo dõi chúng ta.” Tài xế của Lý Nguyên Hạo nhìn vào kính chiếu hậu, báo cáo lại với Lý Nguyên Hạo.

Lý Nguyên Hạo nhìn lại đằng sau một chút, cười lạnh nói: “Xem ra tới nơi này còn có rất nhiều người nhớ đến tôi!” Hơi ngừng một chút lại tiếp lời: “Lần này tôi trở về không muốn quá mức lộ liễu, sau khi chuyện thành công lập tức rời đi. Vì lẽ đó, đừng sinh sự, cắt đuôi bọn họ là được!”

“Vâng!” Tài xế đáp lại, một cước giẫm lên chân ga, chiếc xe nhanh chóng lẩn vào giữa dòng xe cộ tấp nập.

Trên đường đến sân bay.

Vương Triều cúp điện thoại, quay đầu nói với Đinh Triệu Lan: “Đại thiếu gia, tổ C nói, người theo mất dấu rồi.”

“Lũ ăn hại!” Đinh Triệu Lan đấm một cú vào cửa kính xe, giận dữ nói.

Đối lập với sự nôn nóng của Đinh Triệu Lan, Bạch Ngọc Đường lại rất bình tĩnh. Tính tình Bạch Ngọc Đường xác thực lộ liễu, nhưng có lẽ là liên quan đến nghề nghiệp làm bác sĩ mà nói, càng đến lúc ngàn cân treo sợi tóc, càng trầm ổn lý trí. “Đừng vội. Lý Nguyên Hạo có thể bỏ rơi tổ C, chứng tỏ hắn đến đây có chuẩn bị. Hắn làm như vậy, càng nói rõ hắn khả nghi. Tiếp theo sai người điều tra! Hắn từ nước ngoài trở về, bình thường đều đặt chân đến những đâu, nhất định phải tìm cho ra hắn!”

Đinh Triệu Lan gật gù khen ngợi, gọi điện thoại cho Đinh Triệu Huệ. Không lâu sau, Đinh Triệu Huệ điện lại: “Anh, tra được rồi. Tên kia nhìn qua đúng là vô cùng bình thường. Trước khi về nước đã đặt quán rượu, thời hạn nửa tháng. Trong thời gian này, chính là ngày sinh dự tính của Nguyệt Hoa.”

“Quán rượu nào?”

“Quán Tùng Hồ, sản nghiệp của Bạch gia.”

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh cũng nghe được đáp án, anh và Đinh Triệu Lan liếc mắt nhìn nhau, ăn ý gật gật đầu. Đinh Triệu Lan lập tức ra lệnh: “Vương Triều, quán rượu Tùng Hồ!”

“Rõ!” Vương Triều quay đầu xe, chuyển hướng về chỗ cần đến.

Nhờ quan hệ của Bạch Ngọc Đường, bọn họ rất thuận lợi tìm được Lý Nguyên Hạo vừa đến quán rượu. Lý Nguyên Hạo ngạc nhiên nhìn Đinh Triệu Lan, không đoán ra được nguyên nhân anh tìm đến.

Theo lẽ phép, Lý Nguyên Hạo vẫn mời ba người vào phòng, hẩn nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, không nói gì. Chuyển qua nói với Đinh Triệu Lan: “Đinh Triệu Lan, ân oán giữa chúng ta đã qua, lần này trở về tôi cũng thương lượng kỹ càng với Nguyệt Hoa rồi. Tôi nghĩ, chúng ta không còn gì có thể nói!”

“Lý Nguyên Hạo, bọn tôi nói thẳng luôn, cũng không cần giấu giếm gì. Lần này mục đích tôi đến không phải Nguyệt Hoa, mà là Triển Chiêu!” Nghe được tên Triển Chiêu, Lý Nguyên Hạo đột nhiên cả kinh, nhưng lập tức lại che giấu tâm tình dị dạng này. Những biến hóa này lọt vào mắt Bạch Ngọc Đường, hẩn không thể xông tới đánh cho hẩn một trận, để giải mối hận trong lòng.

“Triển Chiêu? Đinh Triệu Lan, tôi không hiểu ý của anh.”

Bạch Ngọc Đường không chờ Đinh Triệu Lan trả lời, lớn tiếng nói: “Lý Nguyên Hạo, anh nói thật đi, Triển Chiêu có phải là ở trong tay anh?” Lý Nguyên Hạo quay đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, hẩn vẫn luôn âm thầm quan sát người này, hẩn có thể thấy được, cái người giống như đã từng quen biết này thực sự không đơn giản. Lý Nguyên Hạo cau mày hỏi: “Anh là ai? Nói thế có ý gì? Tại sao nói Triển Chiêu ở trong tay tôi?”

Đinh Triệu Lan và Bạch Ngọc Đường nghe thấy thế, cũng sững sờ. Qua nét mặt của Lý Nguyên Hạo, hẩn không giống như đang nói dối, hình như thật sự cũng không biết chuyện. Đinh Triệu Lan nói: “Tiểu Chiêu mất tích. Đã một ngày một đêm, bọn tôi không liên lạc được với nó, suy đoán khả năng là bị bắt cóc. Lý Nguyên Hạo, thật sự không phải do anh làm?”

Lý Nguyên Hạo nghe xong, đầu tiên là hơi sững sờ, rồi lại lộ ra vẻ mặt thương tâm phần nộ: “Đinh Triệu Lan, anh biết rõ sự quan trọng của Triển Chiêu trong lòng tôi! Tôi làm sao có thể nhần tâm bắt cóc cậu ấy? Nếu như tôi muốn chiếm được cậu ấy, cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn này!”

“Hừ!” Đinh Triệu Lan nói một cách lạnh lùng, “Thủ đoạn của anh cũng chưa chắc đã quang minh chính đại!”

Lý Nguyên Hạo rõ ràng ý tứ của Đinh Triệu Lan, hẩn thống khổ nhắm mắt lại nói: “Phải, tôi từng làm ra chuyện không về vang gì. Nhưng đó đều đã là... quên đi, đều qua rồi. Nhưng tôi có thể nói cho anh, nếu như hiện giờ tôi muốn có được tình yêu của Triển Chiêu, tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ, cũng sẽ không dùng trò bắt cóc giam giữ này! Chuyện như vậy, Lý Nguyên Hạo tôi còn khinh thường làm!”

Đinh Triệu Lan Bạch Ngọc Đường nghe xong, cũng cảm thấy Lý Nguyên Hạo thực sự nói thật. Nhưng cứ như vậy, tất cả manh mối lại rơi xuống người Triệu Trinh, mà Triệu Trinh lại hết như biến mất, không tìm được!

Lý Nguyên Hạo nhìn hai người kia, vẫn cảm lòng không được mà hỏi: “Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Triển Chiêu làm sao lại bị bắt cóc?” Đinh Triệu Lan cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, Bạch Ngọc Đường khẽ gật đầu một cái, Đinh Triệu Lan liền đem sự tình đầu đuôi câu chuyện giải thích đơn giản cho Lý Nguyên Hạo: “Ban đầu bọn tôi nghĩ là Triệu Trinh, nhưng bên Triệu Trinh không có bất kỳ manh mối nào. Người bọn tôi phải ra nói gặp phải anh ở phi trường, vì lẽ đó...”

Lý Nguyên Hạo không để ý đến vẻ lúng túng của Đinh Triệu Lan mà híp mắt lại như đang trầm tư. Sau đó, hẩn cười hỏi: “Các anh nói, các anh tra xét những chôn tên Triệu Trinh hay qua lại, nhưng không thu

hoạch được gì. Đúng không?”

“Đúng!”

“Ha ha.” Lý Nguyên Hạo cười lạnh nói “Xem ra các anh cũng là quan tâm sẽ bị loạn! Nếu như anh đứng ở góc độ của Triệu Trinh mà suy nghĩ một chút, có lẽ sẽ có manh mối.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, biết Lý Nguyên Hạo đã nghĩ ra điều gì, lập tức hỏi: “Anh đã đoán được gì?”

Lý Nguyên Hạo nhìn Bạch Ngọc Đường một cách phức tạp, không nói gì. Một lát sau, hắn mới thở dài nói: “Kỳ thực đạo lý này rất đơn giản, với trí thông minh của anh em Đinh thị thì không có lý nào không nghĩ tới, chỉ có điều đúng như câu nói kia của tôi, quan tâm sẽ bị loạn.” Mặc dù ngoài miệng hắn nói là anh em nhà họ Đinh, nhưng ánh mắt lại vẫn nhìn Bạch Ngọc Đường. Hắn không chờ Bạch Ngọc Đường làm khó dễ, nói tiếp: “Nếu như các anh thật sự có thể xác định bọn họ không hề rời khỏi thành phố H, vậy thì nên giấu lại cái câu văn lưu truyền từ xưa tới nay: ‘Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.’ Tại sao các anh lại không cố gắng suy nghĩ một chút chứ? Một bọn cướp giấu người ở trong nhà của chính mình thì làm sao an toàn cho nổi?”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường đột nhiên sáng rực lên, có chủ ý. Anh kéo tay Đinh Triệu Lan nói: “Tôi biết bọn họ ở đâu rồi!”

37. Chương 37

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường đột nhiên sáng rực lên, có chủ ý. Anh kéo Đinh Triệu Lan nói: “Tôi biết họ ở đâu rồi!”

“Chỗ nào?”

“Hừ! Cái tên Triệu Trinh này vẫn tính là có chút khôn vặt!” Bạch Ngọc Đường híp mắt lại nói, sau đó anh lại nhìn về phía Đinh Triệu Lan: “Đinh lão đại, anh suy nghĩ chút coi, ai sẽ nghĩ tới một người có thể mất tích ở chính nhà của mình.”

“Ý cậu là...”

“Thông báo cho Đinh lão nhị chuẩn bị cứu người bất cứ lúc nào. Chúng ta trước tiên đến nhà trọ của Mèo con, xem Triệu Trinh giở trò lừa bịp gì! Hừ, Triệu Trinh, lần này Bạch gia nhất định sẽ để mi vạn kiếp bất phục!” Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa nói, đến cửa lại đột nhiên dừng bước, quay lưng lại nói với Lý Nguyên Hạo: “Cảm ơn!” Nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

Lý Nguyên Hạo nhìn bóng Bạch Ngọc Đường rời đi, lòng như ngũ vị tạp trần. Hắn biết, Triển Chiêu đã xa rời hắn từ rất lâu rồi, tình yêu của mình chỉ có thể âm thầm cất giữ, không thể trao đi, cũng không được đáp lại. Nhưng nhìn thấy một người đàn ông lấy tư thái hung hăng bảo hộ xuất hiện như vậy, bản thân vẫn cảm thấy sao mất mát.

Hy vọng biết nhường nào, người bên ba vì an nguy của cậu ấy, chính là mình...

Triển Chiêu chỉ cảm thấy đầu mình đau nhức từng cơn, trong đầu trống rỗng. Cậu tận lực hồi tưởng lại sự tình đã xảy ra.

Cậu nhớ mình nhận được một lá thư kì lạ, trực giác mách bảo có lẽ sẽ có chuyện gì đó không hay xảy ra. Cậu chưa hề nói chuyện đó với bất kì người nào, mà dựa theo thời gian hẹn gặp đi đến quán cà phê đầu phố.

Ngồi trong quán cà phê nhỏ một lúc, không phát hiện có người nào khả nghi xuất hiện. Đến lúc cậu định rời đi thì lại nhìn qua cửa sổ quán phê thấy một người đứng bên ngoài gọi cậu. Cậu không quen biết người này, mà người này lại vẫn vẫy tay về hướng mình, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cậu bèn đi ra ngoài.

Cậu đứng ở cửa quán cà phê, nhìn về phía kẻ lạ mặt đứng cách đó không xa. Người kia mặc quần dài khoác áo jacket bình thường, dáng vẻ không có lấy chút nào bắt mắt. Hắn đứng nhìn Triển Chiêu từ xa, vẫy tay ra hiệu với Triển Chiêu, Triển Chiêu nghi hoặc đi về phía hắn, thế nhưng người kia lại xoay người đi về phía trước.

Hai người cứ thế nổi gót mà đi, đảo mắt đã tới một con hẻm nhỏ hơi khuất, người kia đứng cách chỗ Triển Chiêu không xa, nghiêng người nhìn cậu, cũng không đi tiếp nữa.

Triển Chiêu có chút mất kiên nhẫn, bèn hỏi: “Là anh tìm tôi sao? Có chuyện gì?” Người kia cũng không trả lời, Triển Chiêu cảm thấy như mình bị người lừa gạt, xoay người định bỏ đi. Nhưng vào đúng lúc đó, đột nhiên phía sau như có tiếng gió xé, cậu bị một bàn tay đập trúng sau gáy, trong khoảnh khắc trước khi ngất đi, dường như cậu nhìn thấy một đôi mắt giấu sau cặp kính không gọng.

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu ý thức được rằng, mình bị người ám hại, có thể là đã lập kế hoạch bắt cóc từ trước. Cậu chậm rãi mở mắt ra, ngẩng nhìn bốn phía, cậu cũng không ở một nơi xa lạ. Theo lý thường, bọn bắt cóc đều sẽ giấu người ở một nơi hẻo lánh bí mật, mà bây giờ cậu lại nằm trong phòng ngủ ở nhà trọ của chính mình. Triển Chiêu muốn ngồi dậy, nhưng nhận ra mình đã bị trói quặt hai tay ra sau lưng. Trên dây thừng quấn một sợi dây xích, một đầu khác cố định vào đầu giường.

Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, là ai mang mình đến đây, tại sao lại trói mình ở chỗ này, Triển Chiêu nghĩ mãi không thông.

Có lẽ là nghe thấy âm thanh trong phòng, cửa phòng ngủ bị mở ra. Triển Chiêu nhìn người tiến vào, không khỏi hơi lùi lại đằng sau, ánh mắt tràn ngập đề phòng.

Người kia cười đi tới, đưa tay sờ sờ sau gáy Triển Chiêu, cười nói: “Tỉnh rồi? Còn đau không?”

“Lại là anh, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Ha ha, Chiêu! Vấn đề của em rất ngây thơ! Tôi muốn làm gì ư? Từ đêm Giáng Sinh hôm ấy, em nên biết rồi mới phải!” Người kia tà mị cười nói.

“Triệu Trinh, sao anh lại biến thành thế này? Anh là bằng hữu của hai anh tôi, tôi cũng coi anh là huynh trưởng, vậy mà anh...”

“Ha ha, Chiêu, xem ra em đã hiểu lầm tôi. Bằng hữu? Huynh trưởng? Đó đều không phải điều tôi muốn! Tôi muốn chiếm được em! Muốn em làm người yêu của tôi, bạn đời của tôi.”

“Đừng hòng!”

“Đúng, tôi biết. Sau khi tôi nhìn thấy em và Bạch Ngọc Đường ở ‘Hãm Không’, tôi biết giấc mộng của tôi đã tan vỡ. Tôi đã sớm biết chính xác tôi không thể dễ dàng có được em, lại không nghĩ rằng đối thủ của tôi cũng là một gã đàn ông. Nhưng tôi sẽ không bỏ qua, Chiêu! Em chính là giấc mộng của tôi!” Ngự khí của Triệu Trinh tà mị mà có sức mê hoặc, thế nhưng lọt vào tai Triển Chiêu lại là từng cơn hoảng sợ.

Thấy Triển Chiêu cũng không đáp lời, Triệu Trinh tự nhiên nói tiếp “Chiêu, tôi muốn chiếm được em! Cho dù không có ái tình, cho dù chỉ có thể cầm cố em!”

Triển Chiêu khó mà tin nổi nhìn Triệu Trinh. Tuy rằng cậu và Bạch Ngọc Đường yêu nhau rất sâu đậm, nhưng cậu vẫn không thể lý giải tình yêu giữa hai con người đồng tính. Ở trong lòng cậu, Bạch Ngọc Đường là một sự tồn tại khác với tất cả mọi người, anh vượt qua những tín điều mà mình vẫn thủ vững, vượt qua thời gian không gian, cũng vượt qua cả phạm vi giới tính. Thậm chí Triển Chiêu còn cảm thấy, nếu như không gặp được Bạch Ngọc Đường, có lẽ cậu sẽ cô độc suốt đời.

Người yêu của cậu là Bạch Ngọc Đường, chỉ có thể là Bạch Ngọc Đường!

Triển Chiêu nhìn Triệu Trinh, trong mắt tràn ngập khinh bỉ. Cậu nói một cách lạnh lùng: “Tôi sẽ không như anh mong muốn.”

“Thật không? Chúng ta có thể thử một lần!” Triệu Trinh nói, lại đi đến gần bên giường hơn. Hắn vừa đến bên người Triển Chiêu, Triển Chiêu đột nhiên giơ chân đá về phía hắn.

Triệu Trinh từng nếm qua tựa hồ sớm có phòng bị, mà Triễn Chiêu nằm ở trên giường tay bị trói ngược ra sau thực sự không dùng được, Triệu Trinh đưa tay ra dễ dàng chặn lại được chân Triễn Chiêu đá tới. Hắn lại lật tay chụp một cái, liền tóm lấy mắt cá chân của Triễn Chiêu.

Triệu Trinh vẫn duy trì nụ cười tự tin, nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ âm trầm. Tay trái hắn nắm lấy mắt cá chân Triễn Chiêu, lại giơ đùi phải lên chặn lại một chân khác của Triễn Chiêu. Tay dùng sức gập cong chân Triễn Chiêu đến trước người, mà chính mình cũng chen vào giữa hai chân Triễn Chiêu, phủ lên người Triễn Chiêu. Triệu Trinh vươn tay phải ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt láng mịn trắng nõn như sứ của Triễn Chiêu: “Không trách, tên Bạch Ngọc Đường kia gọi em là Mèo con. Hóa ra, thật sự giống như một con mèo nhỏ vậy. Nhìn tướng như ngoan hiền, mà thực tế móng vuốt cũng rất sắc bén a!”

Triễn Chiêu thấy mình bị Triệu Trinh đè lên như vậy, chỉ có thể theo bản năng giãy giụa, vùng vẫy thân thể. Nhưng ngoài tiếng xiềng xích vang lên lách cách, Triệu Trinh vẫn không hề động một chút nào nằm nhôai trên người mình.

“Đừng lộn xộn, còn tiếp tục như vậy, tôi không dám hứa chắc không có chuyện gì phát sinh đâu!” Triệu Trinh cũng không vì Triễn Chiêu giãy giụa mà tức giận, vẫn không nhanh không chậm nói.

Triễn Chiêu đã thông tình đột nhiên ý thức được tư thế của hai người có bao nhiêu ám muội, nhất thời vừa thẹn vừa giận, thân thể cũng cứng ngắc không dám cử động nữa. Trong lòng cậu bùng lên lửa giận hừng hực, đột nhiên có kích động mắng người. Nhưng hai mươi mấy năm được giáo dưỡng tốt cùng tính tình ôn hòa, khiến cậu nhất thời mắng cũng không mắng được, đánh lại đánh không lại. Chỉ tức giận đến đỏ gay cả mặt, thở hổn hển. Triễn Chiêu cắn răng nín nửa ngày mới nói một câu: “Vô liêm sỉ!”

“Ha ha, em đúng là Mèo con miệng lưỡi bén nhọn!”

“Câm miệng!” Triễn Chiêu nghe thấy tiếng xưng hô “Mèo con” phát ra từ trong miệng Triệu Trinh, càng giận không nhịn nổi. Ở trong lòng cậu, chỉ có Bạch Ngọc Đường có thể gọi cậu như vậy, chỉ có thể là Bạch Ngọc Đường!

“Hừ! Ở chỗ Triệu Trinh tôi, em sẽ không còn là Mèo con nhìn như ngoan hiền nhưng nanh vuốt sắc nhọn nữa đâu! Nếu không thể yêu tôi, thì làm một con chim hoàng yến nuôi nhốt đi!” Tay Triệu Trinh vẫn đặt trên mặt Triễn Chiêu, lướt qua cổ gáy, tiếp theo lại hôn nhẹ lên khóe môi Triễn Chiêu. Triễn Chiêu chỉ thấy buồn nôn khôn tả, nghiêng đầu đi. Trong lòng cậu đột nhiên dấy lên nỗi sợ hãi, nếu như hiện tại Triệu Trinh thật sự muốn làm gì, dựa vào tình huống của mình, thật sự không còn sức đánh trả chút nào.

Dường như nhận thấy được sự hoảng sợ của Triễn Chiêu, Triệu Trinh nói: “Yên tâm, sẽ không phải ở đây. Tôi sẽ để em hoàn toàn thuộc về tôi, không có một chút mùi vị nào của Bạch Ngọc Đường, không cho em có cơ hội để nhớ đến hắn! Tôi sẽ xây dựng một tòa cung điện vì em, rồi chiếm lấy em trong chiếc lồng son ấy!”

Nói xong, Triệu Trinh thả Triễn Chiêu ra, đứng dậy, chỉnh sửa lại âu phục hơi xộc xệch của mình, lớn tiếng cảnh cáo: “Đừng hòng đào tẩu, cũng đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi. Tôi không muốn trói chặt cả chân em lại, cũng không muốn cho em dùng thuốc lẫn nữa. Em chỉ cần bảo đảm ngoan ngoãn ở lại chỗ này, tôi sẽ không làm khó em. Còn nếu như em lại có thêm hành vi nào khác, tôi không dám hứa chắc sẽ làm ra chuyện gì. Em biết tôi có rất nhiều phương pháp, cũng không thể chờ đợi thêm việc có được em đâu!”

Triễn Chiêu nghe xong lời này, cũng biết hiện giờ mình không làm được gì, ngoại trừ ngoan ngoãn nghe lời hắn ra thì không có biện pháp nào khác. Nếu như cậu nhất định phải cứng đối cứng, thì như Triệu Trinh nói, khả năng lúc này mình một chút tự do cũng không có. Thế nên, cậu không giãy giụa nữa, chỉ lẳng lẳng mà nằm ở trên giường.

“Lẽ nào anh muốn trói tôi ở chỗ này mãi sao? Người nhà tôi sẽ tìm được tôi!” Còn có Bạch Ngọc Đường nữa. Triễn Chiêu thầm nói trong lòng.

“Ha ha, Bạch Ngọc Đường cùng hai thằng anh của em đang đi khắp thế giới điều tra tôi. Nhưng khẳng định bọn hắn còn lâu mới nghĩ tới, tôi lại đem em giấu ở trong nhà của chính em. Yên tâm, chúng ta sẽ không trì hoãn ở nơi này quá lâu. Hiện tại tất cả phương thức ra vào thành phố H đều đã bị Đình gia giám sát, e là một con ruồi bay qua Đình gia cũng phải tra xét cẩn thận. Chúng ta sẽ không rời đi vào lúc đầu sóng ngọn gió này, nhiều nhất chờ thêm ba, năm ngày nữa, chờ đến khi bọn hắn không mò ra được chút đầu mối

nào, tự loạn trận cước, thì tôi sẽ dựng lên một cái chết giả rằng em đã chết đuối vùi xác ngoài biển rộng. Sau đó, quang minh chính đại mang em rời khỏi nơi này.”

Triển Chiêu nhìn con người vì đạt được mục đích của mình mà có phần điên cuồng, không nói thêm gì nữa. Mà chỉ nhắm mắt lại, yên lặng nằm trên giường. Trong lòng cậu âm thầm tính toán, nếu như Ngọc Đường thật sự không kịp tìm tới nơi này thì mình nên làm gì.

38. Chương 38

Triển Chiêu vẫn nằm trong phòng ngủ. Xuyên qua kẽ hở của tấm rèm cửa sổ, cậu trông thấy những ánh đèn đường lấp lóe bên ngoài. Có lẽ giờ này Ngọc Đường đang nóng lòng tìm kiếm cậu. Không biết trong nhà có hay tin mình mất tích không, mẹ mà biết nhất định sẽ đau lòng mà khóc. Nguyệt Hoa bây giờ còn đang nằm ở bệnh viện, có khi cũng vì mình mà nôn nóng. Dựa vào tình huống của mình lúc này, phải làm sao mới có thể trốn thoát được? Có lẽ còn phải nghĩ cách.

Triển Chiêu nằm suy nghĩ lung tung trên giường, cửa mở.

Triệu Trinh bưng khay đi vào, hần hài lòng nhìn Triển Chiêu ngoan ngoãn nằm trên giường, mở miệng nói: “Ăn cơm. Không chuẩn bị cái gì, ăn tạm một chút đi. Qua mấy ngày nữa chúng ta rời khỏi đây, em muốn ăn gì tôi sẽ bảo đầu bếp làm cho em.” Nói, hần đi tới bên giường, trước tiên đặt khay lên tủ đầu giường ở bên cạnh rồi kéo hai tay Triển Chiêu dậy, đỡ cậu ngồi dựa vào đầu giường. Triển Chiêu bị trói ngược hai tay, cũng không giãy giụa, chỉ cúi đầu lẳng lặng ngồi ở trên giường.

Triệu Trinh ngồi xuống, gấp đồ ăn lên đưa đến bên môi Triển Chiêu. Triển Chiêu vốn không muốn ăn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại tình huống như này cần nhất là phải duy trì thể lực, nếu không thì nhất định mình sẽ không vượt qua được. Liền thuận theo há mồm, đến lúc ăn vào Triển Chiêu mới phát hiện ra thứ này là cà tím. Đã rơi vào cảnh này rồi cũng không thể tùy theo sở thích của mình được, cho dù cậu có không muốn cỡ nào thì vẫn cố chịu đựng mùi vị khó chịu nhắm mắt mà nuốt hết xuống.

Triển Chiêu từ nhỏ đã không ăn cà, lý do rất buồn cười — vì màu sắc của cà trông rất khó coi. Vì không ăn nên lâu dần cũng sinh ra không thích ăn. Sau khi ở cùng với Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường vì muốn dỗ dành Triển Chiêu gia bỏ đi cái tật xấu kén chọn đã phải vắt óc ra nghĩ đủ mọi biện pháp. Biết cậu chỉ là ghét màu sắc của cà, cho nên mỗi lần làm cà đều sẽ tỉ mỉ gọt hết vỏ đi, để lại phần thịt trắng nõn, hoặc nấu canh hoặc hầm, hoặc nhồi nhân thịt vào rồi đem rán giòn thơm phưng phức. Dụ cho Mèo con kén chọn khoái chí ăn nhiều thật nhiều.

Triển Chiêu máy móc ăn hết cơm Triệu Trinh đút vào miệng, mà trong lòng thì lại nghĩ đến đủ các điểm tốt của Bạch Ngọc Đường. Cậu ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng âm thầm tự nói với mình, bất luận như thế nào cũng phải chạy khỏi chỗ này. Vì Ngọc Đường, cũng là vì mình! (Triển Chiêu là vì tay nghề làm cà của Chuột Bạch mới muốn giữ lại?)

Sức ăn của Triển Chiêu vốn không lớn, giờ phút này nào có tâm tình ăn cái gì. Cố gắng lắm mới ăn được non nửa bát cơm, liền quay mặt qua chỗ khác: “Tôi không ăn được nữa.” Triệu Trinh cũng không nói nhiều, yên lặng thu dọn đồ, trước khi ra khỏi cửa phòng hần quay lại nói với cậu: “Nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Chờ đã!” Triển Chiêu kêu lên, “Trước khi ngủ tôi muốn tắm rửa.”

Triệu Trinh dăm chiêu nhìn cậu một lát rồi gật đầu nói: “Được, em chờ một lát.” Nói xong, liền đi ra khỏi phòng. Một lát sau, Triệu Trinh quay lại, chỉ thấy Triển Chiêu đã ngồi ở bên giường chờ hần. Hần đi vào phòng tắm, chỉ một chốc sau, Triển Chiêu liền nghe thấy tiếng nước chảy ào ào truyền ra ngoài. Triệu Trinh đi ra khỏi phòng tắm, nhìn Triển Chiêu ngoan ngoãn ngồi ở trên giường, không hề nói gì, lấy chìa khoá mở xích sắt quán ở đầu giường, lại cởi dây thừng trói chặt Triển Chiêu ra. Triệu Trinh vừa cởi dây thừng vừa cười nhẹ nói: “Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, em chạy không thoát đâu!”

Triển Chiêu không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay vì bị trói lâu mà hơi tê cứng. Một lát sau, cậu đứng dậy, giả bộ đi về hướng phòng tắm. Triệu Trinh không đi theo cậu, chỉ đứng ở một chỗ không xa sau lưng Triển Chiêu. Đột nhiên, Triển Chiêu giơ tay lên đánh về phía Triệu Trinh. Triệu Trinh vốn không phải là đối thủ của Triển Chiêu, huống chi Triển Chiêu lại dốc hết toàn lực đánh một cú, lần này đánh ngay trúng ngực Triệu Trinh khiến hắn ngã ập xuống giường. Triển Chiêu không chờ Triệu Trinh đứng dậy, kéo phất sợi dây xích trên giường trói tay phải của Triệu Trinh lại, rồi nhặt chìa khóa rơi trên giường bỏ vào túi áo.

Ngực Triệu Trinh trúng một phát, đau đến mức ngã ra giường, tuy cắn chặt răng nhằn nhịn nhưng trong mắt lại ẩn chứa ý cười. Triển Chiêu không để ý đến, xoay người đi thẳng ra cửa phòng, vừa mở cửa thì một hòng súng đen ngòm đã dí sát vào trán cậu.

Người cầm súng đứng ở cửa vóc dáng không cao lắm, nhưng lại rất to lớn. Tướng mạo phổ thông, mặc một bộ tây trang màu đen. Tuy đã thay đổi trang phục nhưng Triển Chiêu vẫn nhận ra, gã chính là kẻ đã dẫn mình đi ra ngoài ở quán cà phê.

Triển Chiêu bị súng chĩa vào, giật lùi từng bước từng bước trở về phòng. Cậu thầm mắng mình bất cẩn, nếu Triệu Trinh dễ dàng đáp ứng yêu cầu của mình thì chứng tỏ nhất định hắn đã chuẩn bị kỹ càng. Cậu tùy tiện ra tay, lại khiến chính mình rơi vào tình cảnh nguy hiểm.

Người kia lục lấy chìa khóa từ túi áo Triển Chiêu, ném cho Triệu Trinh. Triệu Trinh mở xích xong, đi tới bên người Triển Chiêu. Hắn ôm ngực, cười nhìn Triển Chiêu nói: “Đã sớm đã cảnh cáo em rồi! Đúng thật là không biết nghe lời a, phải bị phạt!” Lời còn chưa nói hết, Triệu Trinh đã tiến lên phía trước, cúi lưng bế ngang Triển Chiêu lên, cánh tay dùng sức giam chặt Triển Chiêu lại, không thềm quan tâm đến cậu liệu mạng đánh đá mà cứ thế đi vào phòng tắm.

Triệu Trinh bế Triển Chiêu ném thẳng vào trong bồn nước nóng, Triển Chiêu không kịp đề phòng, bị nước xộc vào sặc lên sặc xuống. Triển Chiêu cả người ướt sũng ra sức giãy giụa trong bồn tắm lớn, Triệu Trinh nhắc chân bước vào trong bồn, hắn ấn Triển Chiêu vào trong nước, dùng sức xé quần áo của cậu ra. Triển Chiêu bị sặc vốn không phải là đối thủ của Triệu Trinh, tuy liều sức né tránh nhưng áo ngoài vẫn bị xé bỏ, lộ ra chiếc cổ trắng nõn. Triệu Trinh tàn nhẫn nói: “Tôi đã cảnh cáo em, tôi không thể chờ đợi đến khi chiếm được em nữa, nếu em cũng gấp gáp như vậy, tôi sẽ tác thành cho em!” Nói rồi đề người lên.

“Đồ khốn, cút ngay!” Triển Chiêu không biết lấy được sức lực từ đâu, nhắc chân đá vào người Triệu Trinh. Triệu Trinh bị đá ra, dựa vào thành bên kia bồn tắm, trong nháy mắt đó, tay Triển Chiêu bắt lấy một lưỡi dao cạo râu đặt ở bên bồn, cậu lập tức kề sát lưỡi dao mỏng manh vào cổ mình, nhìn chằm chặp Triệu Trinh: “Triệu Trinh, anh dám tiến lên một bước, tôi sẽ chết ngay trước mặt anh!” Nói, tay dùng sức, lưỡi dao liền cứa vào chiếc cổ mịn màng.

Trong khoảnh khắc Triệu Trinh còn đang do dự, dòng máu đỏ tươi đã theo cùn cổ trắng nõn uốn lượn chảy xuống. Đối mặt với biến cố bất ngờ Triệu Trinh cũng có vẻ không kịp ứng phó. Hắn nhìn thấy máu tươi ồ ạt chảy ra, cũng hoảng sợ.

Nghe thấy tiếng động trong phòng tắm, tên vệ sĩ liền vọt vào, giơ súng trong tay lên chĩa vào Triển Chiêu. Triển Chiêu thấy người xông vào, tay lại càng dùng thêm sức.

“Cút ra ngoài!” Triệu Trinh rống to với gã kia, tên vệ sĩ nhìn thấy chủ nhân nổi giận, cũng không dám ở lại, vội thu hồi súng rời đi. Triệu Trinh nhìn máu trên cổ Triển Chiêu, không khỏi đau lòng. Sau đó, hắn lại giơ hai tay lên, nhẹ giọng nói với Triển Chiêu: “Chiêu, em thả lỏng, đừng kích động!... Tôi không qua đó nữa. Em buông lưỡi dao xuống trước đã... Chiêu, nghe lời, em chảy máu rồi... Em cũng không muốn chết ở chỗ này đúng không? Để tôi cầm máu cho em!”

Có lẽ câu nói đó đã nhắc nhở Triển Chiêu, đúng vậy, cậu không muốn chết ở chỗ này, cậu còn muốn gặp lại Ngọc Đường của cậu!

Triển Chiêu thở hổn hển nặng nhọc, tay cầm dao dần dần buông lỏng, Triệu Trinh mượn cơ hội xông tới, đoạt được lưỡi dao, giật lấy một chiếc khăn tắm màu trắng ở bên bệ lại chỗ máu đang chảy trên cổ Triển Chiêu rồi ôm cậu ra khỏi bồn tắm.

Sớm đã có người tìm ra hòm thuốc đặt ở phòng ngủ, Triển Chiêu lúc này mới biết, thì ra ngoại trừ tên vệ sĩ mình đã biết mặt kia, canh giữ bên ngoài còn có một người khác. Chẳng trách Triệu Trinh lại cảnh cáo mình đừng hòng chạy trốn, hóa ra hắn đã sớm chuẩn bị, vẫn là chính mình bất cẩn khinh địch.

Vừa tranh đấu giãy giụa một trận lại thêm chảy máu, Triển Chiêu từ lâu đã không còn sức lực, cậu mặc kệ Triệu Trinh bằng bó cho cậu, bấy giờ cậu mới phát hiện, thì ra tay cầm dao cũng bị cắt vào, chỉ là tình huống lúc đó không thể suy nghĩ gì nhiều, cũng không cảm thấy đau. Cũng may vết thương trên cổ không phạm vào động mạch chủ, vết thương cũng không tính là quá sâu, Triệu Trinh chỉ đơn giản cầm máu khử trùng, dùng gạc băng bó lại thì cũng không có gì quá đáng lo nữa.

Triệu Trinh nhìn Triển Chiêu cả người ướt nhẹp, xoay người lại đi tới chỗ tủ quần áo, lục ra một bộ. Triệu Trinh suy nghĩ một chút, vẫn còn sợ hãi đối với chuyện xảy ra vừa nãy, hắn bèn cầm quần áo ném cho Triển Chiêu nói: “Cho em mười phút, thay xong thì gọi tôi!” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Sau mười phút, Triệu Trinh đi vào nhìn thấy Triển Chiêu đã đổi xong quần áo ngồi ở bên giường. Hắn nhìn Triển Chiêu trên cổ, trên tay đều quấn đầy băng gạc, không khỏi đau lòng. Hắn đi tới, ôm Triển Chiêu vào trong lòng: “Đêm nay em ngoan ngoãn, tôi sẽ không trói em!” Thấy Triển Chiêu không trả lời, cũng không hề phản kháng, Triệu Trinh cho rằng cậu đã ngầm thừa nhận. Hắn bèn đỡ Triển Chiêu nằm xuống giường đắp kín chăn, còn mình thì đi qua một bên khác trèo lên giường, đưa tay ôm lấy Triển Chiêu.

Triển Chiêu nằm trong lòng ngực Triệu Trinh, thân thể cứng ngắc nhịn không được mà run lên. Cuối cùng cậu không nhịn được nữa, đột nhiên đẩy mạnh Triệu Trinh ra, ngồi bật dậy. Triệu Trinh bị biến cố bất ngờ dọa sợ cũng ngồi dậy, hắn nhìn bàn tay Triển Chiêu vì nắm chặt lại mà tiếp tục chảy máu, quát lên: “Em điên rồi sao? Muốn làm gì?”

Triển Chiêu vươn mình xuống giường, nhặt dây thừng lên ném về phía Triệu Trinh, một tay chỉ ra ngoài cửa sổ: “Trói tôi lại! Nếu không tôi sẽ giết anh, sau đó nhảy ra ngoài từ chỗ này!”

Triệu Trinh trói ngược hai tay Triển Chiêu ra sau rồi khóa lại ở đầu giường, giận dữ đóng sập cửa lại, bỏ đi.

39. Chương 39

Triển Chiêu bị vớt lại trong phòng ngủ, cơ mình chui vào góc giường. Ngay giữa đêm đông giá rét, tuy rằng nhiệt độ trong phòng vừa phải, nhưng Triển Chiêu chỉ mặc quần áo mỏng manh, lại thêm vết thương trên người tàn phá, qua nửa đêm, cậu rơi vào trạng thái hỗn loạn, nửa mê nửa tỉnh, dần dần phát sốt.

Triển Chiêu nằm đó, âm thầm chịu đựng. Cậu chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung ra, vết thương trên cổ cũng bắt đầu nhức nhối. Vì vừa nãy Triệu Trinh tức giận nên trói dây thừng chặt tới mức cánh tay cậu không còn tri giác. Mà trong cơ thể cậu lại tựa như bị nhen lên một ngọn đuốc, thiêu đốt đến mức yết hầu cậu đau rất vì khô. Cho dù vậy, Triển Chiêu cũng không muốn phát ra dù chỉ một tiếng rên. Cậu dù chặt vật đến thế này vẫn muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng, tuyệt đối sẽ không cầu xin người kia.

Không biết qua bao lâu, Triển Chiêu mơ hồ cảm thấy cổ họng cậu như bị hỏa thiêu, đau đớn như thiêu như đốt dần vật cậu. “Nước...” Cậu lặng lẽ chờ đợi trong lòng, dường như biết được khát cầu của cậu, trong cổ họng chảy lướt qua một dòng mát mẻ. Cậu bất an vặn người, mở đôi môi khô nứt ra, khát vọng nhận được nhiều hơn nữa.

“Khụ... Khụ... Khụ...” Quá mức sốt ruột đòi lấy khiến cậu sặc đến mức ho khan liên tục. Một bàn tay lớn nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, Triển Chiêu được an ủi không khỏi nỉ non thốt ra cái tên khao khát trong lòng: “Ngọc Đường...”

Triệu Trinh vẫn không yên lòng về Triển Chiêu bị hắn vớt lại, nhin một đêm, trời mới vừa tờ mờ sáng liền đi vào phòng ngủ giam giữ Triển Chiêu. Hắn nhìn thấy người mình khát khao vô hạn đang suy yếu co quắp trong góc giường, không khỏi đau lòng. Hắn đi lên trước, sờ sờ trán cậu, nóng quá! Nhìn lại đôi môi cậu vì bị sốt mà khô nứt, lập tức đi ra ngoài rót cho cậu một ly nước ấm, cho cậu uống. Dường như cậu đang

vô cùng khát, càng uống càng muốn được nhiều hơn. Có lẽ vì bị sốt lại mơ màng mà bị sặc, dẫn đến một trận ho kịch liệt. Nhìn cổ cậu vì ho mà chấn động tới mức máu thấm đầy, Triệu Trinh không khỏi đưa tay ra, khe khẽ vuốt sau lưng cậu. Cuối cùng vẫn là vì không đành lòng, bèn lấy chìa khóa mở xích sắt ra. Đúng lúc hần đưa tay định cởi dây thừng thì người kia nhẹ giọng nỉ non: “Ngọc Đường...”

Đã sớm biết được sự quật cường bướng bỉnh của cậu, đã sớm biết sẽ không nhanh chóng chiếm tâm cậu, đã sớm nghĩ tới cho dù không chiếm được tâm cậu cũng phải giam cầm cậu bên mình suốt đời. Nhưng tới khi nghe thấy trong miệng người hần sáng nhớ chiều mong lại gọi tên người khác, Triệu Trinh vẫn nén không được lửa giận thiêu đốt trong lòng.

Hần một phát tóm lấy tóc Triển Chiêu, kéo cậu từ trên giường lên: “Nhìn tôi! Nói, tôi là ai?” Triển Chiêu nhin đau, chỉ hơi mở hai mắt ra liếc hần một cái rồi lại nhắm mắt lại, không để ý đến hần nữa.

Triệu Trinh bị coi thường lập tức đánh mất lý trí, hần nắm lấy Triển Chiêu dùng sức lay mạnh: “Mở cặp mắt của cậu ra nhìn tôi, tôi không phải cái tên Bạch Ngọc Đường chết tiệt kia! Tôi là Triệu Trinh, Triệu Trinh! Từ nay về sau, trong mắt của cậu không được phép có hần nữa, cậu chỉ có thể là của tôi, là của tôi!”

Triển Chiêu hơi nở nụ cười, nét cười của cậu khắc trên khuôn mặt tái nhợt, vẫn kinh diễm tuyệt mỹ như xưa: “Đúng, anh không phải Bạch Ngọc Đường! Anh vĩnh viễn cũng không thể thay thế được anh ấy, tôi cũng sẽ vĩnh viễn không để anh lọt vào trong mắt!”

Triệu Trinh nghe xong lời này, hất tay giáng một cái tát vào mặt Triển Chiêu. Triển Chiêu bị một bạt tai này đánh cho choáng váng, ngã dúi đầu xuống giường. Nỗ lực kềm chế lại cơn run rẩy của mình, quệt vào ga trải giường để lau đi vết máu trên khóe môi, Triển Chiêu ngẩng đầu khinh bỉ nhìn Triệu Trinh, không nói thêm lời nào nữa. Triệu Trinh điều chỉnh lại tâm tình mình, lạnh lùng nói với Triển Chiêu: “Đừng khiêu chiến sự kiên trì của tôi. Nếu như cậu ngoan ngoãn thuận theo, không chỉ có thể bớt nếm chút khổ sở, cũng có thể bảo vệ Bạch Ngọc Đường bình an. Tôi chỉ muốn có được cậu mà thôi, nhưng nếu như cậu tiếp tục phản kháng, tôi dám cam đoan Bạch Ngọc Đường nhất định sẽ không dễ chịu!” Nói xong, Triệu Trinh cũng không nhìn cậu nữa, đẩy cửa đi ra ngoài. Triệu Trinh đứng ở cửa, dè dặt xuống kích động muốn giết người của mình.

Đúng, nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu, đây là tín điều của Triệu Trinh. Chỉ cần có thể an toàn mang Triển Chiêu rời khỏi thành phố H, năm tháng sau này, cậu sẽ hoàn toàn thuộc về mình. Không thể ở vào thời khắc mấu chốt này làm ra sai lầm gì, Triệu Trinh an ủi mình. Hần thấp giọng dặn dò vệ sĩ canh giữ ở cửa coi chừng Triển Chiêu trong phòng rồi rời khỏi nhà trọ. Nhất định phải rời đi, mới có thể kiểm chế được dục vọng muốn cưỡng ép cậu, kiềm chế không xông đi giết chết Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu gục trên giường, đôi mắt long lanh phủ một màn hơi nước. Đây là lần đầu tiên từ khi bị bắt cóc tới nay cậu cảm thấy sợ hãi, Ngọc Đường, giờ anh đang ở đâu? Anh, có bình an hay chẳng?

Bạch Ngọc Đường và Đinh Triệu Lan đoán được chỗ ẩn thân của Triển Chiêu tức tốc chạy xe đến chỗ ở của cậu. Họ đạp lên lớp tuyết mỏng manh, đội trên đầu vầng trăng cong cong huyền ảo treo ở chân trời, đứng dưới lầu Triển Chiêu.

Đinh Triệu Lan mở miệng hỏi Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh anh đang ngửa đầu nhìn lên trên: “Chúng ta làm sao bây giờ? Bây giờ đã có thể xác định được chính xác Triển Chiêu ở trên đó?”

“Mèo con đang ở trên lầu!” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm vào một cánh cửa sổ ở tầng mười một, đáp như chặt đinh chém sắt.

“Cậu có thể chắc chắn chứ?”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường duỗi tay chỉ vào cửa sổ phòng Triển Chiêu nói: “Anh xem, đó là phòng của Mèo con. Lần trước lúc chúng tôi rời đi, không hề kéo rèm cửa sổ. Nhưng anh nhìn kỹ, giờ không chỉ kéo rèm, hơn nữa xuyên qua rèm cửa sổ còn có thể nhìn thấy được ánh đèn yếu ớt.”

Đinh Triệu Lan dựa theo ngón tay Bạch Ngọc Đường chỉ mà nhìn, xác thực đúng như anh nói. “Chúng ta lên lầu!” Nếu đã xác định Triển Chiêu đang ở trên lầu, như vậy nên lập tức lên đó cứu người.

“Trước tiên không nên gấp gáp. Chúng ta hiện tại không biết tình huống bên trong, tùy tiện đi vào có thể gây bất lợi cho Mèo con.” Bạch Ngọc Đường cúi đầu, dăm chiêu.

“VẬY... để Triệu Huệ lập tức dẫn người đến, chúng ta xông vào.” Đinh Triệu Lan đề nghị, nói rồi muốn gọi điện thoại cho Đinh Triệu Huệ.

“Chờ đã!” Bạch Ngọc Đường giơ tay ra ngăn lại, “Tôi nghĩ, nếu như Triệu Trinh thật sự đem giấu Mèo con ở chỗ này, người bên trong cũng sẽ không có quá nhiều. Trước tiên tôi nghĩ cách lên vào, xem tình huống của Mèo con. Vương Triều giữ ở ngoài cửa tùy cơ ứng biến. Còn Đinh lão nhị... chờ sau khi tôi vào, anh đi tìm Đinh lão nhị dẫn người tới tiếp ứng, còn nữa báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát? Tại sao phải làm lớn chuyện?” Đinh Triệu Lan có chút không rõ. Nếu như đúng là Triệu Trinh bắt cóc Triển Chiêu, Đinh gia bọn họ tự có biện pháp trả thù, hà tất báo cảnh sát?

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, cười đến mức có chút tàn nhẫn: “Dám động vào Mèo con của tôi? Tôi muốn cho Triệu Trinh nếm thử cảm giác không còn gì cả, thân bại danh liệt, chúng bạn xa lánh!”

Đinh Triệu Lan, Vương Triều đồng thời nhìn người đàn ông cười đến tà mị này. Họ đều không nghĩ rằng, Bạch Ngọc Đường nhìn nhả nhận ở bệnh viện, đối mặt với gia trưởng Đinh gia có phần cuồng ngạo, vậy mà lại tàn nhẫn như vậy. Mà anh làm tất cả, lại chỉ vì Triển Chiêu. Đinh Triệu Lan đột nhiên có chút cảm động, có thể Tiểu Chiêu ở bên anh, cũng không hề tệ như mọi người nghĩ...

Lúc này, Vương Triều đề xuất vấn đề: “Bạch tiên sinh dự định đi vào như thế nào? Nếu như tùy tiện nhảy vào từ cửa chính tất gặp nguy hiểm, phòng của Tam thiếu gia lại nằm ở tầng mười một, độ cao này cũng không dễ dàng leo lên. Cho dù leo từ ngoài tường lên, cũng không có cách nào để vào phòng.”

Bạch Ngọc Đường cười cười nói: “Không thể đi lên từ phía dưới, chúng ta có thể đi con đường ngược lại. Tòa nhà này có mười hai tầng, chúng ta có thể đi lên sân thượng, trong xe tôi có dây thừng dùng để leo núi, tôi có thể dùng cái này xuôi xuống tầng mười một. Các anh xem, phòng ngủ của Mèo con có một cái ban công. Tôi có thể chui vào cái ban công ngoài trời kia. Mèo con có thói quen, xưa nay không khóa cửa ra ban công đó. Nếu như tôi may mắn, có thể từ đó lên vào phòng.”

“Nếu như có người khóa cửa lại thì sao?”

“VẬY thì tôi không thể làm gì khác hơn là phá cửa sổ xông vào!”

“Nhưng như vậy cũng sẽ làm kinh động đến người trong phòng!”

“Dù sao như vậy cũng an toàn thuận tiện hơn so với phá cửa mà vào. Đây cũng là lý do vì sao để anh giữ ngoài cửa!”

Đinh Triệu Lan và Vương Triều nghe xong lời này, ngoại trừ hơi có chút lo lắng ra, nhiều hơn chính là khâm phục cùng cảm động. Vương Triều nói: “Một mình anh đi vào quá nguy hiểm, tôi đi cùng anh!”

“Không, một mình tôi đi vào mục tiêu khá nhỏ, hơn nữa tôi còn cần người tiếp ứng bên ngoài.”

Đinh Triệu Lan cũng không cam lòng yếu thế: “Tôi đi theo cậu!”

“Không được! Nếu như anh bị thương, Mèo con sẽ không tha thứ cho bản thân.” Bạch Ngọc Đường nhắc tới Triển Chiêu, âm thanh không khỏi trở nên dịu dàng.

Đinh Triệu Lan sưng sốt, đúng vậy, nếu như Tiểu Chiêu biết mình vì cậu mà xảy ra chuyện, cậu nhất định sẽ thương tâm khổ sở tự trách mình. Người này, thực sự là hiếu tính khí Tiểu Chiêu rõ như lòng bàn tay. “Nhưng cậu cũng rất nguy hiểm!” Đinh Triệu Lan cũng không yên tâm về Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nói rằng: “Yên tâm, từ lúc lên đại học tôi đã là trưởng câu lạc bộ leo núi. Chút vấn đề nhỏ này, không làm khó được tôi! Còn sau khi vào phòng, tôi sẽ cẩn thận! Tôi... cũng không hy vọng để Mèo con phải lo lắng!”

Nói, Bạch Ngọc Đường mở cốp sau lấy dây thừng, dao găm, đèn pin và một ít trang bị ra. Vương Triều theo anh đi lên sân thượng trên cùng. Họ đứng ở trên cao, ra hiệu với Đinh Triệu Lan chờ ở dưới lầu. Bạch Ngọc Đường cầm dây buộc chặt vào lan can sân thượng, một đầu khác thắt vào hông mình. Anh kéo kéo dây thừng, xác định đủ chắc chắn an toàn, bèn hướng về Vương Triều gật gật đầu, nhìn Đinh Triệu Lan ở

dưới một chút, cũng đưa tay phải của mình ra, giơ ngón tay cái lên. Tiếp đó, lại kéo dây thừng, nhích dần nhích dần từng chút một xuống.

Bạch Ngọc Đường yên lặng cầu khẩn trong lòng: Mèo con, em nhất định phải khỏe mạnh. Chỉ cần em bình an, là tốt rồi!

40. Chương 40

Vương Triều đứng trên sân thượng giúp Bạch Ngọc Đường giữ chắc dây thừng, Bạch Ngọc Đường lần theo vách tường trượt xuống. Ý vào thân thủ đã từng leo vách núi, anh vững vàng nhảy xuống ban công ngoài trời của phòng ngủ tầng mười một. Anh cởi dây buộc ngang hông ra, hướng về Vương Triều trên lầu và Đinh Triệu Lan dưới lầu lóe lóe đèn pin, ra hiệu mình đã an toàn tiếp đất. Sau đó, anh cẩn thận đẩy cửa sổ sát đất ra, lòng thở phào nhẹ nhõm —— thật may mắn, cánh cửa này không bị khóa lại.

Bạch Ngọc Đường mở cửa sổ, xốc tấm rèm cửa che khuất ra, sau đó lại thận trọng đóng chặt cửa sổ lại, mới đi vào phòng ngủ. Phòng ngủ lúc này tối om om, Bạch Ngọc Đường cảm thấy trong phòng hẳn là không có người. Sợ quấy nhiễu đến người trong phòng, anh không dám bật đèn pin mà đứng phía trước cửa sổ, đợi một lúc để mắt mình thích ứng với bóng tối bên trong phòng ngủ.

Vào lúc có thể thấy rõ tình cảnh trong phòng, anh cảm giác như trái tim mình muốn rớt ra ngoài đến nơi vậy!

Người mình lo lắng suốt một ngày hai đêm, đang nằm trên giường cách mình không bao xa. Cậu yên tĩnh đến vô thanh vô tức. Nếu như không phải thân thể cậu vẫn phập phồng đều đặn theo hô hấp, Bạch Ngọc Đường sẽ tưởng như cậu không còn có chút dấu vết nào của sự sống.

Bạch Ngọc Đường run rẩy đi tới trước giường, bàn tay duỗi ra cũng không không chế được mà run lên. Mèo con của anh bị người trói chặt hai tay, co người nằm nhôai trên giường. Thân thể vốn mảnh khảnh, dường như càng thêm hao gầy, chiếc cằm xinh đẹp trở nên nhọn hơn, chỉ là một ngày mà thôi, người được mình vất vả chăm nuôi được có tí da tí thịt đã gầy đi đến vậy. Anh đi tới, ôm người vào trong lòng, anh cảm thấy nhiệt độ của người trong ngực hơi cao, chết tiệt, cậu lại còn đang sốt. Sau đó, nhìn thấy băng gạc thấm máu trên cổ Triển Chiêu, cùng khuôn mặt hơi sưng, nước mắt Bạch Ngọc Đường liền chảy xuống.

Người đáng ra phải được tất cả mọi người đặt ở đầu tim mà thương yêu che chở, trong một ngày này rốt cuộc đã phải trải qua những gì? Bị hành hạ đến mức cả người đầy rẫy vết thương, tiêu tụy như vậy? Bạch Ngọc Đường ôm thật chặt Triển Chiêu vào lòng, tim như bị đao cắt!

Người trong ngực tựa như bị dọa sợ, run rẩy hàng mi, miến cưỡng mở mắt ra, thân thể không kìm được run lên, hơi giãy giụa, muốn thoát khỏi kiềm chế. Bạch Ngọc Đường cảm nhận được nỗi sợ của cậu, vội vã thấp giọng an ủi: “Mèo con, đừng sợ, là anh!” Triển Chiêu nghe được giọng nói quen thuộc này, có chút không dám tin tưởng, cậu vô số lần ở bóng đêm vô tận trong giấc mộng nghe được âm thanh như thế, mỗi một lần đều muốn tóm lấy, nhưng đều là công dã tràng. Cậu không thể nhận rõ nổi hiện tại đến cùng là mộng hay là thật.

“Ngọc Đường?” Triển Chiêu nỗ lực phân rõ trong bóng tối, đúng rồi, là Ngọc Đường của cậu! Ngọc Đường của cậu đã bình an đi đến trước mặt mình! Cậu bất lực mà vui đầu vào ngực Bạch Ngọc Đường, rút lấy mùi hương thơm ngát đặc hữu trên thân thể người kia, rút lấy ấm áp và sức mạnh mà cậu hằng khao khát.

“Mèo con, anh đến rồi, chúng ta đi!” Bạch Ngọc Đường nói, liền muốn ôm lấy Triển Chiêu. Nhưng vừa mới động đã khiến Triển Chiêu chùng chịt vết thương trên người rên lên một tiếng. Bạch Ngọc Đường lúc này mới nhớ ra mình nhất thời bất cẩn, đã quên giúp cậu cởi trói.

Bạch Ngọc Đường tàn nhẫn mà thăm mắng chính mình, nhưng trên tay hết sức nhẹ nhàng: “Mèo con, đừng nhúc nhích, anh cởi trói cho em!” Bạch Ngọc Đường mò về sợi thừng sau lưng Triển Chiêu, tâm lại không khỏi đau nhói.

Dây thừng trói vô cùng chắc, có lẽ đã trói lại rất lâu, cổ tay nhỏ nhắn vốn trắng nõn của Triển Chiêu đã sưng đỏ rách da, vô cùng thâm. Mỗi cử động của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu liền rên lên một tiếng. Anh biết, dây thừng cọ vào cổ tay cậu, khẳng định là cực kỳ đau đớn. Bạch Ngọc Đường bèn rút con dao mang trên người ra, cắt đứt dây thừng, ném qua một bên. Dây thừng vừa hay đụng vào một đầu xích, tạo ra mấy tiếng vang lách cách. Bạch Ngọc Đường lúc này mới phát hiện, thì ra đầu giường còn khóa cả xích sắt, có lẽ ngày qua, Triển Chiêu chính là bị khóa ở trên giường như vậy, chịu đựng dần vật.

Cổ nén đau thương cùng lửa giận trong lòng, anh biết, lúc này đưa Triển Chiêu đi ra ngoài đến khu vực an toàn mới là quan trọng nhất. “Mèo con, chúng ta đi!” Nói, ôm lấy Triển Chiêu chuẩn bị rời đi.

Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường, cổ họng khản đặc khó khăn phát ra âm thanh: “Ngọc Đường, bên ngoài có ít nhất ba người, đều có súng!” Bạch Ngọc Đường vừa định mở miệng an ủi, chỉ nghe thấy ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân, cửa phòng đột nhiên mở ra!

Vệ sĩ bên ngoài nghe thấy trong phòng ngủ hình như phát ra tiếng vang nhỏ bé, hẩn cảnh giác đi tới trước cửa phòng, đột nhiên bật cửa ra. Hẩn nhìn thấy trong phòng xuất hiện một người đàn ông xa lạ, đang muốn dẫn người rời đi, hẩn lập tức giơ súng trong tay lên, bắn về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy cánh cửa phía sau bị mở ra, ôm Triển Chiêu vào ngực bảo vệ, đè thấp thân thể lăn về hướng cửa sổ. Chỉ nghe “Đoàng đoàng” hai tiếng, viên đạn găm vào chỗ giường Bạch Ngọc Đường vừa mới ngồi.

Bạch Ngọc Đường không cho gã kia có cơ hội nổ súng tiếp, anh dựa vào ánh sáng lọt vào từ ngoài cửa, nhắm ngay vị trí của gã kia, phi con dao găm trong tay ra ngoài, con dao sắc bén cắm ngay vào giữa cổ tay cầm súng của gã kia không chệch một ly.

Chỉ nghe gã hét thảm một tiếng, vọt rơi súng xuống đất, tay trái nắm lấy tay phải ngã lăn trên sàn khóc thét. Một gã khác ngoài phòng nghe thấy tiếng đồng bọn kêu thảm thiết, cũng vọt vào theo.

Bạch Ngọc Đường nhận cơ hội đặt Triển Chiêu đang suy yếu vào bên góc tủ quần áo, hôn lên trán Triển Chiêu một cái nói: “Ở lại chỗ này, đừng sợ, chờ lộn xộn!” Nói rồi quay sang nghênh trả với tên vệ sĩ vừa mới xông vào. Bạch Ngọc Đường đã sớm chuẩn bị, tung một cú đá chéo đẹp đẽ, đá văng cây súng trong tay gã kia sang một bên, sau đó hai người bắt đầu đánh lộn.

Gã kia thân thủ không kém Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường trong khoảng thời gian ngắn không thể dễ dàng chế phục gã. Tranh đấu mấy hiệp, Bạch Ngọc Đường xem chừng cũng không có những người khác tiến vào giúp đỡ, liền nghĩ trong phòng này có lẽ chỉ có hai gã kia. Anh bèn hướng về phía Triển Chiêu hô to: “Mèo con, chạy mau! Vương Triều tiếp ứng ở ngoài cửa!”

Triển Chiêu biết, chỉ có chính mình chạy đi, mới có thể làm cho Bạch Ngọc Đường yên tâm. Cậu liền cố nén đau đớn trên người, lao đảo đứng dậy, gắng sức chạy ra cửa.

Cậu vừa mới chạy đến phòng khách thì bất chợt bị người giật lại giam vào lòng. Chỉ nghe người kia nói một cách lạnh lùng: “Muốn chạy ư? Không dễ như vậy đâu!”

41. Chương 41

Triển Chiêu run lên một cái — không biết Triệu Trinh đã trở về từ lúc nào.

Cùng lúc đó, Bạch Ngọc Đường trông thấy Triển Chiêu bị Triệu Trinh ôm vào ngực, nhất thời sốt ruột, bị vệ sĩ kia bắt được kẻ hở thừa cơ lợi dụng, một quyền đánh gục Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngọc Đường ngã đập vào một bên tủ đầu giường. Không để ý tới phần lưng đau như hỏa thiêu, anh nghiêng đầu nhìn thấy chiếc đèn bàn thủy tinh bên cạnh, trở tay nắm lấy chiếc đèn có trọng lượng khá nặng nhằm về phía tên vệ sĩ mà ném, quả này đập trúng vào đầu gã kia, gã đầu đầy máu, lung lay hai cái rồi ngã rầm xuống đất.

Bạch Ngọc Đường vội vã bò dậy, nhắm phía Triệu Trinh đang bắt giữ Triển Chiêu.

Vốn là Triệu Trinh rời khỏi nhà trọ, nhưng đến tối, hắn vẫn không nhịn được muốn nhìn Triển Chiêu một chút. Một mình hắn trở lại nhà trọ, bỏ qua Đình Triệu Lan canh ở dưới lầu, lại vừa vặn lúc hắn tới cửa thì Vương Triều mới từ trên sân thượng chạy xuống.

Vừa vào nhà, hắn liền phát hiện ra không thấy vệ sĩ canh giữ ở trong phòng đầu cả, sau đó Triển Chiêu lại chạy nhào ra. Hắn chợt ý thức được rằng có kẻ xông tới cứu người! Hắn bèn ngay lập tức tóm chặt lấy Triển Chiêu, ép vào ngực.

Nhìn Bạch Ngọc Đường lao từ trong phòng ra, Triệu Trinh nở nụ cười tà mị: “Ha ha, Bạch Ngọc Đường, thực sự là đủ thông minh. Vấn đề cho mày tìm đến nơi này! Nếu đã đến rồi, tao sẽ không để cho mày sống mà thoát ra đâu!”

Bạch Ngọc Đường khinh bỉ nhìn Triệu Trinh nói: “Yên tâm, họ Triệu, ngày hôm nay chết ở chỗ này, chỉ có thể là mày!” Nói, hai tay để ở bên người tàn nhẫn mà siết lại thành quyền, thủ thế chờ đợi.

Triệu Trinh cũng không kinh hoảng, đột nhiên từ phía sau rút ra một cây súng lục, chĩa vào Bạch Ngọc Đường.

Mất thấy Triệu Trinh muốn bóp cò súng, Triển Chiêu hô lên một tiếng: “Ngọc Đường, cẩn thận!” Rồi dùng hết sức lực toàn thân, va về phía tay phải Triệu Trinh đang giữ súng. Cú chạm này làm súng bị lệch đi, viên đạn hiểm hiểm suýt qua cánh tay Bạch Ngọc Đường, bắn tới cánh cửa bên cạnh.

Triển Chiêu mượn cơ hội giữ chặt lấy tay cầm súng của Triệu Trinh, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường cánh tay chảy máu: “Ngọc Đường?” Bạch Ngọc Đường nhin đau, hướng Triển Chiêu lắc đầu một cái biểu thị mình không có chuyện gì, đoạn vọt tới phía Triệu Trinh.

Triệu Trinh thấy mình mất đi ưu thế, Bạch Ngọc Đường lại xông về hướng mình, hắn nôn nóng vội dùng sức quăng Triển Chiêu qua một bên, chuẩn bị toàn lực đối phó với Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu vốn định đoạt lấy súng trong tay Triệu Trinh, nhưng cậu một ngày chưa ăn uống gì, lại sốt cao không giảm, trên tay ra sức nhưng dưới chân từ lâu đã phù phồng vô lực. Triệu Trinh lảng một cái, tuy để Triển Chiêu mượn lực cướp được súng trên tay hắn, song lại làm cho dưới chân cậu lảo đảo, té nhào qua một bên, đầu đập một nhát vào cây đàn piano cạnh đó, máu theo cái trán lập tức uốn lượn chảy xuống, chân đứng không vững ngã ngửa ra đằng sau, đầu đập mạnh xuống sàn nhà, hôn mê bất tỉnh.

“Mèo con!” Bạch Ngọc Đường nhìn một màn mạo hiểm này, tâm đột nhiên chùng xuống, anh không lo được đối phó với Triệu Trinh, chỉ muốn nhào qua xem Triển Chiêu như thế nào, nhưng Triệu Trinh đã cướp trước một bước.

Triệu Trinh chỉ là muốn ném Triển Chiêu qua chỗ khác, toàn lực ứng phó Bạch Ngọc Đường, hắn cũng không hề nghĩ tới sẽ khiến Triển Chiêu bị thương, nhìn thấy trán Triển Chiêu chảy đầy máu, cũng đau lòng kinh khủng.

Hắn muốn lại gần đỡ Triển Chiêu lên, nhưng Bạch Ngọc Đường đâu chịu cho hắn có cơ hội, thấy Triệu Trinh vọt tới trước mặt mình, Bạch Ngọc Đường vươn tay giật Triệu Trinh lại, quyết ẩu đả với hắn.

Hai người đang đánh tới khó phân thắng bại, cửa lớn đột nhiên bị mở ra, Vương Triều cùng Đình Triệu Lan vọt vào.

Thì ra Vương Triều đi tới ngoài phòng, nghe bên trong hình như có tiếng đánh nhau, anh biết tình huống nguy hiểm, bèn thử dùng chìa khoá mở cửa, khổ nỗi Triệu Trinh đã sớm thay ổ khoá cửa nhà Triển Chiêu, Vương Triều không thể vừa liên hệ với Đình Triệu Lan dưới lầu, vừa dùng công cụ trên tay cạy mở khoá cửa.

Hai người xông vào, nhìn thấy chính là cảnh Triển Chiêu ngã trên mặt đất cùng Triệu Trinh Bạch Ngọc Đường đang túm lấy nhau mà đánh.

Vương Triều xông tới hỗ trợ Bạch Ngọc Đường, Đình Triệu Lan nâng Triển Chiêu dậy, kêu lên từng tiếng: “Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu...” Triển Chiêu hơi hé mắt ra nhìn Đình Triệu Lan, lại cố hết sức giơ tay lên đưa về phía Bạch Ngọc Đường, trong miệng nỉ non: “Anh... Ngọc Đường...” rồi ngất lịm đi.

“Tiểu Chiêu!” Đinh Triệu Lan hét lớn một tiếng, vành mắt cũng đỏ. Bạch Ngọc Đường nghe thấy tiếng hét của Đinh Triệu Lan, cũng hoảng hồn. Anh cũng không còn tâm trạng dây dưa với Triệu Trinh nữa, bổ nhào tới ôm lấy Triển Chiêu.

Triệu Trinh cũng định đến xem tình huống của Triển Chiêu, song Vương Triều vững vàng mà dây dưa kéo hẳn lại, khiến cho hắn không thoát thân được. Triệu Trinh đâu phải là đối thủ của Vương Triều, sau mấy hiệp, liền phát hiện bại thế.

Hắn thấy đánh không lại Vương Triều, mình lại tự phụ cho rằng bọn họ nhất định không tìm được nơi này, chỉ dẫn theo hai tên vệ sĩ. Mà giờ hai gã kia, một hôn mê, một bị thương, cũng không thể nào dùng được nữa. Bây giờ tình huống đã như này, Triệu Trinh biết, muốn chiếm được Triển Chiêu là vọng tưởng, việc cấp bách là làm sao thoát được cái thân này. Thế là, Triệu Trinh một lòng muốn chạy trốn nhắm ngay một sơ hở của Vương Triều, xoay người chạy ra hướng ngoài cửa.

Thấy Triệu Trinh chạy ra ngoài, Vương Triều nào chịu buông tha hắn, lập tức cũng đuổi theo sau. Triệu Trinh chạy xuống dưới cầu thang, Vương Triều đuổi sát không buông. Mắt thấy Vương Triều sắp đuổi kịp mình, Triệu Trinh có chút hoảng thần. Hắn biết, nếu như bị tóm được, bất kể là Bạch Ngọc Đường hay là Đinh gia đều sẽ không bỏ qua cho hắn. Tuy nói Triệu thị thế lực khổng lồ, nhưng cũng đánh không lại Đinh Bạch hai nhà liên thủ. Vì lẽ đó, Triệu Trinh chỉ có thể liều mạng chạy trốn.

Vương Triều thấy đuổi tiếp như vậy không phải là biện pháp, anh một tay chống lên tay vịn cầu thang, hai chân dùng sức nhảy lên một cái, bèn thả người phóng qua tay vịn, phi xuống từ lầu tám, vững vàng mà đáp xuống đứng trước mặt Triệu Trinh đã chạy đến lầu bảy. Triệu Trinh không ngờ rằng Vương Triều sẽ nhảy xuống, chân không đứng vững, mất thăng bằng ngã lăn xuống cầu thang. Chờ đến lúc Vương Triều chạy đến chiếu nghỉ cầu thang thì Triệu Trinh đã đầu đẩy mồ hôi ôm một chân lăn lộn trên mặt đất. Xem ra, chân hắn đã bị gãy.

Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu vào trong lòng, thất thanh gọi: “Mèo con! Mèo con!” Nhưng Triển Chiêu không có bất kỳ phản ứng nào, vết thương trên trán vẫn đang không ngừng chảy máu. Đinh Triệu Lan kể bên phản ứng lại trước, lớn tiếng nói: “Đừng lo lắng, nhanh đưa đến bệnh viện!”

Bạch Ngọc Đường bấy giờ mới phục hồi lại tinh thần, ôm lấy Triển Chiêu chạy vọt ra ngoài.

Vừa đến thang máy, hai cánh cửa thang máy đều mở ra, cầm đầu chính là Đinh Triệu Huệ vừa vội vã tới. Phía sau anh ngoại trừ vệ sĩ Đinh gia, còn có ** nghe tin mà đến.

Đinh Triệu Huệ nhìn Triển Chiêu đầu toàn là máu, suýt chút nữa đứng không vững. Anh trợn mắt lên nhìn anh cả: “Tại sao lại như vậy?”

“Đừng hỏi nhiều thế, đưa bệnh viện quan trọng hơn!” Đinh Triệu Lan không có thời gian giải thích cho anh, hiện tại quan trọng nhất chính là cứu người.

Đinh Triệu Huệ ra hiệu cho Mã Hán đứng cạnh, dẫn người vào nhà trọ khắc phục hậu quả, còn mình thì theo Đinh Triệu Lan và Bạch Ngọc Đường cùng đi thang máy xuống lầu, lái xe thẳng đến bệnh viện.

42. Chương 42

Đêm.

Bệnh viện Chiêu Hoa.

Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu nhảy xuống xe, chạy vào trong tòa nhà bệnh viện. Anh em Đinh thị đã sớm thông báo cho bệnh viện chuẩn bị tốt công tác cứu người. Lúc này, từ trong ra ngoài bệnh viện, bác sĩ y tá tất cả đều đã đứng chờ sẵn trước cửa.

Bạch Ngọc Đường đặt Triển Chiêu lên xe cấp cứu, bác sỹ y tá cùng nhau đẩy Triển Chiêu chạy vào trong bệnh viện. Bạch Ngọc Đường chạy theo bọn họ, nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của Triển Chiêu, miệng không ngừng gọi: “Mèo con! Mèo con! Gắng chịu đựng!” Máu trên cánh tay anh nhuộm đỏ cả chiếc áo len trắng, nước mắt lăn chã nhỏ lên tay nơi hai người nắm lấy nhau.

Trong phòng cấp cứu, bác sỹ y tá đều đang bận rộn.

Đinh Triệu Lan ngồi trên băng ghế ngoài hành lang, Đinh Triệu Huệ lo lắng đi tới đi lui. Bạch Ngọc Đường ngồi một chỗ cách hơi xa Đinh Triệu Lan, một cô y tá trẻ còn đang băng bó vết trầy trên cánh tay anh. Anh miết miết những đầu ngón tay dính đầy máu, không biết là của anh, hay là của Triển Chiêu.

Y tá trẻ nơm nớp lo sợ, không dám khuyên anh vào phòng băng bó, cũng không dám nói nhiều. Bởi vì vừa nãy y tá trưởng muốn kéo anh từ bên giường Triển Chiêu ra để giúp anh kiểm tra bôi thuốc, vị bác sỹ Bạch ngày thường vui vẻ hài hước liền rống to lên với y tá trưởng, nếu không phải Đinh tiên sinh đứng ra ngăn, mọi người ai cũng sợ là anh sẽ đánh người!

Nửa đêm bệnh viện có vẻ đặc biệt yên tĩnh, trên hành lang ngoài phòng cấp cứu chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân Đinh Triệu Huệ và tiếng máy móc tích tắc trong phòng.

“Ba, mẹ, mọi người đến rồi?” Đinh Triệu Huệ đột nhiên dừng lại, nói.

Đinh Nho Hùng đỡ vợ đang gào khóc, Vương Triều cũng đứng sau lưng bọn họ.

Đinh Triệu Lan đứng dậy đỡ lấy mẹ, thấp giọng an ủi: “Đang kiểm tra, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Cái gì gọi là không có chuyện gì? Không có chuyện gì tại sao lại vào bệnh viện? Tiểu Chiêu đến cùng là làm sao? Vô duyên vô cớ hai ngày không về nhà, đột nhiên lại điện thoại nói xảy ra vấn đề rồi, còn phải vào bệnh viện.” Tiểu Huệ Nhã khóc lóc nói.

Sau khi sự tình phát sinh, anh em Đinh thị thương lượng trước tiên không cần nói cho mẹ và em gái, bởi vì phải điều động rất nhiều tay sai, cho nên chỉ nói cho ba biết. Song lần này Triển Chiêu bị thương, giấu là không giấu nổi, vì lẽ đó sau khi Vương Triều giao Triệu Trinh cho **, đem công tác khắc phục hậu quả giao lại cho Mã Hán, liền đến Đinh trạch đón vợ chồng Đinh thị chạy tới bệnh viện.

Không chờ Đinh Triệu Lan trả lời, bác sỹ từ phòng cấp cứu đi ra, Bạch Ngọc Đường đẩy y tá còn đang băng bó vết thương cho mình ra, xông tới nắm lấy bác sỹ kia: “Mộ Vân, cậu ấy thế nào?”

Lâm Mộ Vân nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “Não xuất huyết trong, không tính nghiêm trọng, nhưng vẫn cần phẫu thuật.”

Người nhà họ Đinh đã sớm vây quanh ở phía sau bác sỹ, Tiểu Huệ Nhã khóc nức thành tiếng.

Bạch Ngọc Đường đứng ở đằng kia ngây ra một lúc, bình tĩnh mà nói: “Chuẩn bị phòng phẫu thuật, ca phẫu thuật này, để tôi làm!” Nói, anh liền đi về phía phòng phẫu thuật.

Tất cả mọi người sửng sốt. Đúng vậy, bọn họ không hề quên, Bạch Ngọc Đường là một bác sỹ ngoại khoa não ưu tú. Nếu như ca phẫu thuật này là anh làm, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều. Nhưng mà...

Mọi người vẫn không hề động đậy, Lâm Mộ Vân bước nhanh lên phía trước, nắm lấy Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, cậu bình tĩnh đi! Ca phẫu thuật này cậu không thể làm!”

Bạch Ngọc Đường hất Lâm Mộ Vân ra: “Tại sao tôi không thể làm?”

“Tôi hiểu rõ tâm tình của cậu, nhưng cậu cũng phải nhìn lại tình trạng của cậu bây giờ a!” Lâm Mộ Vân không tức giận vì thái độ của anh, bình tĩnh mà trần thuật sự thực, sau đó lại dùng lời lẽ khuyên lơn: “Ngọc Đường, ca phẫu thuật này cũng không nguy hiểm, tin tưởng tôi! Tôi nhất định có thể cứu cậu ấy!”

Anh em Đinh thị lúc này mới nhớ ra, suốt một ngày hai đêm này, Bạch Ngọc Đường vì tìm kiếm Triển Chiêu mà hầu như vẫn chưa ăn uống gì, cũng chưa hề chớp mắt một khắc nào. Qua một trận tranh đấu kịch liệt, cánh tay lại bị thương, dưới tình huống này, anh còn có thể đi vào phòng phẫu thuật hay sao?

Đinh Triệu Lan đi tới, cũng khuyên nhủ: “Đúng đấy, đừng hành động theo cảm tình, cậu bị thương, cũng cần trị liệu. Ca phẫu thuật này để bác sỹ Lâm làm đi!”

Bạch Ngọc Đường mặt không hề cảm xúc mà nhìn bọn họ, Lâm Mộ Vân là bạn cùng đại học với anh, cũng là sư huynh của anh. Bản lĩnh của Lâm Mộ Vân anh vẫn biết. Nếu không sau khi anh xin nghỉ việc, bệnh viện sẽ không bỏ ra một số tiền lớn kéo Lâm Mộ Vân về thay thế vị trí của mình. Thế nhưng, tình huống hôm nay lại khác.

Bạch Ngọc Đường không nói thêm gì, chỉ bình tĩnh nói: “Ca phẫu thuật này, tôi nhất định phải làm!” Nói, tiếp tục đi về phía trước. Đinh Triệu Huệ ngăn cản anh hô lớn: “Cậu nhìn lại dáng vẻ chính mình coi, có thể cứu được Tiểu Chiêu hay không?”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên ấn Đinh Triệu Huệ vào tường, trừng hai mắt đỏ ngầu, tàn bạo nói: “Phẫu thuật tôi nhất định phải tự mình làm, tôi nhất định phải cứu cậu ấy! Nhất định!”

Đinh Triệu Huệ nhìn Bạch Ngọc Đường điên cuồng như thế, cũng sợ hết hồn, anh theo bản năng đưa tay kéo lấy cổ áo Bạch Ngọc Đường, đang định há mồm ra quát lại. Đinh Triệu Lan, Lâm Mộ Vân nhìn thấy tình cảnh này, lập tức chạy lại tách hai người ra.

“Bạch Ngọc Đường, ca phẫu thuật này cậu làm đi!” Một thanh âm trầm thấp vang lên.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, đồng loạt quay đầu lại nhìn về phía Đinh Nho Hùng vẫn trầm mặc này giờ. Bạch Ngọc Đường cảm kích nhìn lão nhân quắc thước này một chút, Đinh Nho Hùng gật gật đầu với anh, nói: “Ta giao đứa con trai thương yêu nhất cho cậu, cậu phải cứu sống nó!”

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng vào Đinh Nho Hùng, trịnh trọng gật đầu: “Cảm ơn! Tôi sẽ!” Nói rồi, xoay người đi đến phòng phẫu thuật.

Thời gian tựa như ngưng trệ, mọi người lo lắng chờ đợi.

Đinh Nho Hùng, Tiểu Huệ Nhã, Đinh Triệu Lan Đinh Triệu Huệ, thậm chí là Đinh Nguyệt Hoa đã đến ngày sinh dự tính. Cuối cùng, cả Lý Nguyên Hạo cũng đến.

Một giờ trôi qua, hai giờ trôi qua, ba giờ...

Mỗi lần cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, cũng khiến cho mọi người căng thẳng tới đỉnh. Nhìn y tá bận rộn lấy túi máu, mọi người cũng chỉ có thể im lặng, chờ đợi. Ngoại trừ chờ đợi, cũng chẳng còn cách nào khác.

Ánh bình minh ngày đông xuyên qua lớp sương mù ban sớm, nhuộm đỏ chân trời, đèn trong phòng phẫu thuật tắt.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, y tá đẩy Triển Chiêu ra ngoài, theo sau chính là Lâm Mộ Vân. Mọi người mặt đầy lo âu vây lại, Lâm Mộ Vân cười nói: “Phẫu thuật rất thành công, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trước trưa mai sẽ tỉnh lại. Hiện tại phải đưa bệnh nhân đến phòng quan sát bệnh nặng, các vị có thể đứng bên ngoài phòng kính nhìn cậu ấy.”

Nghe Lâm Mộ Vân nói xong, mọi người thở thật dài nhẹ nhõm, Tiểu Huệ Nhã càng mừng rỡ đến phát khóc. Đinh Triệu Lan nắm chặt tay Lâm Mộ Vân nói cảm ơn. Lâm Mộ Vân cười nói: “Mọi người nên cảm ơn Bạch Ngọc Đường. Cậu ta xác thực là bác sỹ ngoại khoa nào ưu tú nhất!” Nói, liền vỗ vai Đinh Triệu Lan, rời đi.

Lúc này, mọi người mới nghĩ đến Bạch Ngọc Đường. Họ quay đầu lại nhìn vào trong phòng phẫu thuật, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường mỗi một phút đứng ở cửa phòng, nhấc chân đi về phía trước hai bước, đột nhiên lung lay hai cái, thân thể ngã ra đằng sau.

43. Chương 43

Trong bóng tối, cậu cất từng bước đầy khó khăn mỗi một, không biết phải đi đâu về đâu.

“Mèo con... Mèo con...”

Tiếng kêu tha thiết cứ vang vọng bên tai, là ai đang gọi cậu sao? Cậu mờ mịt đưa mắt tìm kiếm chung quanh, lại bị màn đêm tối mịt quẩn chặt lấy.

“Mèo con... Mèo con...”

Thanh âm kia lại vang lên. Không rõ vì sao, khi nghe được thanh âm ấy trái tim lạnh giá của mình lại trở nên thật ấm áp.

“Mèo con... Mèo con...”

Không được, nhất định phải đi tìm âm thanh ấy, nhất định phải tìm cho bằng được. Phải thoát khỏi cái màn đêm tăm tối lạnh lẽo này...

Một màu trắng lóa mắt dần dần rõ ràng hiện ra trong mắt. Màu trắng này thật giống màu sắc của người kia, tinh khiết, kiêu ngạo, ấm áp...

Triển Chiêu run run hàng mi dày cong vút, chậm rãi mở mắt ra. Trong phòng yên tĩnh, ấm áp dễ chịu. Muốn nhúc nhích, nhưng có chút lực bất tòng tâm.

“Mèo con, em tỉnh rồi?” Một gương mặt lo lắng xuất hiện ở trước mắt mình, đó chính là khuôn mặt mà mình khao khát được trông thấy nhất trong bóng tối. Nhưng, tại sao anh lại trở nên như vậy?

Con người vốn khỏe mạnh rạng rỡ như ánh mặt trời, lúc này đây lại lộ vẻ tái nhợt thiếu sức sống; đôi mắt thường ngày thần thái phi dương cũng lơ mờ vô thần; bình thường có chút bệnh thích sạch sẽ mà giờ này cầm lại mọc râu tua tủa, tóc tai cũng rối bời.

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu gọi tên anh, cố hết sức để giơ tay lên, muốn vuốt ve khuôn mặt anh. Bạch Ngọc Đường nhìn thấy cậu có chút vất vả, lập tức lại gần nâng tay cậu đặt lên mặt mình, cẩn thận vuốt nhẹ.

“Ngọc Đường, sao lại tiêu tụy như thế này?”

“Bởi vì cái thằng ngốc này, suýt nữa đã đánh mất Mèo con của hần rồi!” Âm thanh trả lời có chút nghẹn ngào.

“Không đâu, Mèo con của hần sẽ không đi đâu mất. Mèo con sẽ tự mình trở lại tìm hần, sẽ không rời bỏ hần!” Cậu cười, mà trong mắt lại rừng rưng rưng lệ.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng hôn lên tay Triển Chiêu: “Đúng vậy, Mèo con của hần không rời bỏ hần, đã quay trở về rồi! Cảm ơn, cảm ơn em! Đã không rời xa anh!”

“Thật là khờ quá...” Triển Chiêu hạnh phúc nhắm mắt lại, cảm nhận cái hôn tinh tế của anh. Đúng vậy, bọn họ đều là những kẻ khờ, những kẻ khờ đắm chìm trong tình yêu...

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, “Tiểu Chiêu! Em tỉnh rồi?” Đinh Triệu Huệ hưng phấn nói, “Anh đi nói cho ba mẹ và anh hai!” Nói, lại như một cơn gió bay ra ngoài.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ cười, ai ~ đúng là làm xấu cả phong cảnh a!

Chỉ trong chốc lát, người của Đinh gia đều đã đến.

Tiểu Huệ Nhã đau lòng vuốt mặt Triển Chiêu, nước mắt cũng chảy xuống không ngừng được: “Tiểu Chiêu, cuối cùng cũng tỉnh rồi! Cảm thấy thế nào?”

“Mẹ, không sao rồi!... Mẹ, con xin lỗi!” Nhìn mẫu thân rơi lệ, Triển Chiêu vội vã an ủi.

“Thằng nhỏ ngốc, nói xin lỗi cái gì, không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi...” Nói xong, lại nức nở.

Đinh Triệu Huệ an ủi: “Mẹ, Tiểu Chiêu đã không sao rồi, nên cười mới đúng chứ! Làm sao còn khóc?”

Tiểu Huệ Nhã bị nói tới có chút ngại ngùng, dựa vào lồng ngực chồng mình nở nụ cười: “Đúng vậy, nên cao hứng mới đúng!” Nói, tất cả mọi người đều hiểu ý mỉm cười. Đinh Triệu Huệ thấy Bạch Ngọc Đường sắc

mặt không tốt lắm bèn nói: “Ngọc Đường, sắc mặt cậu không tốt, Tiểu Chiêu hiện tại cũng tỉnh rồi, cậu cũng đi nghỉ ngơi một lúc đi, nghỉ ngơi tốt rồi lại đến!”

Trải qua những việc này, Đinh Triệu Lan đã sớm tiếp nhận Bạch Ngọc Đường. Nhìn Bạch Ngọc Đường tiều tụy, anh cũng rất chân thành quan tâm. Mọi người nghe Đinh Triệu Lan nói xong, đều nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. Tiểu Huệ Nhã mở miệng nói: “Đúng thế, bác sĩ Bạch làm phẫu thuật cho Tiểu Chiêu cũng cực khổ rồi. Cậu đi nghỉ trước đi.”

“Mẹ...” Nghe xong lời này, mọi người đều hơi kinh ngạc, Đinh Triệu Huệ càng là kêu lên. Thế nhưng Tiểu Huệ Nhã cũng không nói nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Triển Chiêu một chút, sờ sờ mặt cậu: “Mèo con...”

“Đi nghỉ ngơi đi, anh như vậy em sẽ đau lòng!” Triển Chiêu cười dễ dàng, tay kéo Bạch Ngọc Đường cũng nắm thật chặt.

Bạch Ngọc Đường mỉm cười, gật gật đầu. Ngồi dậy, nhìn người nhà họ Đinh đứng đối diện một chút rồi đi khỏi phòng bệnh. Đinh Triệu Lan đi theo ra ngoài, gọi anh lại: “Ngọc Đường, chuyện lúc trước, tôi xin lỗi!”

Bạch Ngọc Đường nghe vậy cũng hiểu, bèn nở nụ cười: “Không nên nói như vậy, đều qua cả rồi!”

“Tôi và Triệu Huệ sẽ khuyên ba mẹ. Cậu... nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng để Tiểu Chiêu lo lắng. Nếu như Tiểu Chiêu biết cậu vì nó mà mệt đến độ té xỉu, còn không nghe lời bác sĩ trốn ra khỏi phòng bệnh bảo vệ nó, nó sẽ giận đó.”

“Ừm...” Bạch Ngọc Đường nghe xong có mấy phần cảm động. Anh liền cười vỗ vai Đinh Triệu Lan, “Cảm ơn!” Anh vừa định xoay người đi vào phòng bệnh kể bên Triển Chiêu, rồi lại dừng bước quay đầu lại hỏi Đinh Triệu Lan: “Đinh lão đại...”

Đinh Triệu Lan cười nhìn Bạch Ngọc Đường: “Cậu không muốn cùng Tiểu Chiêu gọi tôi là anh hai sao?” Lời này khiến Bạch Ngọc Đường đỏ bừng mặt, tuy rằng Đinh Triệu Lan đã biểu thị đồng ý tiếp thu chuyện giữa anh và Triển Chiêu, nhưng nói trắng ra như thế vẫn khiến anh có chút ngại ngùng. Đinh Triệu Lan nhìn ra tâm tư Bạch Ngọc Đường, cũng không gheo anh nữa, liền hỏi tiếp: “Còn có chuyện gì?”

Bạch Ngọc Đường nghiêm nghị nói: “Triệu Trinh bên kia...”

Đinh Triệu Lan an ủi: “Hiện giờ cậu cứ nghỉ ngơi thật tốt, chuyện đó tôi đã giao cho Vương Triều xử lý. Cậu ta làm việc rất thỏa đáng, cậu có thể yên tâm. Còn Triệu Trinh, hắn dính líu đến bất cóc hại người, chứng cứ xác thực, cho dù có Triệu gia nhà hắn bảo đảm cũng khó thoát lưới pháp luật. Hơn nữa, chứng cứ cậu sai người thu thập đã được gửi đến ban điều tra các vụ án kinh tế, hắn bị tình nghi dút lót, rửa tiền. Lần này xem như là không thể vượt mình. Hơn nữa, do hắn bị vào tù, cổ phiếu Triệu thị từ sáng sớm nay đã bắt đầu rớt giá, phòng chừng đợi sau khi tội danh rửa tiền của hắn được chứng thực, Triệu thị cũng chỉ còn trên danh nghĩa!”

“Còn có một tin tốt nói cho cậu,” Đinh Triệu Lan nói tiếp. “Lúc Triệu Trinh bỏ trốn bị ngã gãy một chân. Phía Mã Hán truyền tin đến nói, có khi cả đời này hắn sẽ phải ngồi xe lăn mà ăn cơm tù.”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, gật gật đầu. Tuy rằng sự trừng phạt này so với những khổ sở mà Triển Chiêu đã phải chịu đựng căn bản không đáng nhắc tới, nhưng anh biết, Triển Chiêu sẽ không đồng ý để bọn anh lén lút báo thù. Kết quả thế này, đối với một kẻ kiêu căng tự mãn, coi trời bằng vung mà nói, cũng coi như là một sự trừng phạt tàn khốc.

Bạch Ngọc Đường trở lại phòng bệnh nằm lên giường. Mặc dù mình lúc này mỗi mệt rã rời, đầu đau sắp nứt, nhưng vừa nghĩ tới chuyện Mèo con của anh đã tỉnh, lòng lại thỏa mãn. Ôm theo những ý nghĩ đó, Bạch Ngọc Đường chìm vào mộng đẹp.

Mọi người sợ ảnh hưởng đến Triển Chiêu nghỉ ngơi, đều lần lượt rời khỏi phòng bệnh. Chỉ có Tiểu Huệ Nhã kiên trì ở lại. Bà ngồi trên ghế cạnh bên giường, nhẹ nhàng xoa xoa đầu quần đầy băng gạc của Triển Chiêu: “Có đau không? Có thoải mái không?”

“Không đau. Mẹ, để mẹ phải lo lắng, con xin lỗi!”

“Thằng nhỏ ngốc, chỉ cần con bình an là tốt rồi. Mệt không? Ngủ thêm chút nữa đi, mẹ ở bên con!”

“Vâng.” Triển Chiêu nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Tiểu Huệ Nhã nhìn đứa trẻ tự tay mình nuôi nấng từ nhỏ đến lớn. Tuy rằng cậu không phải do bà thân sinh, nhưng lại là đứa mà bà thương yêu nhất. Nhìn cậu ngủ say ở trên giường, Tiểu Huệ Nhã đột nhiên nhớ tới Triển Chiêu vẫn thường hay sinh bệnh lúc còn nhỏ.

Mỗi lần cậu bị bệnh đều nặng đều khó chịu, thế nhưng đứa trẻ bé bỏng này lại vô cùng kiên cường. Uống thuốc đắng cũng không khóc nháo; lúc tiêm thì cho dù cực kỳ sợ sệt, cũng chỉ mở to đôi mắt long lanh nước, cắn cái môi bụ bẫm mà nhẫn nhịn. Chỉ có những khi ngủ, cậu mới nắm thật chặt lấy tay mẹ, làm thế nào cũng không buông. Từ đó, mỗi lần Triển Chiêu bị bệnh, Tiểu Huệ Nhã đều sẽ ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về. Đến khi cậu lớn lên một chút, Tiểu Huệ Nhã ôm không được, liền canh giữ ở bên giường nhẹ nhàng dỗ cậu ngủ.

Giờ đây, đứa trẻ nằm trong lòng bà đã trưởng thành, trong cuộc đời cậu cũng không chỉ còn riêng một mình người mẹ này canh giữ bên giường nữa. Tiểu Huệ Nhã nhìn Triển Chiêu say ngủ, lệ lại rơi xuống.

44. Chương 44

Một tháng sau.

Triển Chiêu ngồi trên ghế salon trong phòng bệnh, nhìn Bạch Ngọc Đường thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất viện.

Suốt một tháng nay, tất cả mọi chuyện của Triển Chiêu, bao gồm kiểm tra, thay thuốc, rửa ráy, ăn cơm... tóm lại là bất kể chuyện lớn hay chuyện nhỏ, tất cả đều do một mình Bạch Ngọc Đường ôm lấy hết.

Đinh Triệu Lan Đinh Triệu Huệ nhìn thấy anh đối với Triển Chiêu như vậy đã sớm cảm động. Chỉ là hai vị gia trưởng Đinh gia vẫn rất lạnh nhạt với Bạch Ngọc Đường, trông thấy Bạch Ngọc Đường cũng chẳng buồn để ý tới. Triển Chiêu thấy vậy có chút đau lòng, nhưng Bạch Ngọc Đường vốn không để mắt tới mấy chuyện đó, cứ thản nhiên làm theo ý mình.

Ngoại trừ gia trưởng Đinh gia, bất mãn với Bạch Ngọc Đường còn có một người. Đó chính là cô hầu gái được Đinh gia phái tới chăm sóc Triển Chiêu. Nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cướp việc của mình, cô sợ đến phát khóc, chỉ lo người này cướp hết việc của mình, hại mình bị Đinh gia đuổi việc. Thời buổi bây giờ, tìm được công việc tốt cũng chẳng dễ dàng, chủ nhà thân thiện không làm khó dễ, đãi ngộ lại tốt, nếu cứ thế mà đánh mất há lại không đáng tiếc.

Bạch Ngọc Đường biết chuyện, hào phóng lấy danh thiếp của Bạch Cẩm Đường ra, phi thường hào khí nói: “Nếu bị nhà bọn họ đuổi việc thì cầm danh thiếp đi tìm người này, ở Bạch gia không cần làm gì cũng có thể trả cho cô tiền lương gấp đôi!”

Thụy Lạp nghi ngờ nhìn Bạch Ngọc Đường, nghĩ thầm: “Bây giờ lừa đảo cũng thật là cao tay. Ngay cả danh thiếp cũng làm khéo như thế. Nếu anh mà tìm được công việc nào không cần làm gì cũng được hưởng lương gấp đôi thì còn tranh công cướp việc với tôi làm quái gì?”

Nghĩ tới đó, Triển Chiêu không khỏi cười trộm. Bạch Ngọc Đường đặt đồ trong tay xuống, đi tới ôm Triển Chiêu hỏi: “Đang cười cái gì?”

“Không có gì.” Triển Chiêu đáp, cậu không dám để Bạch Ngọc Đường biết mình nghĩ tới mấy chuyện đó.

Bạch Ngọc Đường đưa tay nắm lấy chiếc cằm thon thon của Triển Chiêu, khẽ hôn lên đôi môi căng bóng hồng hào: “Chuyện kia, nghĩ xong chưa?” Triển Chiêu hơi bối rối nói: “Em vừa ra viện đã đến thẳng nhà anh, ba và mẹ sẽ không vui. Không thì, trước tiên về thăm nhà một chút, rồi...”

Triển Chiêu còn chưa nói hết lời, liền nghe thấy một tràng gõ cửa, sau đó một cái đầu nhỏ ló vào qua khe cửa, dè chừng nói: “Tam thiếu gia, Đại thiếu gia đến rồi!” Chỉ nghe thấy tiếng nói còn chưa dứt, đầu Thụy Lạp đã bị gõ cho một cú: “Nhìn cho rõ, tôi là Nhị thiếu gia!”

Nói đoạn cánh cửa được đẩy ra một cách dừng dừng, Đinh Triệu Huệ kéo xềnh xệch Thụy Lạp đang xoa đầu núp sau cửa đi vào: “Hử? Họ Bạch, còn chưa thu dọn xong à? Không phải bảo hôm nay xuất viện sao? Tay chân không nhanh nhẹn như thế thì làm sao mà tôi yên tâm giao Tiểu Chiêu cho cậu được?”

“Đinh lão nhị, ở đây là phòng bệnh bệnh viên, cấm lớn tiếng ồn ào, anh mà còn kêu gào nữa là tôi gọi bảo vệ lên đuổi anh ra đó!”

Một tháng qua, Bạch Ngọc Đường đã thành bằng hữu với anh em Đinh thị, anh cả Đinh Triệu lan già dặn thận trọng, Bạch Ngọc Đường dù sao cũng hơi tôn trọng; nhưng tính cách Đinh Triệu Huệ và Bạch Ngọc Đường lại giống nhau đến mấy phần, vừa thấy mặt nhau đã đầu võ mồm. Bảy giờ Triển Chiêu nhìn hai người bọn họ, không khỏi có chút đau đầu!

“Anh ba, anh đến đón em về nhà sao?” Triển Chiêu nhìn dáng vẻ hai người họ, vội vã lên tiếng đổi chủ đề. Cậu cũng không muốn còn chưa kịp xuất viện đã lại phải mỗ đầu một lần nữa.

Đinh Triệu Huệ thấy Triển Chiêu nói vậy, ngạc nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi: “Bạch Ngọc Đường, cậu không nói với Tiểu Chiêu à?” Triển Chiêu nghe vậy, tò mò nhìn về phía Bạch Ngọc Đường. Song Bạch Ngọc Đường lại ấp úng, không nói được lý do. Đinh Triệu Huệ nhìn tình hình, liền đoán ra mấy phần, bèn cười một cách xấu xa nói: “Bạch Ngọc Đường, không phải cậu đã lên kế hoạch cẩn thận rồi à? Để anh hai nói với trong nhà rằng một tuần sau Tiểu Chiêu mới xuất viện, còn cậu thì gặt Tiểu Chiêu về nhà cậu ở một tuần. Làm sao, còn chưa nói à?”

Bạch Ngọc Đường nghe, mặt lúc trắng lúc đen. Cái tên Đinh Triệu Huệ dám triệt để bán rẻ mình và Đinh Triệu Lan, trong khi hẳn là người nghĩ ra cái kế vui mừng nhất này lại phải sạch sành sanh trách nhiệm. Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường liền giận không chỗ phát tiết, vừa định mắng cho Đinh Triệu Huệ một trận thì nghe Triển Chiêu nói: “Bạch Ngọc Đường, anh như vậy không phải là gặt người sao? Hơn nữa còn là lừa gặt ba mẹ, anh...”

“Mèo con, nghe anh giải thích!” Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu mang cả họ cả tên mình ra mà gọi, cũng không cố tính sổ Đinh Triệu Huệ nữa, vội vã đỡ dành Triển Chiêu đang tức giận.

“Đừng nói gì cả, em không nghe!” Triển Chiêu thật sự tức giận, “Còn nói để tự em chọn, tôn trọng quyết định của em. Làm hại em mấy ngày nay rơi vào tình thế khó xử, thế mà sự thật thì sao?”

Nói, liền đứng dậy xách túi hành lý đặt trên giường, rồi nói với Đinh Triệu Huệ đứng ở một bên cười trộm: “Anh ba, chúng ta về nhà!”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu như vậy, thật sự có chút sợ sệt. Anh biết, Triển Chiêu rất ít khi tức giận, nhưng một khi đã giận thì lần nào cũng làm cho anh phải ăn nhiều quả đắng. Lúc Triển Chiêu tức giận, xưa nay đều không tranh cãi không nhượng bộ, chỉ trầm mặt không nói lời nào, mặc cho Bạch Ngọc Đường lấy lòng đủ kiểu, đều không có tác dụng. Bạch Ngọc Đường biết mình lần này xem như là chạm vào điều cấm kỵ của Triển Chiêu, cậu ghét nhất bị người nói dối, đây chính là cái đứng đầu tiên trong bảng xếp hạng “Những sai lầm không thể tha thứ”!

Đinh Triệu Huệ đứng bên xem trò vui nhìn thấy sắc mặt Triển Chiêu thay đổi, liền biết sự tình không ổn. Anh nhìn lại Bạch Ngọc Đường bình thường vốn có rất nhiều biện pháp ghẹo Mèo con hài lòng đang nem nép đứng một bên, bộ dạng muốn ngăn mà không dám ngăn, muốn nói mà không dám nói, cũng cảm thấy anh có chút đáng thương. Thế là, Đinh Triệu Huệ đại phát thiện tâm vội vã kéo Triển Chiêu lại nói: “Tiểu Chiêu, đừng nóng giận a! Chuyện này... ha ha... là anh ba không đúng, là chủ ý của anh.”

Triển Chiêu nhìn Đinh Triệu Huệ trầm mặt nói: “Anh ba có đúng hay không, làm em không có cách nào đánh giá.” Đinh Triệu Huệ cũng biết mình phạm vào cấm kỵ của Triển Chiêu, mà kẻ cầm đầu vụ này lại là anh, không giải quyết xong vụ này, chính anh cũng không sống yên lành được.

Đinh Triệu Huệ bèn nhắm mắt nói: “Ha ha, Tiểu Chiêu. Kỳ thực, anh và anh hai đều hi vọng em đến nhà Bạch Ngọc Đường tĩnh dưỡng trước một thời gian. Em cũng biết, Nguyệt Hoa vừa mới sinh em bé, người

nhà họ Lý hầu như ngày nào cũng đến, hy vọng Nguyệt Hoa có thể hồi tâm chuyển ý, để em bé nhận tổ quy tông. Lý Nguyên Hạo đúng là không dám đưa ra yêu cầu này, nhưng hấn cưỡng lại áp lực trong nhà, hầu như ngày ngày đều đến nhà đưa tin. Nguyệt Hoa nói qua mấy ngày nữa là em bé đầy tháng, nó quay lại Úc, khi đó em mới về không phải tốt hơn sao?”

Thấy Triển Chiêu nghe lọt, Đinh Triệu Huệ nói tiếp: “Nếu như sau này mẹ biết nguyên nhân, cũng sẽ hiểu và bỏ qua. Tiểu Chiêu, em đừng lo lắng!”

Triển Chiêu nghe Đinh Triệu Huệ nói xong, cảm thấy cũng có mấy phần đạo lý, cậu xác thực không muốn gặp lại Lý Nguyên Hạo. Nhìn sắc mặt Triển Chiêu bắt đầu hòa hoãn, Bạch Ngọc Đường ý vào lá gan đến gần, Triển Chiêu quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy anh đang nhẹ nhàng kéo kéo túi trong tay Triển Chiêu, vẻ cẩn thận từng li từng tí một.

Không chờ Triển Chiêu lên tiếng, Thụy Lạp đứng một bên thực sự nhịn không nổi, che miệng cười “phì phì” thành tiếng! Thực sự là quá sức buồn cười... quá... quá sức hả dạ! Đinh Triệu Huệ, Bạch Ngọc Đường hai tên đàn ông xấu xa này suốt ngày bắt nạt mình khóc không ra nước mắt, nhìn bộ dạng lúc này của bọn họ, Thụy Lạp cảm tưởng như tất cả thù của mình đã được báo!

Tiếng cười của Thụy Lạp khiến Triển Chiêu cảm thấy ngại chết, khuôn mặt vốn bình tĩnh lập tức bỏ bưng lên, khí thế kia lập tức giảm đi. Bạch Ngọc Đường nhắm ngay cơ hội, mặt dày tiếp lấy túi trong tay Triển Chiêu, thuận thế nắm chặt vuốt của Mèo con kia. Dè dặt nói: “Chiêu, chúng ta đi thôi!”

Triển Chiêu vừa định rời đi cùng Bạch Ngọc Đường, Thụy Lạp vội kéo lấy tay áo Triển Chiêu, mở to cặp mắt long lanh ngăn nước nói: “Tam thiếu gia, tôi cũng đi!” Bạch Ngọc Đường nghe xong, lập tức nhe răng nhếch miệng la toáng lên: “Cô đi theo làm cái gì?”

Giỡn hả? Một tháng rồi anh còn chưa được ăn thịt mèo đây này, để cái tên tiểu gian tặc này đi theo thì những ngày tháng an nhàn của mình bao giờ mới có thể tới được a?

“Tôi không đi sao được? Phu nhân đã căn dặn, tôi phải chăm sóc thật tốt cho Tam thiếu gia, Tam thiếu gia xuất viện mà tôi lại về nhà, phu nhân không mắng cho một trận mới là lạ!” Thụy Lạp nói năng hùng hồn.

Triển Chiêu cảm thấy Thụy Lạp nói rất có đạo lý: “Ngọc Đường, bằng không...”

“Không được!” Bạch Ngọc Đường từ chối quyết tuyệt như chặt đinh chém sắt.

“Nhưng Thụy Lạp làm sao bây giờ?” Triển Chiêu vẫn còn có chút lo lắng.

Đinh Triệu Huệ túm bím tóc Thụy Lạp cười nói: “Không cần lo lắng, có anh đây! Thụy Lạp, đi về nhà Nhị thiếu gia! Trong một tuần này, cô ở lại chỗ tôi. Chăm sóc Tam Thiếu gia của cô cũng giống như chăm sóc tôi!”

“Không được! Còn lâu tôi mới đi!” Thụy Lạp quần chặt lấy cánh tay Triển Chiêu, chọc cho Bạch Ngọc Đường hai mắt tóe ra lửa!

“Tôi ăn thịt cô được hay sao mà sợ đến thế?” Đinh Triệu Huệ nhìn thấy phản ứng này của cô, cảm thấy vô cùng tổn thương. Nghĩ Đinh Triệu Huệ anh cũng là phong lưu tiêu sái, nhân gia nhân ái a!

“Quần gia mama bảo chúng tôi phải tránh thật xa Nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia phong lưu quen rồi, nhìn thấy gái là lại nổi lòng dạ xấu!” Thụy Lạp cuống lên, lời thật tâm thật bụng gì cũng phun hết ra.

Lần này đến phiên Đinh Triệu Huệ nhe răng nhếch miệng: “Tôi nổi lòng dạ xấu cái gì? Tôi có lòng dạ xấu với cô sao?” Nói, anh cúi người vác Thụy Lạp vắt ngang lên vai, không thèm để ý đến chân cô đá loạn cào cào, “Hừ! Cô không đi cũng không được! Phải đi!” Vừa nói, vừa vác Thụy Lạp đáng thương đang ra sức phản kháng ra khỏi phòng bệnh. Trước khi ra ngoài, còn đặc ý nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngọc Đường, tôi đại ân đại đức giúp cậu, lần này cậu nợ tôi một cái ân tình chứ?”

Bạch Ngọc Đường khinh thường hừ một tiếng, kéo Mèo con của mình ra ngoài theo: “Giúp tôi ấy à? Là tác thành cho mình mới đúng chứ?”

45. Chương 45

Triển Chiêu nằm trong bồn tắm lớn nhà Bạch Ngọc Đường, khép hờ mắt hưởng thụ cảm giác ấm áp ở nhà. Một tháng qua Triển Chiêu vẫn ở trong bệnh viện, tuy điều kiện ở bệnh viện cũng là tốt nhất, nhưng dù có tốt thế nào đi nữa cũng không thoải mái bằng ở nhà.

Cửa phòng tắm mở ra, Triển Chiêu ngược mắt nhìn người bước vào, không nói gì.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống cạnh bồn tắm, e dè nhìn sắc mặt Triển Chiêu hỏi: “Mèo con, thoải mái không?”

Triển Chiêu làm lơ anh, nhắm mắt lại, thấp mình chìm vào nước, nhẹ nhàng hừ một tiếng. Nhìn thấy dáng vẻ mê người này của Triển Chiêu, yết hầu Bạch Ngọc Đường không khỏi sít chặt lại.

Anh không để ý đến Triển Chiêu còn đang tức giận, lớn mật đến gần, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi quyến rũ kia. Triển Chiêu cảm thấy người kia tiến tới, quay đầu đi, lập tức mở mắt ra, lạnh lùng nhìn anh.

Bạch Ngọc Đường cười gheo: “Còn giận sao?” Triển Chiêu vẫn không nói lời nào, chỉ cúi đầu. Bạch Ngọc Đường cũng không nhụt chí, đứng lên bước vào bồn tắm.

“Anh... Anh làm gì? Đi ra ngoài!” Triển Chiêu cũng quên luôn mình còn đang giận, kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường mặc nguyên quần áo cứ thế đi vào trong nước.

Bạch Ngọc Đường cười ngồi quỳ chân trong bồn tắm, đưa tay ôm Triển Chiêu. Triển Chiêu bị dồn vào trong góc nhỏ hẹp, bị người da mặt siêu dày kia ôm đến chặt. “Mèo con, đừng tức nữa! Em nở lòng nào giận anh như vậy sao?”

Triển Chiêu mặc cho anh ôm, trừng đôi mắt sương mù mờ mịt nhìn Bạch Ngọc Đường. Đường như là qua quá lâu, lâu đến mức khiến Bạch Ngọc Đường có chút hoảng hốt, cậu mới nói nhỏ: “Sau này không được gạt em.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng gạt đầu, cậu lại nói: “Bất luận xảy ra chuyện gì đều phải nói với em, không được giấu.” Không chờ Bạch Ngọc Đường đáp ứng, cậu đột nhiên đưa tay ra, ôm cổ Bạch Ngọc Đường, chôn mặt vào hõm vai anh, nhẹ giọng nói: “Em cũng như thế!”

Bạch Ngọc Đường nâng mặt cậu lên, môi mỏng khắc lên trên môi người kia, tựa như là lời hứa vĩnh viễn bất biến, lấy hôn làm ký ước.

Cảm thấy nước hơi lạnh đi, Bạch Ngọc Đường ôm Triển Chiêu nói: “Nước lạnh rồi, đi ra đi!” Triển Chiêu đang định gạt đầu nói được đã thấy Bạch Ngọc Đường bế mình lên, bước ra khỏi bồn.

“A! Bạch Ngọc Đường, thả em ra! Em tự đi được!” Triển Chiêu kinh hô.

“Bác sỹ nói bây giờ còn chưa được!”

“Bác sỹ nào nói? Rõ ràng đã xuất viện...” Triển Chiêu không phục. Ở bệnh viện kia một tháng, chân của mình hầu như chưa từng chạm đất, nghĩ đến đây, Triển Chiêu cảm thấy mặt mũi đều quăng đi đâu hết.

“Ha ha, bác sỹ Bạch!” Bạch Ngọc Đường còn lâu mới bỏ qua cơ hội mỹ miều trong ngực! Vất vả lắm mới dỗ dành được con mèo này, còn không ăn chút đậu hũ để an ủi?

Bạch Ngọc Đường đi vào phòng ngủ, đặt Triển Chiêu lên giường, cúi người liền muốn hôn. Triển Chiêu co chân lên đạp: “Đi đi đi, mau đi thay bộ quần áo ướt sũng của anh ra! Đang đông, cảm mạo thì làm sao bây giờ?” Bạch Ngọc Đường chỉ lo hôn cậu, vừa hôn còn vừa nói: “Sợ cái gì?”

“Nhưng em lạnh a!” Triển Chiêu nói một cách vô cùng đáng thương.

Bạch Ngọc Đường lúc này mới nhớ ra mình mặc quần áo ướt sũng nước, mà Mèo con này lại bị anh trực tiếp xách ra từ bồn tắm. Anh lập tức dùng chăn trùm lên người Triển Chiêu, đứng dậy đi tìm quần áo.

Bạch Ngọc Đường cầm quần áo ném cho Triển Chiêu, mình cũng lục ra một bộ sạch sẽ, vừa thay vừa nói: “Mèo con, đói bụng chưa?” Triển Chiêu này giờ vẫn tức giận, bây giờ hết giận, xác thực bắt đầu đói bụng. Bạch Ngọc Đường lấy lòng nói: “Anh làm cái này hay lắm, đi xem đi!”

Nói rồi, kéo Triển Chiêu đã mặc xong quần áo đi ra phòng khách.

Triển Chiêu nhìn thức ăn trên bàn, ngạc nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, đây là cái gì a?” Bạch Ngọc Đường ôm chầm lấy Triển Chiêu từ phía sau, cười nói: “Sủi cảo.”

Đình gia là người phương Nam, rất ít khi ăn loại đồ ăn phương Bắc này. Mà Triển Chiêu lại đọc sách ở nước ngoài mấy năm, mấy món sủi cảo lại càng ít gặp. Nhưng mà...

“Em biết là sủi cảo, nhưng sủi cảo làm sao lại có màu như này?” Triển Chiêu nhìn sủi cảo đủ mọi màu sắc nằm trên chiếc đĩa sứ trắng bóng, vẫn còn có chút kinh ngạc.

“Đẹp mắt không?” Bạch Ngọc Đường cười rất đắc ý.

“Đẹp!”

“Vỏ là chuẩn bị kỹ từ hôm qua, còn nhân là vừa thừa dịp em tắm thì làm, cho nên còn rất mới, nếm thử xem!” Bạch Ngọc Đường kéo ghế ra cho Triển Chiêu, mình cũng ngồi xuống. Nói anh gấp lên một viên màu xanh lục đưa đến bên miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu cũng không nhận, gấp luôn một viên màu cam, cắn một miếng. Bạch Ngọc Đường cũng không giận, tự ăn cái màu xanh lục kia, quay đầu cười hỏi: “Vị thế nào?” Triển Chiêu thích thú ăn cười cong lông mày. Gật đầu liên tục: “Ừm, ngon lắm!”

Bạch Ngọc Đường lại chỉ vào một cái màu mặc ngọc nói: “Nếm thử cái màu này đi!”

Màu xanh lục, màu tím, màu đỏ... Triển Chiêu cảm thấy mới mẻ lại rất ngon, các loại màu sắc đều ăn hết.

“Ngọc Đường, cái này tại sao lại có nhiều màu sắc rực rỡ thế?” Triển Chiêu vẫn không nhận được hiểu kỳ.

Bạch Ngọc Đường sớm đoán được cậu sẽ hỏi, cười nói “Cho thêm nguyên liệu vào vỏ, sẽ có màu.”

“Cho thêm cái gì?”

“Màu đỏ là nước ô mai.”

“Vậy còn màu cam?”

“Nước cà rốt.”

“Màu xanh lục?”

“Nước rau chân vịt.”

“Màu mặc ngọc?”

“Nước cà.”

“Tất cả đều là những thứ em không thích?”

“Mèo con, ăn ngon không?”

“... Bạch Ngọc Đường, anh lại gạt em!”

“Ha ha... Ha ha ha ha...” Bạch Ngọc Đường ôm con mèo nhỏ tham ăn cười không ngừng!

————— ta là tiểu phân muốn đi vào khu bã đậu —————

Bạch Ngọc Đường tắt đèn phòng ngủ, chỉ để lại hai chiếc đèn bàn tỏa ra ánh sáng ấm áp. Bạch Ngọc Đường nhìn gò má hoàn mỹ của Triển Chiêu dưới ánh đèn, môi nhẹ nhàng ấn xuống.

Sau khi kết thúc một nụ hôn thật sâu, tay Bạch Ngọc Đường đặt bên cạnh người Triển Chiêu lần theo vạt áo ngủ mà dò vào, bàn tay nóng ấm di chuyển trên tấm lưng mịn màng, những nụ hôn nông sâu rơi lên môi Triển Chiêu: “Chiêu, có thể không?”

Triển Chiêu ôn nhu cười, vươn tay bám vào vai Bạch Ngọc Đường hỏi ngược lại: “Bác sỹ nói thế nào đây?”

Bạch Ngọc Đường hiểu rõ cười cợt nói: “Bác sỹ nói, vận động thích hợp có lợi cho sự bình phục của cơ thể!”

“Bác sỹ nào nói? Tin được không?”

“Bác sỹ Bạch, vô cùng đáng tin!”

“A...” Triển Chiêu cảm thấy Bạch Ngọc Đường chuyển động triền miên trong cơ thể mình, không nhận được rên lên. Cặp chân thon dài quấn chặt lấy hông anh, đầu ngửa ra đằng sau, cần cổ hoàn mỹ lộ ra độ cong mê người.

Môi Bạch Ngọc Đường lưu luyến trên chiếc cổ trắng mịn, lưu lại từng dấu ấn. Nương vào ánh đèn mờ nhạt, tầm mắt Bạch Ngọc Đường rơi vào một vết sẹo nằm ngang phía bên phải chiếc cổ. Anh cúi đầu, dùng lưỡi cẩn thận phác họa, môi nhẹ nhàng lướt qua. Triển Chiêu đưa tay lau đi mồ hôi trên trán, vươn tay lên vịn vào bờ vai anh.

Bạch Ngọc Đường ngồi quỳ chân, để toàn bộ cơ thể Triển Chiêu đều treo trên người mình, hai người ôm chặt lấy nhau. Bạch Ngọc Đường hôn lên vết sẹo kia, đau lòng hỏi: “Mèo con, đau không?”

Triển Chiêu dùng sức, siết chặt Bạch Ngọc Đường vào người mình: “Đã qua rồi!”

“Mèo con! Em có biết anh sợ mất em nhiều đến thế nào không? Không được phép thương tổn chính mình nữa!” Hai người tuy gần bó sát sao, kết hợp sâu sắc, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn cảm thấy còn chưa đủ, anh hận không thể nhập Triển Chiêu vào thân thể, hòa vào cốt nhục, mãi mãi cũng không chia cách.

Triển Chiêu hôn Bạch Ngọc Đường, vàng trán, huyết Thái Dương, gò má, vành tai, giống như muốn hôn hết toàn thân anh. Cậu ghé vào tai anh thấp giọng nỉ non: “Ngọc Đường, Ngọc Đường! Chỉ có thể là anh, chỉ có anh... Không thể là người khác... Em thà chết, cũng chỉ có thể là anh...”

“Anh biết, anh biết!” Một giọt lệ dọc theo tấm lưng trắng nõn lướt xuống...

Ý đồ mưu lợi của Bạch Ngọc Đường cuối cùng vẫn thất bại, không quá hai ngày, Đĩnh gia đã biết tin Triển Chiêu bị anh đón xuất viện. Ngày thứ ba, Đĩnh Triệu Lan xuất hiện ở nhà trọ của Bạch Ngọc Đường.

“Anh hai, mẹ có tức giận lắm không?” Triển Chiêu hỏi.

“Không có, có điều sắc mặt cũng không tốt lắm.” Đĩnh Triệu Lan nói, song biểu hiện cũng không nhẹ nhõm như anh nói. “Đừng nghĩ nhiều như thế, thu dọn rồi lập tức đi về đi!”

Triển Chiêu gật đầu đáp ứng, xoay người trở về phòng thay quần áo. Cậu thấy sắc mặt Đĩnh Triệu Lan liền đoán được sự tình khả năng không ổn.

Đĩnh Triệu Lan nói với Bạch Ngọc Đường đứng ở bên cạnh: “Ngọc Đường, cậu cũng đi.”

“A? Ngọc Đường cũng đi theo sao?” Triển Chiêu đi được một nửa lại quay lại, giật mình hỏi.

“Ừ, ba lên tiếng bảo, để Ngọc Đường cũng đi.”

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu vẫn còn có chút lo lắng.

Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ vai Triển Chiêu an ủi cậu: “Đừng lo lắng, nếu để anh đi thì đi là được rồi! Bạch Ngọc Đường anh ngoại trừ sợ con mèo em, còn chưa từng biết sợ cái gì đây!”

“Đến lúc nào rồi, còn đùa giỡn?” Triển Chiêu có chút nóng nảy.

“Chỉ cần em kiên trì, đối mặt với cái gì anh cũng không sợ!” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, kiên định nói.

Trở lại Đĩnh trạch, canh giữ ở cửa chính là Đĩnh Triệu Huệ mặt đầy lo lắng.

“Anh ba...” Triển Chiêu không nghĩ tới Đĩnh Triệu Huệ sẽ đón bọn họ ở đây.

“Đừng nhiều lời, ba mẹ bảo hai đứa trực tiếp lên thư phòng lầu hai.” Đĩnh Triệu Huệ nói, lại vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường: “Người anh em, phải cẩn thận!”

“Triệu Huệ, có ý gì?” Đĩnh Triệu Lan hỏi.

“Ai~~ Dù sao thì hai đứa cũng nhất định phải cẩn thận đó, anh thấy tình huống không ổn. Ba vẫn trầm mặt, mẹ còn khóc quá trời.”

Đối lập với Triển Chiêu căng thẳng, Bạch Ngọc Đường trái lại thản nhiên hơn rất nhiều. Anh biết, gặp phải phản đối là tất nhiên, anh không nghĩ rằng con đường tình giữa họ sẽ thuận buồm xuôi gió. Nhưng bất luận gặp phải chuyện gì, anh đều sẽ không buông tay.

Anh nắm tay Triển Chiêu, ung dung nói: “Cái gì phải đến cũng sẽ đến, chúng ta lên đi!” Nói rồi kéo Triển Chiêu đi lên lầu hai, nhìn tư thế rất có vài phần tư thái của tráng sĩ một đi không trở lại.

Triển Chiêu gõ cửa, cùng Bạch Ngọc Đường sóng vai đi vào thư phòng.

Trong thư phòng, Đinh Nho Hùng và Tiểu Huê Nhã ngồi trên ghế salon, tựa hồ đã đợi rất lâu rồi.

“Ngồi đi.” Đinh Nho Hùng dùng gậy trong tay chỉ chỉ vào ghế sofa đối diện ông, nói với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường.

Hai người đi tới ngồi xuống ghế, bầu không khí có chút ngột ngạt.

Đinh Nho Hùng đánh vỡ trầm mặc trước tiên: “Bạch Ngọc Đường, phẫu thuật làm rất thành công. Cảm ơn cậu đã cứu con trai ta!”

“Không cần khách khí. Cho dù là một người bác sỹ, hay là làm người yêu Triển Chiêu, cứu cậu ấy đều là trách nhiệm của tôi.”

“Ừm.” Đinh Nho Hùng nghe câu nói gần như vô lý này, cũng không hề tức giận, ngược lại tiếp tục hỏi thăm: “Cậu ưu tú như vậy, còn muốn tiếp tục làm bác sỹ không?”

Triển Chiêu có chút buồn bực, không biết Đinh Nho Hùng vì sao lại cứ dây dưa vấn đề này. Thế nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn rất chăm chú trả lời: “Đương nhiên, làm bác sỹ là lý tưởng của tôi, tôi sẽ tiếp tục làm tiếp.”

“Ừm.” Đinh Nho Hùng lại hài lòng gật gật đầu, sau đó ông duỗi tay cầm một tập tài liệu đặt ở trên bàn trà lên đưa cho Bạch Ngọc Đường. “Nếu vậy, cậu ký vào cái này đi.”

Bạch Ngọc Đường không nhận lấy, mà là nghi hoặc nhìn lão nhân này. Thực sự là rõ ràng ý đồ của ông, Bạch Ngọc Đường cau mày hỏi: “Đinh tiên sinh là có ý gì?”

Đinh Nho Hùng thấp giọng trả lời: “Sau khi cậu ký vào cái này, chính là viện trưởng mới của bệnh viện Chiêu Hoa. Đồng thời có cổ phần Đinh thị ở bệnh viện Chiêu Hoa.”

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn Đinh Nho Hùng, cặp mắt mở rất to, trong mắt tựa hồ còn tỏa ra một chút hơi nước. Ý ba là, là muốn trao bệnh viện Chiêu Hoa cho Ngọc Đường, như vậy...

Bạch Ngọc Đường nghe xong, đột nhiên đứng dậy nói: “Đinh tiên sinh đây là ý gì? Lẽ nào ông cho rằng rồi sẽ vì một cái bệnh viện mà từ bỏ Triển Chiêu sao? Cách làm ấu trĩ của ông thật nực cười, coi thường Bạch Ngọc Đường tôi, cũng coi thường Triển Chiêu.”

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu kéo tay Bạch Ngọc Đường, muốn ngăn lại loại hành vi vô lý của anh. Bạch Ngọc Đường cúi đầu nhìn Triển Chiêu, động viên vỗ về tay cậu, nói tiếp: “Tôi sẽ không vì bất kỳ lợi ích gì, bất luận người nào phản đối mà từ bỏ Triển Chiêu.”

Đinh Nho Hùng nghe Bạch Ngọc Đường nói xong, nhẹ nhàng gật gật đầu hỏi tiếp: “Ý của cậu là, không tiếp nhận bệnh viện Chiêu Hoa?”

“Đúng, tôi sẽ không tiếp nhận.”

“Ồ! Vậy cũng tốt!” Đinh Nho Hùng trái lại biết lắng nghe.

Nghe nói thế, Triển Chiêu ảo não thở dài, cúi đầu. Bạch Ngọc Đường không ngờ Đinh Nho Hùng phản ứng như vậy, còn có chút buồn bực.

“Nếu vậy thì quên đi.” Đinh Nho Hùng nói, nhưng ông cũng không có ý tứ dừng lại, tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Bệnh viện này a vốn là xây dựng vì Tiểu Chiêu, vốn định chờ nó lớn rồi giao cho nó quản lý, không

ngờ rằng nó lại không thích. Cuối cùng ta cũng đành nhượng bộ, nó chỉ cần đeo cái danh thành viên ban giám đốc, không có chuyện gì thì đi họp hành, đợi đến khi nó lập gia đình, kết hôn lại giao cho nó. Ta vốn là nghĩ, nếu nó không thích, ta cũng không ép nó, dù sao cậu cũng là một bác sỹ a! Cho cậu nói chung cũng coi như có thể đi? Không nghĩ tới cậu cũng không muốn...”

Đinh Nho Hùng chưa kịp nói xong, Bạch Ngọc Đường đã duỗi dài tay ra, một phát bắt lấy văn kiện trong tay của ông muốn cướp về. Cũng không ngờ, lão này khí lực còn rất lớn, Bạch Ngọc Đường cũng sợ không kéo lại được.

Triển Chiêu ngồi bên nhìn hai người này quần áo đàng hoàng, khí độ phi phàm không có hình tượng chút nào cướp văn kiện, chỉ cảm thấy từng trận đau đầu.

“Bạch Ngọc Đường, cậu định làm gì?”

“Tôi ký!”

“Cậu nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi!”

Đinh Nho Hùng đột nhiên buông tay, Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng giành được văn kiện. Anh cầm lấy bút trên bàn, ký tên mình lên tập văn kiện thật đầy kìa.

“Về sau bệnh viện này cậu phải phụ trách a!”

“Không thành vấn đề!” Bạch Ngọc Đường múa bút thành văn.

“Không thể tiếp quản chuyện làm ăn của Bạch gia nha!”

“Không thành vấn đề! Lão già nhà tôi cực kỳ tráng kiện, sống thêm mười năm hai mươi năm nữa tuyệt đối không thành vấn đề! Coi như không có ông ấy, còn có ông anh thương mại kỳ hoa kia của tôi, Bạch gia không sụp đổ được!” Bạch Ngọc Đường vung bút một cái, ký xong tờ cuối cùng, đắc ý nhìn Đinh Nho Hùng.

“Ha ha ha!” Đinh Nho Hùng cười sảng khoái đứng lên, vỗ vỗ cánh tay Bạch Ngọc Đường luôn mồm khen hay. Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy thật giống như mình đã mắc mưu. Lão nhân ở trong ấn tượng mình vô cùng nghiêm túc làm sao sẽ là bộ dáng này? Chỉ có Triển Chiêu ở một bên nhúc nhích đầu nhìn tình cảnh này, trong lòng cậu yên lặng cầu khẩn, hi vọng phụ thân không muốn giở trò gian gì. Phải biết, tính cách anh ba cực kỳ giống phụ thân khi còn trẻ a!

46. Chương 46

Có lẽ là nghe thấy tiếng cười truyền ra từ trong thư phòng, Đinh Triệu Huệ thò đầu vào, chớp chớp mắt cười hỏi: “Quyết định xong rồi?”

Tiểu Huệ Nhã vẫn ngồi một bên không xuất thủ nhìn thấy Đinh Triệu Huệ bèn nói: “Mang đồ đến đây.”

Đinh Triệu Huệ cười đi vào thư phòng nói: “Sớm đem đến rồi!” đoạn đưa cho mẫu thân hai chiếc hộp tinh xảo.

“Đi ra ngoài đi.” Tiểu Huệ Nhã nói với Đinh Triệu Huệ. Đinh Triệu Huệ liếc Bạch Ngọc Đường một cái đầy vẻ trên tức, đắc ý đi ra ngoài.

Tiểu Huệ Nhã sắc mặt nặng nề nhìn Triển Chiêu, qua một hồi lâu mới mở một cái hộp trong đó ra nói: “Đôi nhẫn này là của mẹ con khi kết hôn, đây là cô ấy tự mình thiết kế. Mẹ biết cô ấy đặc biệt hy vọng có thể trao đôi nhẫn này cho con. Nhưng mẹ nghĩ, cái nhẫn nữ này giờ con cũng không cần nữa, thế nhưng đây là di vật của Thư Vân, con giữ lại làm kỷ niệm đi!”

Nói rồi lại mở ra một cái hộp khác: “Cặp nhẫn nam này là mẹ bảo Triệu Huệ tìm lại người thợ đánh nhẫn năm đó, làm lại phỏng theo thiết kế của mẹ con. Nếu như các con dự định một đời bên nhau, thì nhận lấy đi.”

Nói, Tiểu Huệ Nhã không nhịn được lưu lại nước mắt. Triển Chiêu đi tới, nắm chặt tay của mẫu thân. Lúc này, trong lòng cậu vừa có cảm kích, cũng có áy náy.

“Đây là sự lựa chọn của con, hy vọng con không nên hối hận.”

“Mẹ... Chúng con sẽ hạnh phúc.”

Tiểu Huệ Nhã nhìn Bạch Ngọc Đường một chút, Bạch Ngọc Đường đi tới bên người Triển Chiêu, kéo tay Triển Chiêu nói: “Bác gái, xin yên tâm. Chúng con sẽ như bác nói, bên nhau một đời.”

Tiểu Huệ Nhã nhìn Bạch Ngọc Đường nói chắc như đinh đóng cột, tựa như nghĩ gì đó. Lập tức, bà lại có chút tiêu tan thở dài một tiếng, nói rằng: “Được rồi. Ta hy vọng cậu có thể nhớ kỹ lời nói ngày hôm nay.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, cùng Triển Chiêu nắm tay nhau mười ngón liên kết.

Triển Chiêu nắm tay Bạch Ngọc Đường, nhìn mẫu thân. Cậu biết, Tiểu Huệ Nhã tuy rằng đồng ý chuyện cậu và Bạch Ngọc Đường, nhưng trong lòng vẫn còn nút thắt không cởi được. Cậu định lên tiếng an ủi, nhưng cũng không biết phải nói sao. Điều nói mẹ con đồng lòng, Tiểu Huệ Nhã làm sao lại không biết ý nghĩ của Triển Chiêu. Tuy nói con trai không như bà mong muốn, nhưng có thể có phần tâm tư này, bà cũng cảm thấy an ủi. Bà cũng không nỡ để Triển Chiêu phiền lòng, Tiểu Huệ Nhã bèn vỗ vỗ tay Triển Chiêu nói: “Mẹ đều biết. Đừng lo lắng, đi nghỉ ngơi đi. Gầy như thế này, mẹ làm sao yên tâm để con dờ ra ngoài ở?”

Dời ra ngoài? Mình xưa nay chưa từng nói muốn dời ra ngoài a! Trước đây nhà trọ kia cũng chỉ là khi nào công tác quá bận mới thỉnh thoảng đến ở vài ngày. Sau khi xảy ra chuyện, anh ba vừa nhắc tới căn nhà kia liền giận dữ nhảy dựng lên, la hét ầm ĩ nói, nếu không phải phóng hỏa đốt nhà là trọng tội, anh đã sớm đem căn nhà kia thiêu trụi không còn một mống! Thế là anh hai bèn khóa căn nhà đó lại, định tìm thời cơ thích hợp thì bán đi, sau đó cũng là mất không gặp tâm không phiền. Lần này, mình còn có thể chuyển tới chỗ nào a?

“Mẹ, mẹ yên tâm...” Triển Chiêu vừa định bảo đảm mình sẽ ngoan ngoãn ở nhà dưỡng bệnh, liền nghe Bạch Ngọc Đường lớn tiếng nói: “Bác gái, bác yên tâm, Mèo... à, không, Triển Chiêu dời ra ngoài con cũng sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt, bảo đảm có thể ~ nuôi ~ mập...” Nói tiếng cuối cùng, liền thấy Bạch Ngọc Đường nhe răng nhếch miệng, mặt nhin đến đỏ chót, nhưng cũng không dám xoa cẳng chân bị Triển Chiêu đá trúng.

Tiểu Huệ Nhã nhìn bộ dạng Bạch Ngọc Đường không dám giận cũng không dám nói, cố nén ý cười trong mắt bảo: “Các con đi nghỉ trước đi. Nguyệt Hoa đến bệnh viện, chờ nó về cả nhà chúng ta ăn bữa cơm đoàn viên.”

Thấy Tiểu Huệ Nhã cười, Triển Chiêu có chút ngượng ngùng, cậu cầm lấy chiếc hộp đặt trên bàn, cũng không chờ Bạch Ngọc Đường, xoay người đi ra ngoài thư phòng, Bạch Ngọc Đường vội co chân khập khiễng đuổi theo sau.

Triển Chiêu đứng bên cửa sổ phòng ngủ, xuyên qua tấm rèm mỏng màu trắng, cậu có thể nhìn thấy những chồi non nhú lên mơn mẩn trên đầu cành. Bạch Ngọc Đường đi tới phía sau cậu, đưa tay ra vòng lấy cậu. Triển Chiêu thuận thể ngã vào lồng ngực Bạch Ngọc Đường, để anh cầm tay trái mình lên, đeo chiếc nhẫn màu trắng bạc vào ngón áp út, trên chiếc nhẫn khảm một viên kim cương nhỏ mà sáng lấp lánh, phẳng phất ngay cả lời thề hẹn cũng lấp lánh hào quang.

Triển Chiêu xoay người lại, cầm lấy một chiếc nhẫn khác cũng giống vậy, đem ước hẹn tình yêu của mình đeo lên ngón tay gần với trái tim cậu nhất. Duỗi tay ra ôm lấy hông anh, khoác chiếc cằm nhỏ lên hóm vai anh. Bên tai Bạch Ngọc Đường vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ của người yêu: “Ngọc Đường, chúc mừng anh! Chúc anh hạnh phúc!”

Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu khẽ hôn lên vành tai cậu: “Cảm ơn em, anh nhất định sẽ hạnh phúc!”

Ôm Triển Chiêu ngồi lên ghế salon mềm mại, Bạch Ngọc Đường vuốt nhẹ chiếc nhẫn trên tay Triển Chiêu, dè dặt hỏi: “Mẹ em nhắc đến Thư Vân, là...”

“Là mẹ ruột của em.” Triển Chiêu đáp.

Kỳ thực Bạch Ngọc Đường cũng đoán được đại khái, anh nhìn chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản trang nhã trên tay hai người nói: “Bà nhất định là một người vô cùng tài hoa.”

Triển Chiêu gật đầu cười, đứng dậy cầm một khung ảnh trên bàn lên chỉ cho Bạch Ngọc Đường xem. “Mẹ thường nói, mẫu thân rất ôn nhu và tài hoa, đều là thể gian ít có. Phụ thân có thể cưới được mẫu thân, là việc đáng hãnh diện nhất cuộc đời ông ấy.”

Bạch Ngọc Đường nhìn người phụ nữ trong hình kinh ngạc nói: “Mèo con, em và mẹ em thật giống nhau a!”

“Ừm, mọi người đều nói như vậy, tiếc là ngày thứ hai em sinh ra thì bà đã qua đời.” Triển Chiêu cảm thấy cánh tay Bạch Ngọc Đường ôm cậu siết chặt hơn, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường cười nói: “Ngọc Đường, em không thương tâm. Tuy rằng em từ nhỏ đã mất đi cha mẹ ruột, nhưng em lại có được càng nhiều yêu thương hơn. Ba mẹ, hai người anh, Nguyệt Hoa,” Triển Chiêu cười, trong mắt anh ánh hào quang hoa mỹ, cậu ghé lại gần khẽ hôn lên cặp môi mỏng của Bạch Ngọc Đường, “Còn có cả anh nữa...”

Bạch Ngọc Đường đáp lại nụ hôn khẽ của Triển Chiêu, nỉ non nói: “Mèo con, gặp được em, cũng là việc đáng hãnh diện nhất một đời này.”

Cửa phòng đột nhiên mở toang, Đinh Triệu Huệ lớn tiếng nói: “Tiểu Chiêu, Bạch Ngọc Đường! Đến đến đến, anh và anh hai tới chúc mừng hai đứa nè!”

Đinh Triệu Huệ tay cầm rượu vang nhìn hai người đang ngồi trên ghế salon ôm hôn nhau thắm thiết, nhất thời sững sờ ở cửa. Đinh Triệu Lan theo sau tiến vào còn chưa biết xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn đang cầu nhàu: “Triệu Huệ, anh nói rồi phải gõ cửa...” mà khi anh trông thấy Triển Chiêu đang lúng túng cùng Bạch Ngọc Đường mặt mày sa sầm, lập tức hiểu ra ngay lý do Đinh Triệu Huệ dờ ra tại chỗ. Anh không nhịn được oán thăm, hừ, mới thấy cái này đã sững sốt, cũng không nghĩ thử xem anh mày còn gặp phải cảnh giới hạn đây này!

Bạch Ngọc Đường đang ăn mèo say sưa cực kỳ khó chịu, nhìn thấy người xông vào là Đinh Triệu Huệ càng giận không nhịn nổi. “Đinh lão Nhị, anh còn không thấy ngại mà vác mặt đến đây?”

“Ngọc Đường...” Triển Chiêu kéo kéo vạt áo Bạch Ngọc Đường, đối với cách xưng hô của anh với anh ba mình rất là bất mãn. Bạch Ngọc Đường biết ý Triển Chiêu, nhưng vừa nghĩ tới ngày hôm nay bị Đinh Triệu Huệ xếp đặt một ván, khiến cho anh và Mèo con lo lắng đề phòng khi gặp gia trưởng, anh chính là giận không chỗ phát tiết.

“Này, họ Bạch, tôi nể mặt Tiểu Chiêu mới tới chúc mừng các cậu, cậu đừng có mà chó cắn Lã Động Tân a!” Đinh Triệu Huệ là người nào a, đã sớm từ trong khiếp sợ đi ra.

“Hừ, anh mà cũng có lòng tốt?” Bạch Ngọc Đường cười lạnh nói.

Nói tới chỗ này, Triển Chiêu và Đinh Triệu Lan cũng có chút oán giận Đinh Triệu Huệ. Lúc bọn họ vừa về đến nhà, Đinh Triệu Huệ cố tình làm ra vẻ bí ẩn khiến bọn họ phải thăm lau mồ hôi trong lòng. Triển Chiêu vẫn mang lòng hổ thẹn đối mặt với ba mẹ. Nghĩ đến việc mình không thể thuận theo tâm ý của họ chia tay với Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu thật sự rất khó vượt qua.

Ai ngờ rằng hai vị lão nhân kỳ thực đã sớm tiếp nhận rồi, còn chuẩn bị lễ vật chúc phúc bọn họ. Sau đó lại nhìn thấy Đinh Triệu Huệ tới đưa nhẫn, mới biết thì ra hắn đã sớm biết rõ tình hình, nhưng lại cố ý che giấu để cho bọn họ lo lắng.

Đinh Triệu Huệ thấy không riêng là Bạch Ngọc Đường bất mãn với mình mà ngay cả anh hai lẫn em trai mình đều có chút tức giận nhìn mình, hắn lập tức giải thích: “Cái này, kỳ thực tôi cũng chỉ biết sớm hơn mấy người nửa giờ mà thôi.”

“Chuyện chiếc nhẫn thì sao?” Bạch Ngọc Đường không tha thứ. Đã sớm sai hắn đi làm nhẫn, hắn làm sao có khả năng chỉ biết sớm hơn nửa giờ.

“Chuyện đó thật sự là oan cho tôi quá!” Đinh Triệu Huệ vội vàng giải thích, “Đúng là mẹ gọi tôi đi làm chuyện chiếc nhẫn, thế nhưng tôi không nghĩ tới đó là dành cho các cậu a! Mẹ lúc nào cũng đem mấy chuyện thương vàng hạ cám kia giao cho tôi, tôi làm sao biết được rốt cuộc bà muốn làm cái gì...”

“Triệu Huệ chú cũng được lắm, đã biết trước rồi mà lúc bọn anh trở về còn nói những câu dọa người kia. Làm Tiểu Chiêu lo lắng gần chết!” Mặc dù nói như vậy, nhưng nghĩ tới tình cảnh lúc vào cửa, Đinh Triệu Lan cũng không nhịn được oán giận.

“Ha ha, trên mấy người chơi chút thôi mà! Giờ không phải hữu kinh vô hiểm, đều là đại hoan hỉ mà!” Đinh Triệu Huệ cợt nhả nói.

“Ngọc Đường, bỏ đi.” Triển Chiêu nghe Đinh Triệu Huệ giải thích xong, cũng cảm thấy có thể lý giải. Hơn nữa tính tình anh ba chính là yêu thích đùa giỡn, cậu cũng quen rồi.

Nghe thấy Triển Chiêu thay mình cầu xin, Đinh Triệu Huệ càng không sợ hãi: “Đúng vậy, chúc mừng các cậu đã tu thành chính quả! Chúng ta uống một ly chúc mừng nào!” Nói lại giọng chai rượu vang trong tay lên quơ quơ.

Bạch Ngọc Đường sao có thể dễ tha cho Đinh Triệu Huệ, nhưng thấy Triển Chiêu xin tha cho hắn, cũng không nói gì nữa. Lúc này, Thụy Lạp bưng khay mang đến ba cái ly uống rượu và một cốc sữa bò. Cô vừa đặt ly rượu lên bàn trà, vừa nói: “Phu nhân nói, Tam thiếu gia không thể uống rượu, muốn chúc mừng thì uống sữa tươi.”

Bạch Ngọc Đường trông thấy Thụy Lạp bèn cười hì hì nói: “Thụy Lạp, mấy ngày nay có khỏe không?”

Thụy Lạp dẫu môi, có chút bất mãn nói: “Không tốt lắm...”

“Tam thiếu gia cô sắp chuyển ra đại trạch, có hứng thú đi theo chăm sóc cậu ấy không?” Bạch Ngọc Đường rất chăm chú đề nghị. “Thật sự có thể sao?” Thụy Lạp nghe xong đề nghị này, con mắt tròn lên sáng như hai đèn pha ô tô!

“Đương nhiên, ra khỏi đại trạch còn được tự do hơn nhiều. Hơn nữa, còn có thể thoát khỏi một số kẻ gian ác!”

Thụy Lạp kích động gần chết, Tam thiếu gia dễ tính, tính cách hiền hòa, những đồng bạn biết cô được phái đi chăm sóc Tam thiếu gia, đều ước ao không được. Hơn nữa trong một tháng ở bệnh viện kia, trên căn bản không đưa ra yêu cầu gì hà khắc với mình. (Thụy Lạp~ Cô cũng không suy nghĩ chút xem, phần lớn công việc của cô đều là bị ai làm hết!)

A~ Tam thiếu gia ôn nhu, việc nhà ung dung, thời gian tự do sau bữa trưa... Nếu như có thể rời đại trạch, cuộc sống của mình nên hoàn mỹ biết bao nhiêu...

Nhìn Thụy Lạp đang đắm chìm trong ảo tưởng tươi đẹp của mình, Bạch Ngọc Đường hướng về Đinh Triệu Huệ nhướn mày.

“Ngọc Đường, đừng giận anh ba!” Triển Chiêu bắt đầu dĩ nhiên nhìn Bạch Ngọc Đường nổi tính trẻ con. Cậu biết Bạch Ngọc Đường vẫn đang tức chuyện Đinh Triệu Huệ cố ý giấu giếm, nhưng cũng không đến mức phải lấy Thụy Lạp ra chọc tức anh ba a!

Người cả nhà đều biết Đinh Triệu Huệ phong lưu đột nhiên chuyển tính, vứt sạch hết đám oanh oanh yến yến vây quanh mình trước đây, hơn một tháng nay dốc hết sức lực theo đuổi cô hầu gái có chút mê hoặc này. Kết quả ấy à... chỉ có thể nói “Cách mạng chưa thành công, Triệu Huệ vẫn cần nỗ lực!”

Đinh Triệu Huệ nhìn cái người chìm đắm ở trong ảo tưởng kia, tức giận nói: “Đồ Thụy Lạp, đừng có nằm mơ! Bây giờ lập tức đi đến phòng tôi, đem toàn bộ đồng áo sơ mi trắng lần trước cô lấy ra giặt mang đến phòng giặt tẩy sạch lại một lần nữa cho tôi. Trước mười hai giờ không giặt xong, cũng đừng hòng ngủ!”

Nhìn Thụy Lạp trẻ môi đi ra khỏi phòng, Đinh Triệu Huệ bất mãn nhìn Bạch Ngọc Đường: “Bạch Ngọc Đường, sao cậu có thể nghĩ ra cái chủ ý xấu xa đấy làm hại tôi? Tôi nói thế nào cũng coi như là anh vợ cậu, hại tôi, cuộc sống của cậu cũng không dễ chịu đâu!”

“Anh ba, anh đang nói cái gì?” Không đợi Bạch Ngọc Đường trả lời, Triển Chiêu đã sầm mặt gầm lên.

Bạch Ngọc Đường vỗ bấp đùi đen đét, cười ha hả nói: “Ha ha ha, Đinh lão Nhị, anh chết chắc rồi!” Đinh Triệu Huệ cũng là thông minh một đời hồ đồ nhất thời, nhận anh vợ đến anh cũng không dám nói, thế mà Đinh lão Nhị này lại có lá gan xúi quẩy?

Đinh Triệu Huệ đột nhiên ý thức được mình vừa nói cái gì, luôn mồm xin khoan dung: “Ặc... Tiểu Chiêu, đừng nóng giận a, Tiểu Chiêu! Là anh ba nói sai, xin lỗi mà...” Nhìn Triển Chiêu trầm mặt không nói lời nào, Đinh Triệu Huệ cũng sốt ruột, nháy nháy mắt với Đinh Triệu Lan. Đinh Triệu Lan làm bộ ngơ lơ như việc không liên quan tới mình, nhưng trong lòng thì sung sướng nghĩ thầm: Lão Nhị, chú cũng có ngày hôm nay a?

Tuy rằng ở Đinh gia vui vẻ ấm áp, nhưng trong lòng Triển Chiêu vẫn rất lo lắng, đối mặt với người nhà Bạch Ngọc Đường, bọn họ sẽ lại gặp phải những rắc rối nào nữa đây?

47. Chương 47

Bạch Hân Thăng đối với thân thể và khí phách tráng kiện của mình rất bất đắc dĩ. Đối thành bất luận lão nhân lục tuần nào, khi nghe được tin con trai mình đi yêu một đứa con trai khác đều sẽ ngắt đi!

Nhưng lúc này đây ông vẫn dồi dào sinh lực, mặt không đỏ tím không đập, ông cảm thấy ông hoàn toàn có đủ sức để chửi bới thẳng nghịch tử Bạch gia hơn hai tiếng đồng hồ rồi một cước đá bay cái thằng dám câu dẫn con trai ông ra khỏi cửa Bạch gia.

Hừ, tiểu tử thối, bày đặt đàn bà con gái tử tế không thích, lại đi thích đàn ông con trai. Thích con trai nhà ai không thích, mà nghe đâu lại đi thích con trai Đinh gia. Không đúng, là con trai nhà nào cũng không được thích!

Lại nói, nhắc tới Đinh gia ông lại giận không chỗ phát tiết, hơn hai mươi năm trước ông đã cùng lão Đinh Nho Hùng kia cắt bào đoạn nghĩa, cả đời không qua lại với nhau. Con trai của Đinh gia nhà lão, còn có thể là đứa tốt lành gì? Con trai mình rốt cuộc là mất mũi có vấn đề thế nào, lại cứ một mực là con trai nhà Đinh gia mới chịu? Không đúng, là con trai nhà ai cũng không được!

Bạch Hân Thăng chấp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng khách rộng lớn, thi thoảng còn nhìn về phía cửa, muốn biết thằng nghịch tử kia đã về hay chưa.

“Ba, ba ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi.” Vợ của Bạch Cẩm Đường uốn cái bụng hơi nhô ra khuyên nhủ.

“Đúng đấy, ba, ba cứ đi tới đi lui như thế, Tiểu Nhiên cũng chóng mặt!” Bạch Cẩm Đường cũng mở miệng nói, kỳ thực là đau lòng cho cô vợ đang mang thai hơn.

Bạch Hân Thăng nhìn con trai con dâu, có chút bất đắc dĩ ngồi xuống ghế salon, lập tức lại đứng bật dậy. Liên tục nhiều lần, tới tới lui lui, lại khiến người ta choáng váng đầu óc.

Bạch Cẩm Đường nhìn điệu bộ của phụ thân, cảm thấy tình cảnh ngày hôm nay nhất định sẽ đặc biệt gay gắt, bèn nói với vợ: “Tiểu Nhiên, mệt không. Lên lầu nghỉ ngơi đi!” Kỳ thực, hắn rất sợ hỏa lực của ông ba và thằng em ngộ thương vợ con yêu dấu của hắn.

“Em không sao, vẫn là bồi ba chờ Ngọc Đường trở về đi!” Trương Tiểu Nhiên sẵn sốc nói, kỳ thực cô cực kỳ hiểu kỳ đối với người yêu của Bạch Ngọc Đường, cô muốn biết đến cùng là tuýp đàn ông như thế nào có thể thu phục được chú em lãnh ngạo tự đại nhà mình.

Bạch Ngọc Đường dừng xe trước cánh cổng lớn Bạch gia. Cởi dây an toàn, anh động viên nắm lấy bàn tay mát lạnh của Triển Chiêu: “Mèo con, đừng lo...”

Triển Chiêu đáp lại anh bằng một nụ cười dịu dàng. Nói không lo là nói dối, nhưng nhiều hơn chính là sự áy náy của Triển Chiêu đối với người Bạch gia. Cậu biết, hai người tùy hứng yêu nhau khiến người nhà anh

rất thương tâm. (không có đầu em, có em trị được cái thằng trời đánh ấy cả nhà Bạch gia chả vui quá cảm ơn không hết ấy chứ =))))))))))

Bạch Ngọc Đường đã sớm hiểu tâm tư Triển Chiêu, xem vẻ mặt cậu là biết ngay con mèo ngốc này đang nghĩ gì. Bạch Ngọc Đường cố ý ngả ngón dùng ngón tay nâng cằm Triển Chiêu cười nói: “Đừng sợ a, vợ xấu sớm muộn cũng phải gặp ba mẹ chồng!” Không chờ Triển Chiêu đánh anh, anh đã ấn thật nhanh một cái hôn xuống khóe môi Triển Chiêu, vừa mở cửa nhảy xuống xe vừa nói: “Huống hồ, Mèo con em cũng không xấu mà!”

Triển Chiêu nhìn bộ dạng vô lại của anh, vừa tức lại vừa buồn cười. Triển Chiêu cũng không để ý tới anh, xoay người lại đi ra sau xe lấy quà biếu.

“Mèo con đừng nhúc nhích, cái này rất nặng, để anh cầm cho!” Bạch Ngọc Đường vội vàng xách một cái hộp khá nặng xuống xe, đưa một cái túi khác đựng xì gà cho Triển Chiêu. “Đừng lo lắng, ông già chính là con cộp giấy, trông khí thế hơi dọa người thế thôi chứ thực tế chẳng có lực sát thương gì sất.” Bạch Ngọc Đường an ủi Triển Chiêu, “Lại nói, chúng ta còn có bảo bối này đây!” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ cái hộp trên tay nói, “Em tặng bộ cờ vây phi thủy này cho ông ta, sẽ đánh cho ông ta chết sạch không còn manh giáp, ông chắc chắn sẽ tiếp thu chúng ta ngay!”

Triển Chiêu dở khóc dở cười nghe Bạch Ngọc Đường an ủi, cũng chỉ có thể âm thầm cầu khẩn, thật sự sẽ dễ dàng như anh nói đi. Triển Chiêu nhìn bộ cờ vây kia một chút, học dáng vẻ Bạch Ngọc Đường nói: “Hy vọng may có thể hữu dụng a!”

Thì ra, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lập kế hoạch, nghĩ muốn lấy được sự tán thành của Bạch Hân Thăng thì đầu tiên phải làm vui lòng, để ông có ấn tượng tốt đối với Triển Chiêu. Cho nên, Triển Chiêu đã nhờ bạn bè làm bộ cờ vây phi thủy quý giá này, muốn dùng cái này làm nước cờ đầu, mở ra trái tim của Bạch Hân Thăng. Bạch Ngọc Đường nhìn những quân cờ đáng yêu óng ánh long lanh kia, tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Không khỏi tán tụng: “Mèo con, nước cờ đầu này của em thật là đắt giá!”

“Lão gia, Đại thiếu gia, thiếu phu nhân. Nhị thiếu gia... mang theo khách nhân đến.” Quản gia Bạch gia cung kính báo lại. Ai, ông thực sự là không biết nên giới thiệu người Nhị thiếu gia mang về ra sao, xem ra thực sự là mình già rồi...

Bạch Hân Thăng nổi giận dùng dùng đứng lên, xem chừng sắp sửa phát hỏa. Bạch Cẩm Đường động viên vỗ vỗ tay vợ, nói với phụ thân: “Ba, ba trước tiên đừng kích động, con ra cửa xem sao, đưa chúng nó vào. Đến lúc đó, chúng ta cũng đừng quá tức giận, hảo hảo nói.”

Bạch Hân Thăng gật đầu đáp ứng, Bạch Cẩm Đường liền đi ra cửa đón người. Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường mặt mày hớn hớn, một tay ôm cái hộp lễ, một tay khác dắt một cậu trai tuấn mỹ ôn hòa đi vào.

Bạch Cẩm Đường nhìn hai người đi tới, không khỏi sửng sốt. Hắn ngờ ngác nhìn Triển Chiêu không biết nói gì.

Thấy Bạch Cẩm Đường dùng ánh mắt như thể nhìn Mèo con nhà mình, trong lòng Bạch Ngọc Đường ngập mùi giấm chua. Anh tức giận nói với Bạch Cẩm Đường: “Này, đại ca! Nhìn cái gì chứ?”

Một tiếng này mới làm Bạch Cẩm Đường phục hồi tinh thần lại, vội vã mang theo hai người bọn họ đi vào phòng khách.

Bạch Ngọc Đường nhìn thấy Bạch Hân Thăng đang đứng trong đại sảnh, nhìn dáng dấp thủ thế chờ đợi như sắp sửa há mồm mắng người. Anh lập tức đi tới lớn tiếng nói: “Ba, đây là bộ cờ vây hai đứa con tặng cho ba, biết ba thích cái này, rất vất vả đi tìm phi thủy để làm, ba xem, Chiêu chu đáo như thế. Ai, còn có xì gà Cuba này, cũng là ba yêu thích!” Nói xong, cười hi hi ôm vai Triển Chiêu, nhìn Bạch Hân Thăng.

“Bác trai, con chào bác. Con là...” Triển Chiêu hơi động vai, nhẹ nhàng tránh thoát cánh tay Bạch Ngọc Đường, tiếp theo lại lễ phép chào hỏi Bạch Hân Thăng. Nhưng không chờ Triển Chiêu nói xong, Bạch Hân Thăng đã dùng tay run rẩy chỉ vào Triển Chiêu, “Cậu... Cậu...”

Thấy sắc mặt phụ thân không tốt, Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước chắn trước người Triển Chiêu, nói với Bạch Hãn Thăng: “Ba, con nói lời này ba cũng đừng nóng giận. Con chính là yêu thương Triển Chiêu, muốn ở bên cậu ấy, cho dù mọi người có phản đối hai đứa con cũng không thể tách rời.”

“Ngọc Đường, đừng nói như vậy.” Nhìn Bạch Ngọc Đường cùng Bạch Hãn Thăng đều có chút kích động, Triển Chiêu vội vã khuyên bảo Bạch Ngọc Đường. Cậu không muốn vì mình mà khiến cho quan hệ giữa hai cha con họ trở nên căng thẳng.

“Cậu nói, cậu tên Triển Chiêu?” Bạch Hãn Thăng không để ý tới Bạch Ngọc Đường, vẫn nhìn chăm chăm Triển Chiêu hỏi.

“Vâng, thưa bác Bạch. Con tên Triển Chiêu.”

“Cậu họ Triển?” Bạch Hãn Thăng vẫn xoắn xuýt với tên Triển Chiêu.

“Vâng, con họ Triển.”

“Hứa Thư Vân là gì của cậu?”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường không ngờ rằng Bạch Hãn Thăng lại đột nhiên hỏi vấn đề này, đều sững sờ ngẩn người ra. Triển Chiêu càng kinh ngạc hơn, đứng đó không biết nên nói cái gì cho phải.

“Nói, Hứa Thư Vân là gì của cậu?” Bạch Hãn Thăng không buông tha.

“Ba, ba...” Bạch Ngọc Đường nhìn đáng vẻ khổ sở của Triển Chiêu, có chút đau lòng.

Triển Chiêu đưa tay kéo Bạch Ngọc Đường, nhỏ nhẹ nói: “Đó là gia mẫu.”

Bạch Hãn Thăng nhìn chăm chăm Triển Chiêu, sắc mặt thoát trắng thoát đen, vẻ mặt lúc thì giống như là muốn khóc, lúc lại giống như là muốn cười.

Đúng vào lúc ba người đang mắt to trừng mắt nhỏ giằng co không xong, chỉ nghe Bạch Cẩm Đường vẫn ngồi trên ghế salon cười phá lên. Chỉ thấy hắn ôm vai Trương Tiểu Nhiên, vùi mặt vào hóm vai vợ, cười lăn cười lộn.

Trương Tiểu Nhiên nhìn tình huống này, có chút khóc không ra nước mắt, thật không rõ cái người Triển Chiêu tướng mạo tuấn mỹ này đến cùng có ma lực gì, vừa vào nhà không tới mười phút, dĩ nhiên để cho ba chồng và chồng mình lần lượt hóa điên.

Bạch Ngọc Đường kéo tay Triển Chiêu, ù ù cạc cạc mà nhìn hai người phát dở.

“Ngọc Đường, bọn họ làm sao?”

“Không biết, nếu không, chúng ta đi trước?” Bạch Ngọc Đường cảm thấy vẫn là chạy trốn trước an toàn hơn.

Ngay vào lúc Triển Chiêu đang cân nhắc kiến nghị của Bạch Ngọc Đường thì nghe Bạch Hãn Thăng trung khí mười phần hô: “Bạch Phúc, Bạch Phúc!” Bạch quản gia theo tiếng chạy tới. “Ông đem bộ cờ vây phi thúy, xì gà Cuba hai đứa tặng mang đến thư phòng ta.” Nói xong, cũng không buồn để ý tới những người khác trong phòng khách, liền chấp tay sau lưng đi lên lầu, đi được một nửa ông lại ngừng lại, quay lưng la lớn với mọi người: “Bạch Phúc chuẩn bị cơm! Hôm nay Nhị thiếu gia và Chiêu thiếu gia ăn cơm ở nhà.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà bỏ lên lầu.

Lúc này, Bạch Cẩm Đường cũng cười đủ rồi, đi tới vỗ vai đứa em, vừa cười vừa nhìn Triển Chiêu, xoay người lại đỡ cô vợ đang kinh ngạc, cũng trở về phòng.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng không hiểu, Bạch Hãn Thăng và Bạch Cẩm Đường rốt cuộc là ý gì. Giữ bọn họ ở nhà ăn cơm, là đồng ý sao? Nhưng vì cái gì lại biểu hiện quỷ dị như vậy?

Bạch Ngọc Đường đưa tay ôm lấy Triển Chiêu đang lo lắng, không khỏi cân nhắc, lẽ nào ba và đại ca thật sự đều phát điên? Nếu đúng là như vậy, đúng là bớt đi rất nhiều chuyện. Hừ, quản bọn họ có đồng ý hay không, ngược lại Mèo con này cũng là của ta!

Thế là, Mèo con và con Chuột cùng chung sống hạnh phúc bên nhau.

Còn về phần hành vi quái dị của Bạch Hãn Thăng và Bạch Cẩm Đường, là một cố sự khác muốn kể cho các người

~Xin mọi người hãy đọc phiên ngoại mở Tô viết đi! Còn câu chuyện này, mở Tô phi thường có trách nhiệm xin thông báo với mọi người ————— văn này hoàn!

(Chúng: Mở Tô, người cái nữ nhân chết bầm, thế này mà coi như là kết văn sao? Các cô nương, ném hồng thối vào ả...)

Gia chủ cũng phi thường có trách nhiệm xin thông báo với mọi người:

CHÍNH VĂN HOÀN

48. Chương 48: Phiên Ngoại: Em Trai Hay Em Gái?

“Huệ Nhã! Cậu đến rồi?” Lam Tâm cao hứng cầm lấy tay Tiểu Huệ Nhã, cùng cô đi vào trong phòng khách. “Sao không dẫn hai cục cưng của cậu đến?”

“Hai đứa chúng nó á? Trời ạ! Đúng là hai thằng khỉ con. Hôm nay may nhờ cậu tớ mới trốn đi yên thân được một lúc!” Tiểu Huệ Nhã vừa nghĩ tới hai bảo bối ở nhà là lại đau hết cả đầu.

Năm năm trước Tiểu Huệ Nhã sinh đôi, hai vợ chồng rất vui mừng, cảm thấy vô cùng thích thú mới mẻ đối với hai đứa trẻ giống hệt nhau. Nhưng một thời gian sau mới phát hiện ra lực phá hoại của hai đứa bé lớn hơn rất nhiều so với một đứa. Anh em nhà họ Đinh lúc này đã được năm tuổi, cực kỳ bướng bỉnh, Tiểu Huệ Nhã cũng không thích đi đến đâu cũng mang theo hai thằng quỷ sứ chuyên gây sự ấy.

Lam Tâm có chút tinh nghịch nhìn Tiểu Huệ Nhã nói: “Thật sự chẳng qua là thấy chúng nó nghịch ngợm? Không phải là bởi Đinh tiên sinh nhà cậu không thích cậu dẫn con đến chỗ Hãn Thăng chứ?”

“Đây là chuyện của đàn ông bọn họ với nhau, tớ mặc kệ. Chị em chúng mình tụ tập, ông ấy cũng đừng hòng can thiệp vào!” Tiểu Huệ Nhã đương nhiên là có cách trị chồng của cô.

“Huệ Nhã đến rồi à?” Đương lúc chị em họ đang tán dóc, Bạch Hãn Thăng cũng đi đến phòng khách. “Sao Thư Vân không cùng em đến?” Bạch Hãn Thăng hỏi. Lam Tâm nghe thấy câu hỏi này, vẻ mặt có chút vi diệu, nhưng sau đó lại khôi phục thái độ bình thường cũng mở miệng hỏi: “Đúng rồi, tớ cũng quên mất không hỏi, Thư Vân đâu? Không phải là không đến chứ!”

Trái lại Tiểu Huệ Nhã rất thản nhiên nói: “Không biết, Triển Diệu đưa cô ấy đi khám thai, chắc một lúc nữa mới đến.”

Nghe câu trả lời này, Bạch Hãn Thăng và Lam Tâm đều không nói nữa. Cuối cùng, vẫn là Bạch Hãn Thăng đánh vỡ trầm mặc: “Các em trò chuyện trước đi, anh còn có việc. lát nữa trở lại tiếp các em sau.” Nói, liền rời khỏi phòng khách.

Tiểu Huệ Nhã nhìn Lam Tâm có vẻ không vui, thở dài nói: “Lam Tâm, chị em trong ban đồng ca hồi trước chỉ còn lại ba người chúng ta là thường xuyên liên hệ, cũng là bạn bè tốt nhất, tớ thật sự hy vọng ba chị em mình có thể mãi mãi thân thiết như thế này.”

“Huệ Nhã, tớ biết.” Lam Tâm nói, “Thế nhưng tớ rất buồn, vì sao tớ hy sinh vì anh ấy nhiều như vậy, anh ấy vẫn không hề lưu luyến tớ. Tớ vì hai đứa nhỏ của anh ấy mà dạy dỗ bọn nó, chăm nom bọn nó, săn sóc bọn nó, vậy mà Hãn Thăng vẫn chẳng có chút cảm giác nào với tớ. Còn cô ấy thì sao? Cô ấy cũng đã kết hôn, lại còn có con, nhưng Hãn Thăng vẫn quan tâm đến cô ấy nhất. Tớ không phục!”

“Lam Tâm, Thư Vân không hề yêu Hãn Thăng, cậu cũng biết mà!”

“Huệ Nhã, không phải tớ trách cô ấy, cũng không phải đổ kị với cô ấy, chỉ là...” Lam Tâm đau khổ nói.

“Tớ phải nói bao nhiêu lần thì cậu mới hiểu đây? Tình yêu không thể yêu cầu được đáp lại.” Tiểu Huệ Nhã kiên nhẫn nói, “Nếu như cậu nói rằng hy sinh, Hãn Thăng không hy sinh nhiều vì Thư Vân sao? Nhưng Thư Vân vẫn yêu Triển Diệu a! Trải qua bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng hai người họ mới được ở bên nhau, đó không phải là một niềm hạnh phúc sao?” Tiểu Huệ Nhã vỗ vỗ tay Lam Tâm nói: “Lam Tâm, nếu cậu đã quyết định rời đi, vì sao còn vương vấn không dứt chuyện trước đây? Hôm nay nếu mọi người đã đến chia tay cậu thì hãy thật vui vẻ đi!”

Lam Tâm gật đầu. Đúng vậy, mình đã nản lòng, đã quyết định rời khỏi người kia, nên buông đi, không phải sao?

“Lam tiểu thư, Đình thái thái. Triển thái thái đến rồi!” Người hầu nhà họ Bạch đi vào nói.

Tiểu Huệ Nhã nghe xong, kéo tay Lam Tâm nói: “Đi đón cậu ấy đi. Đừng buồn nữa!” Lam Tâm hơi ngượng ngùng gật đầu, cùng Tiểu Huệ Nhã đi ra ngoài.

“Thư Vân!” Tiểu Huệ Nhã đỡ Hứa Thư Vân đã mang thai sáu tháng nói, “Sao lại đến một mình? Triển Diệu đâu? Sao không để anh ấy đưa cậu đến?”

“Lúc đầu nói đưa tớ đi, nhưng phòng cấp cứu bận quá, hiện giờ không thoát thân được. Anh ấy bảo một lát nữa sẽ đến.” Thư Vân cười nói.

Lam Tâm trách móc: “Thư Vân, cậu nuông chiều như thế sẽ làm hư Triển Diệu đó!” Thư Vân chỉ cười, cũng không biện giải.

Ba người cười nói trở lại phòng khách, ngồi lên ghế salon, hai người vuốt ve bụng Thư Vân hỏi: “Kết quả khám thai thế nào?”

“Em bé rất khỏe mạnh.” Nhắc tới em bé, Thư Vân đặc biệt hài lòng, “Đúng rồi, hôm nay bác sỹ bảo, là con gái!”

Tiểu Huệ Nhã cười nói: “Thật sao? Quá tốt rồi, con gái là gần gũi nhất! Cậu xem hai thằng khỉ con nhà tớ! Thực sự là quá đau đầu!”

Lam Tâm cũng phụ họa nói: “Đúng đấy, con trai rất khó ứng phó. Cậu xem, tuy Cẩm Đường cũng khá lớn, đã mười tuổi rồi, nhưng cũng rất bướng bỉnh. Làm tớ đau đầu nhất chính là Ngọc Đường, quả thực chính là Tôn Ngộ Không tái thế, hành hạ đến chết người!”

Lam Tâm nói xong, ba người lại vui vẻ cười.

“Nói chuyện gì mà vui thế?” Bạch Hãn Thăng từ thư phòng đi ra, nghe thấy tiếng cười của mấy người bèn cao giọng hỏi.

“Nói rằng con trai bảo bối của anh, giống hệt Tôn Ngộ Không, nghịch ngợm chết đi được!” Tiểu Huệ Nhã nói.

Bạch Hãn Thăng nghe nói bọn họ đang nói về thằng con của mình, cũng không khỏi cười rộ lên: “Ha ha, nó mà là Tôn Ngộ Không? Tôn Ngộ Không còn có Cẩn Cô chú khổng lồ. Nó ấy à, chính là một con chuột nhỏ, ngày nào cũng nghịch ngợm vô cùng, nhưng làm chuyện xấu xong cũng không bắt được nó!”

Nói, Bạch Hãn Thăng nhìn về phía Thư Vân, nhẹ giọng hỏi: “Sao Triển Diệu không đến cùng em?”

“Anh ấy nói một lát nữa đến, bệnh viện hơi bận!”

Bạch Hãn Thăng nhìn cái bụng Thư Vân hơi nhô lên, cười nói: “Xem ra Tiểu Bạch Thử nhà anh sắp có bạn chơi cùng rồi?”

Tiểu Huệ Nhã cướp lời nói: “Chưa chắc đã là bạn. Thằng chuột nhỏ nhà anh bướng như vậy, bắt nạt em gái thì sao?”

“Ồ? Là con gái?” Bạch Hân Thăng cũng rất hưng phấn, “Con cái mấy nhà chúng ta toàn là tiểu tử thói ngang ngược, đúng là vẫn không có con gái đây!”

“Đúng đấy!” Lam Tâm cũng đáp lời, “Con của Thư Vân, nhất định là một tiểu thực nữ ôn nhu giống hệt như Thư Vân ấy!”

“Lam Tâm, cậu đang nói cái gì thế?” Thư Vân bị nói đến hơi xấu hổ.

“Ai, Lam Tâm nói rất đúng, tớ cũng cho là như thế.” Tiểu Huệ Nhã cũng nói, “Chờ sau khi lớn lên a, khẳng định là một thiếu nữ dịu dàng, được thật nhiều các chàng trai theo đuổi! Hai vợ chồng cậu cũng phải cẩn thận!”

“Càng nói càng không đứng đắn!” Thư Vân cười đánh Tiểu Huệ Nhã. Cô vừa trốn còn vừa nói: “Đừng đánh nữa, tớ nói thật mà, nếu không, tớ thay mặt hai thằng khỉ con nhà tớ định trước? Làm vợ Đình gia bọn tớ có được không?”

“Huệ Nhã, hai đứa con trai nhà cậu làm sao mà chia một đứa con gái nhà người ta? Không được không được!” Lam Tâm cũng cảm thấy lời này rất thú vị, cũng bắt đầu hòa theo, “Tớ thấy á, Tiểu Bạch Thử nhà này mới là thích hợp nhất!”

Đang nói, chỉ nghe có tiếng bé trai hô lên: “Ba ơi, em dậy rồi!” Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bạch Cẩm Đường ôm Bạch Ngọc Đường vừa tỉnh ngủ đi tới.

Đây chính là đến sớm không bằng đến đúng lúc, đang nhắc đến Bạch Ngọc Đường thì nó đã xuất hiện. Bạch Hân Thăng vỗ tay một cái nói: “Được được được! Vậy quyết định như thế đi! Nhưng không cho đổi ý a!” Nói rồi vẫy vẫy Bạch Ngọc Đường nói: “Ngọc Đường, đến chỗ ba!”

Chỉ thấy một đứa bé như đúc từ ngọc nhảy xuống từ trên người anh trai, mừng rỡ chạy ào vào ngực Bạch Hân Thăng. Vừa chạy còn vừa gọi: “Ba... ba...”

Trẻ con hai tuổi chính là lúc đáng yêu nhất, Thư Vân sắp làm mẹ, tất nhiên là đặc biệt yêu thích trẻ con. Cô vui vẻ nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “A! Ngọc Đường lớn thế này rồi sao? Trông xinh quá!”

Bạch Hân Thăng trao Bạch Ngọc Đường cho Thư Vân ôm, cười nói: “Thế nào, có hài lòng với con rể của em không?” Thư Vân nghe xong có chút đỏ khóc đỏ cười: “Hân Thăng, đừng đùa!”

Trái lại Bạch Hân Thăng rất thật lòng: “Anh đâu có đùa! Lam Tâm và Huệ Nhã làm chứng, hôm nay chúng ta chỉ phúc vi hôn!”

Lam Tâm cười muốn nghiêng ngả: “Được được được, em làm chứng!” Tiểu Huệ Nhã đẩy Lam Tâm cười mắng: “Cậu đừng có thêm phiền nữa, thời buổi nào rồi còn chỉ phúc vi hôn?”

“Vui mà vui mà!” Lam Tâm mặc kệ, kéo Bạch Cẩm Đường qua nói: “Cẩm Đường cũng đến làm chứng có được không?” Bạch Cẩm Đường ù ù cạc cạc mà nhìn mấy người lớn đang hài lòng, cũng không biết bọn họ muốn làm gì, chỉ nghe Bạch Hân Thăng nói: “Con trai ngoan, làm chứng cho ba với em trai con đi, chúng ta để em gái trong bụng dì Thư Vân làm cô dâu cho Ngọc Đường!”

Bạch Cẩm Đường vừa nghe thấy hai chữ cô dâu liền đỏ mặt. Cúi đầu cười khúc khích. Bạch Ngọc Đường ngồi trong lòng Thư Vân lại nghe được hai chữ “Em gái”, nó liền nghĩ có em gái đến chơi với nó bèn phấn khích vỗ vỗ tay.

Lam Tâm chỉ vào bụng Thư Vân bảo: “Ngọc Đường, có muốn em gái trong bụng dì làm cô dâu không?”

Tiểu Tiểu Bạch Ngọc Đường cao hứng vỗ bụng Thư Vân kêu: “Em trai!”

Mấy người lớn nhìn Tiểu Ngọc Đường đáng vẻ khả ái, cũng không nhịn được cười ha hả. Thư Vân đỡ bụng mình kiên nhẫn nói: “Ngọc Đường nói sai rồi! Là em gái!”

Tiểu Ngọc Đường gồi đầu lên cái bụng mềm mại cười hi hi nói: “Em trai!”

Lam Tâm cười nói: “Ngọc Đường, là em gái! Nếu như là em trai thì không thể làm cô dâu!” Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, mở to đôi mắt long lanh suy nghĩ một chút, cao hứng vỗ tay: “Em trai, cô dâu!”

Bạch Hãn Thăng ôm lấy Bạch Ngọc Đường giơ cao lên đỉnh đầu nói: “Con trai ngốc của ba!” Bạch Ngọc Đường bị ba nhấc lên thật cao, cười khanh khách không ngậm miệng lại được, trong miệng còn không ngừng nói: “Em trai, em trai...”

Một tuần lễ sau, Lam Tâm sang Đức, quên đi mối tình đơn phương nhiều năm với Bạch Hãn Thăng, bắt đầu một cuộc sống mới.

Hai tháng sau, Bạch Hãn Thăng đi công tác ở Anh, thời hạn ba tháng.

Ba tháng sau, Triển Diệu trực đêm về nhà phát hiện ra vợ có dấu hiệu sinh non, vội vã lái xe chạy tới bệnh viện. Trên đường đi gặp phải tai nạn giao thông, Triển Diệu qua đời ngay tại chỗ. Hứa Thư Vân sau khi sinh một đứa bé trai, nhìn mặt trời chậm rãi lên cao, trao đứa con cho Tiểu Huệ Nhã trông nom bên cạnh mình, mắt vương lệ đi theo người cô yêu.

Tiểu Huệ Nhã chính thức thu dưỡng đứa con của Thư Vân, tôn trọng nguyện vọng của Thư Vân, đặt tên cho đứa bé duy nhất một chữ “Chiêu”.

Một tháng sau, Bạch Hãn Thăng về nước, nhận được lại là tin Hứa Thư Vân đã mất. Mà đứa trẻ của Thư Vân cũng không biết tung tích.

Hai mươi lăm năm sau, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu dưới sự chứng kiến của hai nhà Đinh Bạch, cùng thề nguyện ở bên nhau trọn một đời.

49. Chương 49: Phiên Ngoại: Vọng Nguyệt Đình

Tà dương ngả về tây, nhuộm đỏ những áng mây cuối trời. Gió xuân khẽ thoảng, cây liễu nhẹ lay, đọng đưa cảnh non hazy vừa trở lụi. Thi thoảng lại có một hai con chim mỗi cánh bay về rừng, hót vang đầu cành.

Trên quan đạo dẫn về Biện Lương, một con tuần mã đen tuyền chạy như bay từ đằng xa tới. Trên ngựa là một thanh niên mặc áo lam một tay nắm dây cương, một tay cầm kiếm, trên người đeo một bao quần áo đơn giản. Thanh niên này tuy phong trần mệt mỏi, nhưng khó che giấu được nét anh tuấn vô song. Đó chính là Ngự tiền tứ phẩm đối đạo hộ vệ Triển Chiêu nửa tháng trước rời kinh phá án.

Nguyên lai, Dự huyện nằm trong quản lý của Khai Phong phủ phát sinh án mạng, người phạm án là một cường đạo thanh danh lang tạ trên giang hồ. Huyện lệnh Dự huyện thúc thủ vô sách, đành báo lên Khai Phong phủ. Triển Chiêu xin lệnh của Bao Chửng, quyết trong vòng nửa tháng bắt phạm nhân kia về quy án. Tên cường đạo kia vốn không phải nhân vật lợi hại gì trên giang hồ, Triển Chiêu đứng ra truy bắt, không tới mười ngày, đã bắt được gã đem giao cho huyện lệnh thẩm phán. Mà Triển Chiêu thấy còn năm ngày mới là ngày về, phá lệ không lập tức về kinh phục mệnh, trái lại lưu thêm bên ngoài năm ngày mới trở về kinh.

Triển Chiêu phi nhanh một đường, trở lại Khai Phong phủ. Trước tiên đi gặp Bao đại nhân phục lệnh, rồi bị Công Tôn tiên sinh cường chế nghỉ ngơi hai ngày, cũng uy hiếp nói, nếu không nghỉ ngơi, lần sau bị bệnh sẽ sắc thuốc thật đắng cho y. Triển Chiêu cũng không biện giải, chỉ cúi đầu cười nhẹ. Y biết đại nhân cùng tiên sinh quan tâm đến mình. Mỗi lần phá án trở về, mặc dù tiên sinh không nói, đại nhân cũng sẽ đặc biệt cho y hai ngày nghỉ ngơi. Hàn huyên vài câu cùng đại nhân và tiên sinh, Triển Chiêu liền lui khỏi thư phòng đi về tiểu viện nơi mình ở.

Xuyên qua tiểu viện của mình, dạo dò tiểu tư không cần chuẩn bị cơm sớm, đun chút nước nóng để tắm rửa, liền đi tới trước phòng, đưa tay đẩy cửa phòng ra. Lúc này, Triển Chiêu chỉ cảm thấy bên tai có một trận phong thanh, y cảnh giác nghiêng người né đi, chỉ thấy một chiếc phi tiêu bay qua cắm vào khung cửa, mà trên phi tiêu kia còn dính một tờ thư.

Triển Chiêu không khỏi cười khê. Không cần nhìn tên tuổi trên tờ giấy kia, chỉ nhìn sơ qua óa óa sen xanh khắc trên thân tiêu cũng biết chủ của nó là người nào. Thử nghĩ trên giang hồ này ai lại có nhã hứng đến ngay cả phi tiêu cũng phải làm cho thanh tân nhã trí, khác hẳn với tất cả mọi người?

Tiến lên gỡ phi tiêu cùng tờ thư xuống, đi vào trong phòng. Ngồi trên ghế cầm bên cạnh bàn, y cẩn thận mở tờ giấy viết thư ra. Đây là giấy Lưu Vân người kia quen dùng, trong thư là mấy chữ cao ngạo tùy tiện bộc lộ tính nết của chủ nhân: “Giờ Tuất, Vọng Nguyệt đình.”

Chăm chú nhìn tờ giấy một hồi, tiểu tư liền dẫn hai gia nô mang nước nóng vào, Triển Chiêu chờ bọn họ đặt đồ vật tắm rửa xuống xong, liền dặn dò không cần bọn họ hầu hạ. Đóng cửa phòng, lấy ra một hộp gỗ tử đàn chạm trổ, đem tờ giấy viết thư cùng phi tiêu kia cẩn thận cất vào trong hộp.

Từ khi quen biết Bạch Ngọc Đường, liền biết người kia cuồng ngạo mà lại cực kỳ nhả trí, mỗi khi muốn hẹn mình, nhất định sẽ nghĩ ra các loại phương pháp không giống nhau. Có lúc phi vào phòng một viên Phi Hoàng thạch trắng loáng, có lúc lại ném một nhành ngạo tuyết hàn mai, hoặc là đưa tới một miếng lụa trắng viết thời gian điểm, hoặc là như ngày hôm nay, dùng phi tiêu khắc thanh liên đưa một phong thư đến. Một năm qua, những lá thư to to nhỏ nhỏ, khó bề tưởng tượng đều được Triển Chiêu cất giữ cẩn thận, bỏ vào trong hộp gỗ tử đàn này, đóá hàn mai kia cũng được tỉ mỉ phơi khô, nằm nghiêng trong lá thư kia, tựa hồ còn tỏa ra hàn hương năm đó...

Vọng Nguyệt đình ngoại ô phía tây thành Biện Lương, có một mảnh rừng đào. Đúng lúc gặp tiết đầu xuân, hoa đào đang mùa nở rộ. Cứ đến ban ngày, người đến ngoại ô tây thành đạp thanh du thuyền thưởng hoa đạp diu không dứt, thế nhưng mọi người không hay biết, Vọng Nguyệt đình trong đêm, phong cảnh đặc biệt hữu tình.

Triển Chiêu vội vã gột rửa uể oải trên đường đi, thay một bộ trường sam xanh ngọc mới tinh, mái tóc hơi ướt vội vàng dùng một dải lụa xanh nhạt buộc lại, liền cầm Cự Khuyết kiếm chạy vội đến Vọng Nguyệt đình. Trên đường đi, y không dám trì hoãn nhiều, chỉ lo làm lỡ ước hẹn giờ Tuất với người kia.

Triển Chiêu đạp lên ánh trăng, đi tới bìa rừng đào. Ánh trăng như nước, gió nhẹ lay động, hoa đào rơi lả tả. Trong Vọng Nguyệt đình ở cuối rừng, đã có một người một thân bạch sắc cầm đoạn đứng chờ từ lâu.

Hắn một tay nâng chén, một tay chấp sau lưng. Đối mặt với nước sông chậm chậm lưu động, không biết đang suy nghĩ gì.

Theo Triển Chiêu, Vọng Nguyệt đình hôm nay dường như không giống với những khi khác. Bất kể là trong đình, hay là cây cầu tàu bằng gỗ uốn mình từ trong đình dẫn ra giữa sông, đều treo đầy đèn lồng. Ánh nến mờ ảo chiếu lên lụa trắng, nhẹ nhàng đong đưa trong gió, những đốm đèn chiếu xuống mặt sông, lay động bất định, xinh đẹp khác thường. Một chiếc thuyền hoa rực rỡ cách cây cầu không xa, chấp chờn khi sáng khi tối.

Tựa hồ là phát hiện ra Triển Chiêu đã đến, Bạch Ngọc Đường xoay người, đứng ở trong đình nhìn y từ xa. Triển Chiêu hơi hoảng, tay nắm Cự Khuyết không khỏi run lên.

Nỗ lực đè xuống bất an trong lòng, Triển Chiêu đạp lên những đóa hoa đào rơi trên mặt đất đi vào trong đình. “Triển mỗ đến muộn, để Bạch huynh chờ lâu, thực sự xin lỗi.”

Bạch Ngọc Đường cũng không đáp, chỉ đứng đó nhìn y. Triển Chiêu thấy hắn không nói lời nào, chỉ cho là vì mình đến muộn mà tức giận, liền đi tới trước bàn đá, đặt Cự Khuyết xuống, cầm lấy bầu rượu bạch ngọc trên bàn, tự rót một chén nói: “Là Triển mỗ đến muộn, nguyên tự phạt ba chén!” Nói, liền cầm chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Một chén... Hai chén... Đến chén thứ ba thì, Bạch Ngọc Đường đột nhiên tiến lên nắm chặt lấy cánh tay cầm bình rượu của Triển Chiêu, mắt dõi theo y hỏi: “Chạy trốn nửa tháng, vậy đã nghĩ rõ chưa?”

Triển Chiêu tựa hồ không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, tâm hoảng hốt, tay cũng không còn khí lực, ấm rượu bạch ngọc coong một tiếng rơi xuống bàn đá, quỳnh tương trong ấm uốn lượn theo mép bàn đá mà chảy xuống. Y giẫy khỏi tay Bạch Ngọc Đường, lùi về sau hai bước, cúi đầu nói: “Bạch huynh...”

“Thế nào?”

“Triển Chiêu có thể làm huynh đệ với Bạch huynh, làm tri kỷ hảo hữu, nhưng không thể... nhưng không thể...”

“Nhưng không thể làm gì?” Bạch Ngọc Đường nói, đi tới trước mặt Triển Chiêu. “Không thể đáp lại tình yêu ta dành cho người? Không thể yêu ta? Không thể ở bên ta đời này?”

Bạch Ngọc Đường nói một câu, liền đi về phía trước một bước. Triển Chiêu bị bức ép liên tiếp lui về phía sau, mãi đến khi dựa vào cột đình. Mà y lại cúi đầu, âm thanh có chút run rẩy: “Đúng vậy, Triển mỗ không thể... không thể làm như vậy!”

“Ha ha, không thể sao?” Bạch Ngọc Đường cười khê, ánh mắt liên tục nhìn chằm chằm vào gương mặt đã đỏ bừng của Triển Chiêu. Hắn duỗi ngón tay thon dài ra, chạm lên gò má đã đỏ đến mức thật đáng yêu, “Nếu không thể, vậy vì sao lại cẩn thận cất giấu những lá thư ta gửi cho người?” Tay tiếp tục lướt xuống phía dưới, trượt tới gần cổ trắng nõn, “Nếu không thể, vậy vì sao lại lén lút ngắm nhìn dáng vẻ ta lúc ngủ say?” Không để ý tới Triển Chiêu run rẩy, vươn ngón tay nâng lên một lọn tóc xòa trên vai còn tỏa ra hương thơm, đặt ở bên môi, “Nếu không thể, vậy vì sao nghe được ta thổ lộ, lại cuống cuồng bỏ chạy?”

Triển Chiêu tựa vào cột đá lạnh lạnh, nghiêng đầu tránh đi hơi thở nóng bỏng của người kia. Từng chữ từng câu hắn đều nói trúng lòng mình. Đúng vậy! Có thể nào không lưu luyến hắn đây? Thế nhưng tình yêu như vậy vốn là trái với luân thường. Mình từ lâu đã là một chiếc lá lục bình, nắm đó phiêu bạt trong giang hồ, bây giờ phiêu bạt ở chốn quan trường này, không nơi nương tựa, vô dục vô cầu. Nhưng Ngọc Đường mà y yêu thì không như vậy, hắn có bầu trời của hắn, hắn có sự kiêu ngạo của hắn. Y không đành lòng để hắn bị người nhạo báng, y thà rằng dè nén xuống phần ân tình này của mình, cũng phải bảo vệ hắn một đời suôn sẻ.

Bạch Ngọc Đường như nhìn ra tâm sự của Triển Chiêu, hắn thở thật dài một cái, đưa tay kéo Triển Chiêu vào lòng. Thân thể Triển Chiêu đột nhiên cứng đờ, sau đó liền muốn giãy giụa. “Đừng nhúc nhích, Mèo con!” Bạch Ngọc Đường sao chịu buông tay, chỉ là ôm càng chặt hơn. Triển Chiêu nghe thấy âm thanh gần như van lơn của Bạch Ngọc Đường, lòng nhất thời mềm nhũn, liền cứ mặc hắn ôm như vậy.

“Tại sao trong lòng người có ta, rồi lại tàn nhẫn như vậy từ chối ta? Người lúc nào cũng suy nghĩ nhiều cho người khác mà chẳng biết nghĩ cho mình. Nếu như người cảm thấy, từ chối ta vì tốt cho ta, thì Bạch gia gia có thể nói cho người, người sai rồi! Chiêu, ta có thể cái gì cũng không cần, nhưng không thể không có người! Cho dù người đối với ta không có tình, ta cũng không buông tay. Huống chi ta đã rõ ràng tâm ý của người. Chiêu, đừng từ chối ta, đừng từ chối ta...” Nói, hắn nhẹ nhàng hôn lên cặp môi mềm mại kia.

“Không... Không...” Triển Chiêu cầu xin, thế nhưng lời cầu xin nhỏ bé ấy lại càng như mời gọi, khiến cho Bạch Ngọc Đường không kìm lòng được muốn chiếm lấy càng nhiều hơn. Nụ hôn của hắn từ nhẹ nhàng chuyển sang mạnh mẽ, đầu lưỡi linh xảo cạy mở hàm răng, khiêu khích ngậy ngô của người kia. Lưỡi hắn như một con linh xà, khi thì nhẹ nhàng phác họa cánh môi mỏng hoàn mỹ kia, khi thì không ngớt qua lại giữa răng với môi. Hắn đùa đùa khi nặng khi nhẹ, đã sớm khiến Triển Chiêu không thông tình sự vô lực dựa vào đó, chỉ có thể dựa vào bản năng trực giác đáp lại.

Kết thúc nụ hôn dài, Triển Chiêu dùng sức mà thở hổn hển. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu sắc mặt ửng đỏ, cứng chiều mà nở nụ cười. “Chiêu, ta yêu người. Người có yêu ta?” Hắn dùng trán tựa vào Triển Chiêu, nhẹ giọng hỏi. Trong đôi mắt hẹp dài chan chứa yêu thương, trong đôi mắt mê hoặc kia như thể có một loại ma lực mê người nào đó, Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường như vậy, chỉ có thể thì thào nói ra suy nghĩ trong lòng: “Yêu... người...”

Bạch Ngọc Đường cười ôm Triển Chiêu vào lòng, ghé vào lỗ tai y lẩm bẩm: “Chiêu, sau này đừng trốn tránh ta, đừng rời bỏ ta...” Triển Chiêu được ôm ấp như vậy, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác quyền luyến không rời. Đúng vậy, câu nói giấu kín trong lòng y vừa nói ra khỏi miệng, lại có thể nào thu về? Lại sao đành lòng thu hồi. Chỉ là y không muốn rời đi, nhưng lại sợ trầm luân. Y tựa cằm lên hóm vai Bạch Ngọc Đường, nhẹ giọng hỏi: “Bạch huynh, không sợ sao? Người nhà phản đối, người giang hồ chế nhạo...”

Bạch Ngọc Đường dụi vào mái tóc y hỏi ngược lại: “Vậy người sợ sao?”

“Không sợ. Triển mỗ một thân một mình, từ lâu đã như một chiếc lá lục bình...”

“Người không sợ, ta cũng không sợ! Chuyện Bạch Ngọc Đường ta muốn làm, còn không cho phép người khác quơ tay múa chân. Cõi đời này chỉ có việc khiến Bạch Ngọc Đường ta chế nhạo, ở đâu ra đạo lý có người khác cười nhạo Bạch gia gia?”

Triển Chiêu nghe vậy, mỉm cười. Đúng vậy, đây chính là sở tưởng sở thuyết của Bạch Ngọc Đường. Đang nghĩ, tai của mình lại bị người kia cắn mạnh một cái, Triển Chiêu kêu khẽ một tiếng, ngẩng đầu nhìn hung thủ cắn người kia. Người kia hung ác nhìn y nói: “Còn có, Mèo con người nhớ kỹ, sau này không được phép nói mình cô độc, như lá lục bình, không cho nói, không cho nói! Người còn có ta, còn có ta...” Tiếng cuối cùng của con người cuồng ngạo kia, âm thanh lại có chút nghẹn ngào. Triển Chiêu để mặc mình mềm yếu tựa vào lồng ngực hắn, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hưởng thụ hơi ấm người kia mang đến cho mình.

Có lẽ sau này mình sẽ thật sự không còn như lá lục bình, không còn cô độc nữa...

“Bạch huynh...”

Bạch Ngọc Đường nghe xong nhứ chặt cặp lông mày vô cùng xinh đẹp lại: “Mèo con, người gọi ta là gì?”

Triển Chiêu nghi hoặc mà nhìn hắn, không biết mình nói sai cái gì, chỉ kêu thêm một tiếng: “Bạch...” Cái chữ “Huỳnh” kia còn chưa ra khỏi miệng, liền bị người dùng môi nuốt mất. Nụ hôn này không dịu dàng triền miên như lúc nãy, tựa hồ mang theo chút trừng phạt. Bạch Ngọc Đường thả Triển Chiêu đang chặt vật ra, cười nói: “Gọi tên của ta, ta thích nghe.”

“...” Triển Chiêu há miệng, nhưng không gọi được thành tiếng.

“Nói với ta, Ngọc Đường!”

“Ngọc... Đường...” Triển Chiêu như hải tử bị bắt nói, nhắc lại theo hắn từng chữ.

Bạch Ngọc Đường khen thưởng nhẹ hôn lên khóe môi Triển Chiêu: “Được, sau này cứ gọi như vậy.” Rồi tà mị cười nói: “Gọi sai, có thể phải bị phạt!”

Đi kèm với tiếng cười của người kia, một cơn gió thổi cánh hoa rơi xuống, cánh hoa hồng phấn vờn quanh hai người này, như thật như ảo.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy thân thể trong lòng dường như hơi run rẩy, cúi đầu hỏi: “Mèo con, lạnh?”

Triển Chiêu vừa định theo thói quen lắc đầu nói không, Bạch Ngọc Đường liền trầm mặt nói: “Xem ra phải nói với con Mèo con không biết nghe lời người một chút quy củ của Bạch gia gia!”

Nói, liền xoay người lại cầm lấy kiếm Cự Khuyết trên bàn, kéo Triển Chiêu triển khai khinh công, bay về hướng thuyền hoa bên bờ sông.

Trong thuyền khinh sa mạn mạn. Nhiệt độ hợp lòng người, huân hương trên bàn khiến người ta tĩnh tâm an thần.

Bạch Ngọc Đường đem kiếm đặt lên bàn, xoay người lại ôm Triển Chiêu ngồi xuống, hắn gơ tay vỗ vỗ lên khuôn mặt ngẩn thê nào cũng không đủ kia mà nói: “Sau này ở bên cạnh ta, không được giấu kín. Bị bệnh phải nói, bị thương bị đau phải nói, đói bụng lạnh cũng phải nói. Có tâm sự phải nói với ta, gặp vấn đề khó thì không được một mình chống chịu...”

Triển Chiêu cười nhìn Bạch Ngọc Đường, nghe hắn cẩn thận liên miên nói những quy củ của Bạch gia đó, bất tri bất giác, vành mắt liền đỏ. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu hỏi: “Con mèo ngọc người, đã nhớ hết chưa?”

Triển Chiêu cũng không đáp lời, chỉ là mắt rưng rưng cười nhìn hắn. Lập tức, y vịn vào vai Bạch Ngọc Đường, nhẹ nhàng đưa đầu lại gần, trong lòng có một luồng gì đó ấm áp chảy qua.

Nhớ hay không nhớ lại có chút quan hệ gì đây? Có hắn ở bên người, là được rồi.

Năm ngày ở Dự huyện kia, mình đã nghĩ vô số lý do để từ chối hắn, thế nhưng chung quy vẫn không chống lại được thâm tình của hắn, tương tư của mình. Thậm chí lúc này Triển Chiêu nghĩ, nếu như Bạch Ngọc Đường thật sự rời xa mình, biết đâu mình sẽ không thể nào tiêu sái được như dự đoán? Biết đâu, mình vốn không có được hào hiệp như vậy.

Bạch Ngọc Đường mặc cho Triển Chiêu dựa vào mình, chỉ chốc lát, liền cảm thấy dường như bả vai đã ướt đầm. Hắn lo lắng kéo vai Triển Chiêu qua: “Mèo con...” Lại phát hiện, Mèo con của hắn đã nằm trên vai hắn ngủ từ lâu...

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu ngủ như vậy, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Hắn cũng chiều nhìn con người bình thường tự gò bó mà kiên nghị kia, có lẽ chỉ có lúc này, y mới có thể thoát ra sự yếu đuối của chính mình. Có thể nhìn Triển Chiêu yếu đuối như vậy, Bạch Ngọc Đường trong lòng lại dâng lên từng dòng nước ấm —— nếu y không coi mình là người thân cận nhất, lại có thể nào ở trước mặt mình, bày ra dáng vẻ này?

Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi, mang theo vài phần nhẹ nhõm lại có mấy phần bất đắc dĩ ôm lấy Mèo con của hắn, đi về phía chiếc giường điêu hoa trong thuyền.

Nhẹ nhõm chính là, Mèo con của hắn rốt cuộc cũng có thể mở rộng cửa lòng, đồng ý tiếp nhận mình; bất đắc dĩ, kế hoạch hôm nay chỉ mới hoàn thành một nửa mà thôi, đại kế ăn miêu nửa sau đã bị nhờ!

Có thể tưởng tượng Triển Chiêu mấy ngày liên tiếp bôn ba mệt nhọc, lại vì chuyện giữa bọn họ lao tâm lao thần, Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi đau lòng. Hắn nhẹ nhàng đem Triển Chiêu đặt lên giường, thoát giày cho y, còn cởi quần áo, gỡ sợi dây buộc tóc xanh nhạt ra, để cho mái tóc dài xõa ra gối. Kéo chăn gấm lên đắp cho y, Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu say sưa ngủ, suy nghĩ một chút, rồi cũng cởi bỏ giày của mình, vén chăn lên nghiêng người nằm lên giường.

Hắn dùng cánh tay chống cơ thể, nhìn lông mi thật dài dưới ánh xanh nhàn nhạt, không khỏi đau lòng. Hắn cúi đầu, hôn lên đôi mắt kia. Đến khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện, người từ trong mộng đã tỉnh lại, mở to đôi mắt mộng lung, lảng lảng nhìn hắn. Bạch Ngọc Đường không khỏi than nhẹ, Mèo con này cũng thật là mệt nhọc quen rồi, mệt như thể còn duy trì cảnh giác.

Bạch Ngọc Đường cười nhìn con mèo ngủ, chỉ nghe Mèo con kia kêu một tiếng: “Bạch huynh...” Bạch Ngọc Đường nhất thời trầm mặt xuống: “Mèo con, người gọi gì?”

Triển Chiêu ý thức được mình gọi sai, vừa định đổi giọng, người ác liệt kia lại nói: “Đã chậm, phải bị phạt!” Nói, liền hôn lên bờ môi khê mở của y.

Bạch Ngọc Đường vốn định lấy cái hôn khê đó để trừng phạt, lại không nghĩ rằng, môi người này làm mình muốn ngừng mà không được, chỉ có thể càng hôn càng sâu. Mà Triển Chiêu trức trặc đáp lại càng khơi lên dục vọng của hắn, tay vòng lấy eo Triển Chiêu không ngừng tuần tra tới lui, đầu ngón tay khua vào nút buộc trên trung y, tháo ra.

Triển Chiêu bị Bạch Ngọc Đường hôn đến ý loạn tình mê, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh lạnh, mới phát hiện áo của mình đã được cởi ra. Triển Chiêu bị khơi dục vọng cũng không vừa lòng với hôn môi như vậy, xuất phát từ bản năng của nam nhân, y dùng sức vươn mình, lật lại đem Bạch Ngọc Đường đặt ở dưới thân.

Ánh nắng xuyên qua song cửa sổ, chiếu vào điểm điểm loang lổ. Màn giường nhẹ nhàng lay động, người trên giường tỉnh giấc.

Bạch Ngọc Đường ngẩng ngó người ngủ say trong lòng, không khỏi cau khóe miệng lên. Gương mặt trầm tĩnh say sưa ngủ, những dấu ấn trên chiếc cổ trắng nõn của y, đều tỏ rõ một đêm trước điên cuồng.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu hôn lên tóc người yêu, y nhất định là mệt muốn chết rồi. Nhớ lại mình đêm qua đòi hỏi hết lần này đến lần khác, tựa như yêu bao nhiêu cũng không đủ, một lần lại một lần ôm y vào trong ngực, đặt ở dưới thân. Nhìn y vì lo sợ mà run rẩy, mê man những khi sóng tình cuộn trào, cuối cùng gần như là nức nở cầu xin mới bằng lòng buông tha cho y.

Nghĩ đến đây, Bạch Ngọc Đường không kìm được thỏa mãn ôm chặt lấy người trong lòng. Người vô cùng mệt mỏi, cũng không bị quấy rầy, mà nhẹ nhàng dịch dịch thân thể, đầu khê khê cọ vào lồng ngực hắn, thay đổi tư thế thoải mái hơn mà rúc vào ngực Bạch Ngọc Đường, tiếp tục say sưa giấc nồng.

Bạch Ngọc Đường tuy không nở từ bỏ cơ hội mỹ nhân trong ngực, nhưng nhìn bên ngoài mặt trời đã lên rất cao, cũng chỉ đành nhẫn nhịn, nhẹ nhàng đặt Mèo con của hắn xuống giường, mặc quần áo vào rồi đi ra khỏi phòng.

Đến lúc Bạch Ngọc Đường trở lại, Triển Chiêu còn đang ngủ. Bạch Ngọc Đường buồn cười nhìn người ngủ sắc mặt ửng đỏ, đến gần hôn lên chóp mũi y. Cái chạm này, hình như quấy nhiễu đến y, y run run hàng mi

dài, chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ trước mắt, Triển Chiêu nhớ lại đêm qua điên cuồng. Y không khỏi xấu hổ, mặt thoáng cái đỏ ửng. Người kia đem khuôn mặt cười nham nhở không có lấy chút hình tượng nào dí sát lại gần lấy lòng hỏi: “Mèo con, tỉnh rồi?”

Triển Chiêu quay mặt qua chỗ khác, không trả lời. Y đột nhiên nghĩ đến trên người mình chưa mặc y phục, theo bản năng hơi co vai lại, giấu mình vào trong chăn. Y nhìn quanh bốn phía, muốn tìm áo của mình, nhưng phát hiện trung y của mình đã biến thành vải, vô cùng đáng thương nằm trên mặt đất.

Bạch Ngọc Đường nhìn ra ý nghĩ của Triển Chiêu, cười hì hì nói: “Mèo con, đừng nóng vội, ta lấy cho người bộ mới.” Nói rồi xắn lại hôn lên gò má ửng đỏ, như một con mèo con trộm thịt... à, không, là như một con chuột con.

Triển Chiêu đưa tay nhận trung y Bạch Ngọc Đường mang tới, muốn ngồi dậy mặc vào. Thế nhưng vừa mới động, lại phát hiện cả người mình đau nhức dữ dội, đặc biệt là cái chỗ khó nói kia, lại càng đau rất hơn. Triển Chiêu cau mày nhìn về phía con chuột chết đạt được ý đồ xấu, tàn nhẫn mà lườm hằm một cái.

“Mèo con, làm sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn thấy vẻ mặt Triển Chiêu có vẻ không ổn, trên trán cũng toát ra mồ hôi, liền ngồi xuống bên giường nắm chặt tay y.

“Đừng đụng vào ta!” Triển Chiêu giận dữ gạt tay Bạch Ngọc Đường đi. Nhớ tới đêm qua kịch liệt liên giận không chỗ phát tiết. Người kia y vào bản lĩnh phong lưu thiên hạ, ăn mình sạch sành sanh từ trong ra ngoài, nhìn xem bây giờ, mình nhức nhích một chút thôi cũng đau muốn chết, thế mà hắn còn khí định thần nhàn ngồi ở đằng kia. Cũng không biết, hôm nay mình còn ngồi nổi hay không...

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu tức giận có hơi ù ù cạc cạc, nhưng sau đó hắn liền đoán được nguyên nhân. “Mèo con, đau lắm sao?” Bạch Ngọc Đường không hỏi thì thôi, vừa hỏi một câu tức thì mặt Triển Chiêu đỏ ửng như trái táo, y tàn nhẫn trừng Bạch Ngọc Đường một cái, không nhịn được nói: “Người... Người làm chuyện tốt, không biết xấu hổ mà còn hỏi!”

“Mèo con, bị thương à?” Bạch Ngọc Đường đuổi tận cùng không buông.

“Người còn nói! Bạch Ngọc Đường, người tránh xa ta ra một chút, sau này không được phép gặp mặt ta!”

“Mèo con, đừng nóng giận! Lần sau ta nhẹ chút...”

Nghe hắn càng nói càng không đứng đắn, Triển Chiêu đưa tay đẩy hắn ra, nhưng vừa đẩy, lại động tới chỗ đau ê ẩm kia. Triển Chiêu đau đến chau mày, Bạch Ngọc Đường liền sốt sắng vén chăn lên: “Mèo con đừng nhức nhích, làm sao lại đau như vậy? Ta xem một chút có phải là bị thương không?”

Triển Chiêu nào chịu để hắn xem, liều mạng kéo chăn lại: “Bạch Ngọc Đường, người buông tay!”

“Mèo con đừng sợ, ta chỉ nhìn thôi, nếu bị thương, bôi thuốc là tốt rồi!” Bạch Ngọc Đường đâu chịu buông tay, mà Triển Chiêu toàn thân đau nhức cũng đánh không lại Bạch Ngọc Đường, đành tùy ý để hắn xốc chăn lên, kiểm tra chỗ riêng tư kia. Triển Chiêu xấu hổ chôn mặt vào gối, không dám làm một cử động nhỏ nào.

“Không bị thương, chỉ hơi sưng thôi. Lát nữa ta bôi cho người chút thuốc, rất nhanh sẽ khỏi!”

Triển Chiêu nghe lời này, ngay cả lỗ tai cũng đỏ, không chịu nói nữa. Chỉ nghiêng mặt, nằm ở trên giường. Bạch Ngọc Đường biết y da mặt mỏng, cũng không ghẹo y thêm. Chỉ ngồi bên người y nói: “Mèo con, mặc quần áo vào ăn chút gì đi. Ta làm điểm tâm.” Triển Chiêu nghe thấy hai chữ điểm tâm, mới nhớ ra từ tối hôm qua đến giờ chưa ăn gì, lúc này mới thấy bụng đột nhiên trống rỗng, là đói bụng. Triển Chiêu cố nén đau ngồi dậy, Bạch Ngọc Đường đưa tay ra dìu, Triển Chiêu bèn ném qua một cái lườm, dọa cho Bạch Ngọc Đường vội rút tay về. Bạch Ngọc Đường biết, Mèo con này sợ là muốn xù lông, cho dù mình cuồng ngạo tự đại thế nào, cũng không dám chọc vào lúc này.

Thế nhưng nhìn Triển Chiêu ngồi dậy mà chảy mồ hôi ròng ròng, Bạch Ngọc Đường lại đau lòng, hắn bắt chấp nguy hiểm bị mèo quào, đến bên giường ngồi xuống, vòng tay ôm Triển Chiêu. Cảm thấy thân thể Triển Chiêu khê run lên trong ngực mình, bàn tay nóng ấm của Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng xoa xoa lên tấm lưng mịn màng: “Chiêu, đừng tức giận! Nhìn người như vậy, ta đau lòng.”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “Nếu đau lòng, lần sau chúng ta đổi chỗ đi!”

Bạch Ngọc Đường không nghĩ tới Triển Chiêu sẽ nói ra lời này, quả thực là cả kinh, thế nhưng ngay lập tức lại bày ra bộ mặt vô lại: “Mèo con, hôm qua cho người cơ hội, nhưng mà người không nắm chắc a!”

“Người...” Triển Chiêu nhất thời không còn gì để nói.

Nhìn lại Mèo con bị mình chọc cho tức, Bạch Ngọc Đường cũng có chút hối hận, vội vã xin tha: “Được rồi Mèo con, ta nói sai. Đừng tức giận, cũng đừng cậy mạnh, để ta giúp người mặc quần áo vào đi!”

Triển Chiêu biết nếu như mình thật sự không cho Bạch Ngọc Đường hỗ trợ, thật có chút cậy mạnh, hơn nữa y cũng nhẹ dạ, liền mượn cơ hội tha thứ cho Bạch Ngọc Đường. (Miêu Nhi~ người quá dễ dãi!)

Bạch Ngọc Đường đặt vài cái đệm mềm mại sau lưng Triển Chiêu, để y ngồi dựa vào trên giường. Triển Chiêu từ chối Bạch Ngọc Đường đòi dứt cháo cho y, tự mình bưng một bát cháo, lặng lẽ mà ăn.

“Mèo con, có ngon không?” Nhìn Triển Chiêu múc một miếng cà rốt ngon lành bỏ vào miệng, Bạch Ngọc Đường lấy lòng hỏi.

Triển Chiêu gật đầu: “Ừm, rất ngon.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu thở dài một hơi. Mèo con kia ngoại trừ sợ uống thuốc ra, những thứ khác cho vào miệng y đều là hai chữ rất ngon. Triển Chiêu biết Bạch Ngọc Đường vì sao thở dài, cũng có chút bất đắc dĩ. Nghĩ y từ nhỏ đã theo sư phụ vào núi học nghệ, trong nhà mặc dù cũng coi như phú thử giàu có, nhưng những năm tháng học nghệ trong núi, chịu cảnh cơm canh đạm bạc cũng là một loại bài tập sư phụ giao cho mình. Sau đó, Triển Chiêu còn nhỏ tuổi đã xông xáo giang hồ, ăn gió nằm sương cũng là chuyện thường như cơm bữa, đối với ẩm thực càng không có yêu cầu gì. Mà đến lúc vào Khai Phong phủ, nơi này cũng là nha môn thanh thủy, càng khỏi nói đến bỏ công ra lo chuyện ăn uống.

Thế nhưng Bạch Ngọc Đường thì khác, không nói đến Kim Hoa Bạch gia phú khả địch quốc kia, chỉ nói riêng đến tính cách theo đuổi hoàn mỹ trong mọi việc của Bạch Ngọc Đường, liền đem mỹ thực khắp thiên hạ này ra nghiên cứu triệt để, không chỉ biết ăn, nếu thích còn biết làm. Đáng tiếc, lại vớ phải một con Mèo con không biết thưởng thức, Bạch Ngọc Đường sâu sắc cảm thấy mình có đơn lẻ loi trong chuyện ăn uống này.

Triển Chiêu đặt chiếc bát bạch ngọc lấp lánh xuống, cười nói với Bạch Ngọc Đường: “Triển mỗ kiếp này xem như là không thể linh hội truy cầu của Ngọc Đường đối với mỹ thực, chỉ mong kiếp sau biến thành một người thật thật kén chọn, để Ngọc Đường làm mỹ thực khắp thiên hạ cho ta, thỏa mãn mong ước của người!”

Bạch Ngọc Đường nghe xong, nắm lấy tay Triển Chiêu vội vàng hỏi: “Mèo con, lời này của người có đáng tin hay không?”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường thận trọng như vậy, rồi lại nhận ra mình vừa nói cái gì. Bạch Ngọc Đường cầm tay Triển Chiêu nói: “Chiêu, người phải giữ lời! Không chỉ cho phép ta kiếp này, còn ưng thuận kiếp sau. Chúng ta phải đời đời kiếp kiếp không xa rời nhau!”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng ấm áp, tựa đầu mình lên vai hắn: “Được, không chỉ hứa kiếp này, còn hứa cả kiếp sau. Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn không chia cách...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lai-gia-kha-truy>